

2009

UDLÆNDINGESERVICE

Udlændingesservice

[VEJLEDNING TIL STATSFORVALTNINGERNE VEDR. OPHOLD EFTER EU- OPHOLDSBEKENDTGØREL- SEN]

Bekendtgørelse nr. 322 af 21. april 2009 om ophold i Danmark for udlændinge, der er omfattet af Den Europæiske Unions regler.

Indhold

Forord	9
I. PERSONER MED RET TIL OPHOLD EFTER EU- OPHOLDSBEKENDTGØRELSEN	10
1) Hovedpersoner.....	10
1.1. Arbejdstagere.....	10
1.1.1. Det EU-retlige arbejdstagerbegreb	10
1.1.2. Bevarelse af arbejdstagerstatus.....	12
1.1.2.1. Nærmere om EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 1	13
1.1.2.2. Nærmere om EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 2	13
1.1.2.3. Nærmere om EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 3	15
1.1.2.4. Nærmere om EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 4	16
1.1.2.5. Nærmere om EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 3.....	17
1.1.3. Særligt om mindreårige arbejdstagere	17
1.1.4. Lønnet beskæftigelse med statsligt løntilskud.....	17
1.1.5. Modtagere af arbejdsløshedsdagpenge	18
1.1.6. Dokumentation	18
1.1.7. Kontrol.....	18
1.2. Selvstændig erhvervsdrivende	18
1.2.1. Bevarelse af status som selvstændig erhvervsdrivende	20
1.2.2. Dokumentation	20
1.2.3. Kontrol.....	21
1.3. Tjenesteydere.....	21
1.3.1. Modtagere af tjenesteydelser	22
1.3.2. Dokumentation	23
1.3.3. Kontrol.....	23
1.4. Udstationerede	24
1.4.1. Dokumentation	25
1.4.2 Kontrol.....	25
1.5. Studerende	25
1.5.1. Statens Uddannelsesstøtte.....	26
1.5.2 Det danske mindretal i Tyskland – skoleophold.....	26
1.5.3. Dokumentation	27
1.5.4. Kontrol.....	27
1.6. Personer med tilstrækkelige midler	27

1.6.1. Dokumentation	30
1.6.2. Kontrol.....	30
1.7. Pensionister m.v.....	31
1.7.1. Dokumentation	32
1.8. EU-statsborgere er fritaget for arbejdstilladelse	32
1.9. Om registrering af EU-statsborgere som studerende eller arbejdstagere ...	32
1.9.1. Hovedformålet med EU-statsborgerens oprindelige indrejse i Danmark	32
1.9.2. EF-domstolens afgørelse i Förster-sagen (C-158/07).....	34
2) Familiesammenføring efter EU-retten, hvor referencen er EU-statsborger	35
2.1. Definition af familiemedlemmer	36
2.2. Grundlæggende krav for at få familiesammenføring efter EU-reglerne, hvor referencen er EU-statsborger	39
2.2.1. Der skal foreligge et reelt slægtskab.....	39
2.2.2. Ægteskabet/det registrerede partnerskab/det faste samlivsforhold skal være reelt (ikke proforma)	39
2.2.3. Hovedpersonen har etableret reelt og faktisk ophold i Danmark	40
2.3. Generelt om forsørgelseskravet ved familiesammenføring	45
2.4. Familiemedlemmer og arbejdstilladelse	46
2.5. Familiemedlemmer til arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og tjenesteydere	46
2.5.1. Forsørgelseskravet over for familiemedlemmer til arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og tjenesteydere.....	48
2.5.2. Dokumentation	49
2.5.3. Kontrol.....	50
2.6. Familiemedlemmer til udstationerede	50
2.6.1. Forsørgelseskrav over for familiemedlemmer til udstationerede	51
2.6.2. Dokumentation	51
2.6.3. Kontrol.....	52
2.7. Familiemedlemmer til studerende	52
2.7.1. Forsørgelseskrav over for familiemedlemmer til studerende	53
2.7.2. Dokumentation	53
2.7.3. Kontrol.....	54
2.8. Familiemedlemmer til personer med tilstrækkelige midler.....	55

2.8.1. Forsørgelseskrav over for familiemedlemmer til personer med tilstrækkelige midler	55
2.8.2. Dokumentation	55
2.8.3. Kontrol.....	56
2.9. Familiemedlemmer til pensionister m.v.	56
2.9.1. Forsørgelseskrav over for familiemedlemmer til pensionister	57
2.9.2. Dokumentation	58
2.9.3. Kontrol.....	58
2.10. Særligt om familiesammenføring med mindreårige børn.....	59
2.11. Særligt om familiesammenføring med direkte efterkommere over 21 år (børn, børnebørn m.fl.) og personer i opstigende linje (forældre m.fl.)	59
2.12. Særligt om familiesammenføring med andre familiemedlemmer efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 2, stk. 1, nr. 5 og 6.....	60
2.13. Særligt om familiesammenføring med EU-statsborgere, der har tidsubegrænset ophold i Danmark	60
2.14. Særligt om familiesammenføring med pendlere.....	61
2.15. Familiemedlemmer med ret til at blive boende efter hovedpersonen død eller udrejse.....	62
2.16. Familiemedlemmer med ret til at blive boende efter ophør af ægteskab .	63
2.17. Børn med selvstændig ret til at blive boende samt forældrenes afledte opholdsret efter artikel 12 i forordning 1612/68.....	64
2.17.1. Uddannelser omfattet af artikel 12 i forordning 1612/68	65
2.17.2. Grundlæggende betingelser for, at en forælder til et barn er omfattet af artikel 12 i forordning 1612/68.....	66
2.17.3. Forholdet til opholdsdirektivets artikel 12, stk. 3	67
2.17.4. Ophør af opholdsret for børn efter artikel 12 i forordning 1612/68 .	67
2.17.5. Ophør af opholdsret for forældre efter artikel 12	67
II. AFGØRELSER VEDR. OPHOLD EFTER EU-OPHOLDSBEKENDTGØRELSEN	68
1) Udstedelse af registreringsbevis og opholdskort.....	68
1.1 EU-statsborgere	68
1.2. Tredjelandstatsborgere	69
1.3. Særligt om EU-statsborgere, der er pendlere.....	70
2) Afslag på udstedelse af registreringsbevis eller opholdskort	70
2.1. EU-statsborgere	70

2.1.1. Afslag til hovedpersoner, der er EU-statsborgere.....	71
2.1.2. Afslag til familiemedlemmer, der er EU-statsborgere.....	71
2.2. Tredjelandssstatsborgere	71
2.2.1. Afslag til hovedpersoner, der er tredjelandssstatsborgere.....	72
2.2.2. Afslag til familiemedlemmer, der er tredjelandssstatsborgere.....	72
2.3. Afslag når betingelserne ikke er opfyldt.....	72
2.4. Afslag når der foreligger misbrug af rettigheder (herunder svig og proforma)	72
2.5. Afslag hvor hensyn til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed tilsiger dette.....	74
2.5.1. Der foreligger oplysninger som nævnt i udlændingelovens § 10, stk. 1	75
2.5.2. Der foreligger oplysninger som nævnt i udlændingelovens § 10, stk. 2	75
2.5.2.1. Særligt om afslag på grund af indberetning i Schengeninformations-systemet (SIS).....	76
2.5.3. Personen har indrejseforbud i Danmark	78
2.5.4. Hensyn til barnets tarv	79
3) Afgørelsen om afslag.....	82
3.1. Fastsættelse af udrejsefrist.....	82
3.2. Forkyndelse af afslag med udrejsefrist	83
III. TIDSUBEGRÆNSET OPHOLD	83
1) Betingelser for tidsubegrænset ophold	84
1.1. EU-statsborgere	84
1.2. Tredjelandssstatsborgere	84
1.3. Ophold uden for Danmark.....	84
1.4. Tidsubegrænset ophold til mindreårige	84
1.5. Beregningen af ret til tidsubegrænset ophold	85
1.5.1. Retten til tidsubegrænset ophold for EU-statsborgere.....	85
1.5.2. Retten til tidsubegrænset ophold for ægtefæller, der er tredjelandssstatsborgere	86
1.5.3. Retten til tidsubegrænset ophold for børn	87
1.5.4. Betydningen af afbrydelser i opholdet.....	87
1.5.5. Nærmere om beregningen af opholdsperioden.....	88
1.5.6. Familiesammenføring til hovedpersoner med tidsubegrænset ophold	90

1.5.7 Inddragelse af tidsbegrænset opholdsret som følge af svig	90
IV. OPHØR AF OPHOLDSRET	91
1. Personen har tidsbegrænset ophold	91
1.1. Ophør når betingelser for ophold ikke længere er opfyldt	91
1.2. Ophør når grundlaget for ophold var urigtigt	92
1.3. Ophør når der foreligger misbrug af rettigheder (herunder svig, proforma)	93
1.3.1. Krav om forsæt til svig	93
1.3.2. Oplysningernes relevans	93
1.3.3. Tilregnelser	94
1.4. Ophør når hensyn til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed tilsiger dette.....	94
1.4.1. Der foreligger oplysninger som nævnt i udlændingelovens § 10, stk. 1	94
1.4.2. Der foreligger oplysninger som nævnt i udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, og stk. 5	95
1.4.3. Tredjelandstatsborgeren er indberettet til Schengeninformationssystemet (SIS).....	96
1.4.4. Ophør af tidsbegrænset opholdsret efter § 14, stk. 1, og § 15, stk. 1 ..	96
2) Personen har tidsbegrænset ophold	96
2.1. Ophold er opnået ved svig	97
2.2. Hensyn til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed tilsiger ophør af opholdsret	97
2.2.1. Der foreligger oplysninger som nævnt i udlændingelovens § 10, stk. 1	97
2.2.3. Der foreligger oplysninger som nævnt i udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, og stk. 5	98
2.2.4. Tredjelandstatsborgeren er indberettet til Schengeninformationssystemet (SIS).....	98
2.3. Ophold uden for landet i to år eller mere.....	99
3) Afgørelse om ophør af opholdsret.....	99
3.1. Nærmere om anvendelsen af udlændingelovens § 26, stk. 1.....	100
3.1.1. Udlændingens tilknytning til det danske samfund.....	102
3.1.2. Alder, helbred og andre personlige forhold.....	103
3.1.2.1. Alder	103
3.1.2.2. Sygdom.....	104

3.1.2.3. Andre personlige forhold.....	104
3.1.3. Tilknytning til herboende personer.....	104
3.1.3.1. Behandling af forlængelses- og inddragelsessager, når der verserer en ægteskabssag om forældremyndighed eller en sag om samvær	104
3.1.3.2. Udlændingen har forældremyndighed over herboende børn	105
3.1.3.3. Udlændingen har samvær med herboende børn	105
3.1.4. Konsekvenser for nære familiemedlemmer.....	108
3.1.5. Ringe tilknytning til hjemlandet	109
3.1.6. Risikoen for at lide overlast i hjemlandet	109
3.1.7. Særligt om anvendelsen af § 26, stk. 1, ved udvist svig.....	109
3.1.8. Særligt om udlændingelovens § 26, stk. 2	110
3.2. Afgørelse om ophør af opholdsret	110
3.2.1. Fastsættelse af udrejsefrist	110
3.2.2. Forkyndelse af afslag med udrejsefrist	111
V. INDREJSE	111
1) Visum	112
VI. ANSØGNING OM OPHOLD.....	114
1) Indgivelse af ansøgning.....	114
2) Behandlingen af ansøgningen	114
2.1. Høring af efterretningstjenesterne	114
2.1.1. Høring af Politiets Efterretningstjeneste.....	115
2.1.2. Høring af Forsvarets Efterretningstjeneste	116
2.1.3. Generelt vedrørende høring	116
2.1.4. Proceduren for høring	118
2.2. Kontrol i Schengeninformationssystemet (SIS)	120
2.3. Kontrol i Udlændingeinformationssystemet (UIS).....	121
2.4. Underretning af kommunen i henhold til udlændingelovens § 44 a.....	121
VII. KOMPETENCE OG KLAGE.....	124
1) Statsforvaltningens kompetence	124
1.1. Stedlig kompetence.....	124
1.2. Saglig kompetence	124
2) Udlændingesservices kompetence	126
3) Klageregler	126

VIII. EU-OPHOLDSBEKENDTGØRELSEN	127
1) Definitioner	127
1.1. Definition af EU-statsborgere og relaterede grupper.....	127
1.2. Særligt om nordiske statsborgere.....	127
1.3. Persongrupper i EU-opholdsbekendtgørelsen	128
1.3.1. Hovedpersoner	128
1.3.2. Familiemedlemmer	128
2) Direktiv 2004/38.....	128
3) Forholdet til udlændingeloven	129
4) Forholdet til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention	130
IX. DIVERSE FORHOLD	130
1) Politianmeldelse	130

Forord

Denne vejledning til statsforvaltningerne indeholder en gennemgang af reglerne for ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen (bekendtgørelse nr. 322 af 21. april 2009 om ophold i Danmark for udlændinge, der er omfattet af Den Europæiske Unions regler). Bekendtgørelsen med ændringer er i det følgende benævnt ”EU-opholdsbekendtgørelsen”.

Vejledningen er udstedt i medfør af EU-opholdsbekendtgørelsens § 36, hvorefter Udlændingetjenesten kan fastsætte nærmere regler for og træffe bestemmelse om behandlingen af de i § 33, stk. 1, nævnte sager.

Vejledningen beskriver regler og praksis for ret til ophold i Danmark for EU/EØS-statsborgere og statsborgere i Schweiz, der er omfattet af retten til fri bevægelighed, samt visse familiemedlemmer, der ansøger om at ledsage eller slutte sig til hovedpersonen her i landet. I vejledningen anvendes samlebetegnelsen ”EU-statsborger” for statsborgere i EU/EØS-lande samt Schweiz.

Vejledningen er udarbejdet i samarbejde mellem Udlændingetjenesten, statsforvaltningerne og Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration.

Formålet med vejledningen er at give retningslinjer for statsforvaltningernes behandling af konkrete ansøgninger om registreringsbevis og opholdskort efter EU-opholdsbekendtgørelsen. Vejledningen er primært målrettet til sagsbehandlere ved statsforvaltningerne, der behandler sådanne konkrete ansøgninger.

Den 25. maj 2009

Inge Bruhn Thomsen

Centerdirektør

I. PERSONER MED RET TIL OPHOLD EFTER EU-OPHOLDSBEKENDTGØRELSEN

1) Hovedpersoner

1.1. Arbejdstagere

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, har en EU-statsborger, der er arbejder eller selvstændig erhvervsdrivende, herunder tjenesteyder, her i landet, ret til ophold her i landet ud over de tidsrum på 3 eller 6 måneder, der følger af udlændingelovens § 2, stk. 1.

1.1.1. Det EU-retlige arbejderbegreb

Det beror på en konkret vurdering af den enkelte sags faktiske omstændigheder, om en EU-statsborger kan betragtes som arbejder i EU-rettens forstand. Det er afgørende, om der er tale om udøvelsen af faktisk og reel beskæftigelse.

Ved vurderingen af, om der er tale om faktisk og reel beskæftigelse, lægges der vægt på, at den pågældende udfører et arbejde, som vedkommende har modtaget en modydelse for, typisk i form af løn. Beskæftigelse, der fremstår som et rent marginalt supplement, er udelukket fra anvendelsesområdet, idet reglerne om fri bevægelighed for arbejdstagere alene er møntet på at garantere den fri bevægelighed for personer, der udøver økonomisk aktivitet. Den omstændighed, at den pågældende som led i arbejdsforholdet kun har arbejdet ganske få timer, kan være et holdepunkt for, at den udøvede beskæftigelse kun er et rent marginalt supplement. Det er derfor normalt en betingelse, at der har været tale om beskæftigelse i minimum 10-12 timer ugentligt. Betingelsen om, at der normalt skal foreligge 10-12 timers ugentlig beskæftigelse, er baseret på EU-domstolens restpraksis, jf. EU-domstolens dom i sagen C-139/85, Kempf, og sag C-444/93, Megner og Scheffel. I den førstnævnte sag var der tale om en beskæftigelse på 12 timer ugentligt, og i den sidstnævnte sag har EU-domstolen slået fast, at en lønnet beskæftigelse, hvorved arbejdstiden normalt ikke overstiger 18, 12 eller endog 10 timer ugentligt, ikke udelukker, at den person, der udøver den, anses for arbejder i EU-rettens forstand. EU-domstolen har i dommen Genc (sag C-14/09) fastslået, at kriterier såsom ret til betalt ferie, løn under sygdom, arbejdsforholdets tidsmæssige udstrækning, samt om man er dækket af en overenskomst, skal indgå i den

samlede konkrete vurdering af, om et arbejdsforhold, hvor det ugentlige timetal ikke overstiger 10-12 timer, er reelt og faktisk. I den konkrete sag var der tale om 5,5 timers ugentlig beskæftigelse. EU-domstolen tog ikke stilling til, om en ugentlig arbejdstid på 5,5 timer var tilstrækkelig til at være omfattet af arbejdstagerbegrebet, eller om der var tale om beskæftigelse af rent marginal karakter, da det blev overladt til medlemsstaten at foretage denne vurdering.

Der kan ikke ved vurderingen fastsættes en nedre grænse for, hvor længe arbejdsforholdet skal have varet.

EF-domstolen har i dommen Franca Ninni-Orasche (sag C-413/01) fastslået, at en tidsbegrænset kontrakt på 10 ugers arbejde var tilstrækkelig til, at der var tale om en arbejdstager i EU-rettens forstand. Sagen vedrørte uddannelsesstøtteområdet, og der blev på baggrund heraf udstedt en vejledning til kommunerne for, hvornår en person skal anses som arbejdstager. Vejledningen vedrører ansættelsesforhold, der på forhånd er aftalt til at have en kort varighed. I vejledningen er fastsat en tidsgrænse på 10 uger i sådanne sager. Det understreges dog, at der i hvert enkelt tilfælde skal foretages en konkret vurdering.

Statsforvaltningerne skal anskue EF-domstolens 10-ugers grænse i Ninni-Orasche-sagen som et eksempel på en sag, hvor et arbejde af 10 ugers varighed ansås for tilstrækkeligt. En EU-statsborger, som har tidsbegrænset ansættelse, men ophører med arbejdet efter mindre end 10 uger, vil efter omstændighederne kunne opfylde betingelserne for at være arbejdstager i EU-rettens forstand, ligesom en person, der har arbejdet mere end 10 uger i nogle tilfælde ikke altid vil opfylde betingelserne, f.eks. fordi der er tale om en beskæftigelsesform, der har så lidt omfang, at det fremstår som et rent marginalt supplement.

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 22, stk. 1, kan udstedelse af registreringsbevis til en EU-statsborger omfattet af § 3 betinges af, at den pågældende foreviser gyldigt identitetskort eller pas og enten fremlægger bevis for at udøve selvstændig erhvervsvirksomhed her i landet eller fremlægger en bekræftelse fra en arbejdsgiver eller et ansættelsesbrev som dokumentation for at have lønnet beskæftigelse her i landet.

EU-statsborgeren skal godtgøre at have lønnet beskæftigelse i et sådant omfang, at hun/han er omfattet af EU-retten. Dette godtgøres ved, at arbejdsgiveren udfylder en arbejdsgivererklæring, der skal være udstedt mindre end én måned før statsforvaltningens modtagelse af erklæringen.

Færre arbejdstimer eller mindre løn vil efter en konkret vurdering kunne føre til, at EU-statsborgeren gives registreringsbevis, hvis beskæftigelsen synes faktisk og reel.

1.1.2. Bevarelse af arbejdstagerstatus

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2, bevarer en EU-statsborger, der hidtil har været omfattet af stk. 1, men nu ikke længere er erhvervsaktiv, sin status som arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende,

- 1) hvis EU-statsborgeren er midlertidigt uarbejdsdygtig som følge af sygdom eller ulykke,
- 2) hvis EU-statsborgeren er uforskyldt arbejdsløs efter at have haft lønnet beskæftigelse i mere end 1 år, hvilket er behørigt konstateret, og har tilmeldt sig arbejdsformidlingen som arbejdssøgende,
- 3) hvis EU-statsborgeren enten uforskyldt har mistet sit arbejde i løbet af de første 12 måneder, hvilket er behørigt konstateret, og har tilmeldt sig arbejdsformidlingen som arbejdssøgende, eller er uforskyldt arbejdsløs efter udløbet af en tidsbegrænset ansættelseskontrakt af mindre end 1 års varighed, jf. dog stk. 3, eller
- 4) hvis EU-statsborgeren enten påbegynder en erhvervsuddannelse med forbindelse til den pågældendes tidligere erhvervmæssige beskæftigelse eller er uforskyldt arbejdsløs og påbegynder en hvilken som helst erhvervsuddannelse.

Efter bekendtgørelsens § 3, stk. 3, bevarer en EU-statsborger omfattet af stk. 2, nr. 3, sin status som arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende i 6 måneder.

Er EU-statsborgeren arbejdsløs på tidspunktet for ansøgningen om tidsubegrænset ophold - eller bliver statsforvaltningen i øvrigt bekendt med ophør af beskæftigelse for en arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende - udspørges EU-statsborgeren om varigheden af arbejdsløshedsperioden samt årsagen hertil med

henblik på at vurdere, om EU-statsborgeren er omfattet af EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2. EU-statsborgeren kan herved fremlægge opsigelse m.v.

1.1.2.1. Nærmere om EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 1

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 1, bevarer en EU-statsborger, der hidtil har været omfattet af stk. 1, men nu ikke længere er erhvervsaktiv, sin status som arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, hvis EU-statsborgeren er midlertidigt uarbejdsdygtig som følge af sygdom eller ulykke.

EU-statsborgeren dokumenterer at være midlertidig uarbejdsdygtig som følge af sygdom eller ulykke ved at fremlægge lægeerklæring eller anden dokumentation, der godtgør forholdet.

Det er et krav, at årsagen til, at EU-statsborgeren ikke længere er erhvervsaktiv, er midlertidig uarbejdsdygtighed som følge af sygdom eller ulykke. Med andre ord skal den sygdom eller ulykke, der har ført til den midlertidige uarbejdsdygtighed, være årsagen til ophøret af erhvervsaktiviteten. En EU-statsborger, der mister sin erhvervsaktivitet og først efterfølgende rammes af sygdom eller ulykke, er ikke omfattet af § 3, stk. 2, nr. 1. Det er ikke et krav, at EU-statsborgeren er uden skyld i den sygdom eller ulykke, der har ført til den midlertidige uarbejdsdygtighed.

Arbejdstagerstatus i medfør af § 3, stk. 2, nr. 1, bevares så længe der er tale om midlertidig uarbejdsdygtighed som følge af sygdom eller ulykke. Indtræder permanent uarbejdsdygtighed finder bestemmelsen ikke (længere) anvendelse.

1.1.2.2. Nærmere om EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 2

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 2, bevarer en EU-statsborger, der hidtil har været omfattet af stk. 1, men nu ikke længere er erhvervsaktiv, sin status som arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, hvis EU-statsborgeren er uforskyldt arbejdsløs efter at have haft lønnet beskæftigelse i mere end 1 år, hvilket er behørigt konstateret, og har tilmeldt sig arbejdsformidlingen som arbejdssøgende.

Det er et krav, at EU-statsborgeren er uforskyldt arbejdsløs. Dette indebærer, at den pågældende ikke kan bebrejdes, at hun/han ikke længere er erhvervsaktiv, idet

det er omstændigheder objektivt set uden for den pågældendes kontrol, der har ført til, at den pågældende har mistet sit arbejde. Disse forhold skal i hver enkelt sag underkastes en konkret vurdering.

Det er et krav, at den lønnede beskæftigelse har været i mere end 1 år, hvilket er behørigt konstateret. Statsforvaltningen indhenter til brug for fastlæggelsen af beskæftigelsesperioden den fornødne dokumentation i form af ansættelsesbeviser, lønsedler, m.v. I beregningen af perioden med mere end 1 års lønnet beskæftigelse indgår en evt. periode med opsigelsesvarsel, uanset vedkommende har været fritstillet i opsigelsesperioden.

Der kan ikke stilles krav om, at EU-statsborgeren har haft lønnet beskæftigelse i sammenhængende 1 år, eller at beskæftigelsen skal finde sted hos den samme arbejdsgiver.

Perioder med bevarelse af arbejdstagerstatus som følge af bestemmelsen i § 3, stk. 2, nr.1 (sygdom om ulykke) tæller ikke med i beregningen af perioden for lønnet beskæftigelse.

Det er bl.a. krav for at bevare status som arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, at EU-statsborgeren har tilmeldt sig arbejdsformidlingen som jobsøgende. Opfyldes denne betingelse ikke efter ophøret af beskæftigelsen, må det lægges til grund, at EU-statsborgeren har mistet muligheden for at bevare status som arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, da vedkommende ikke kan betragtes som arbejdssøgende. Der er tale om en objektiv betingelse, som alene er et krav om at lade sig registrere som arbejdssøgende, som har til formål at opnå EU-statsborgerens tilkendegivelse af, at dennes beskæftigelse er ophørt, og at den pågældende reelt og aktivt er arbejdssøgende. Medmindre der er tale om undskyldelige omstændigheder, der ikke kan lægges EU-statsborgeren til last, skal tilmeldingen til arbejdsformidlingen ske inden for ganske kort tid efter ophøret af beskæftigelsen.

Så længe EU-statsborgeren er tilmeldt arbejdsformidlingen som arbejdssøgende og i øvrigt opfylder arbejdsformidlingens normale krav til jobsøgning m.v., beva-

rer en EU-statsborger omfattet af § 3, stk. 2, nr. 2, sin status som arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende.

1.1.2.3. Nærmere om EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 3

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 3, bevarer en EU-statsborger, der hidtil har været omfattet af stk. 1, men nu ikke længere er erhvervsaktiv, sin status som arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, hvis EU-statsborgeren enten uforskyldt har mistet sit arbejde i løbet af de første 12 måneder, hvilket er behørigt konstateret, og har tilmeldt sig arbejdsformidlingen som arbejdssøgende, eller er uforskyldt arbejdsløs efter udløbet af en tidsbegrænset ansættelseskontrakt af mindre end 1 års varighed, jf. dog stk. 3 (status bevares i 6 måneder, jf. nedenfor).

Det er et krav, at EU-statsborgeren er uforskyldt arbejdsløs. Dette indebærer, at den pågældende ikke selv kan bebrejdes, at hun/han ikke længere er erhvervsaktiv, idet det er omstændigheder objektivt set uden for den pågældendes kontrol, der har ført til, at den pågældende har mistet sit arbejde. Disse forhold skal i hver enkelt sag underkastes en konkret vurdering.

Det er bl.a. krav for at bevare status som arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende efter bestemmelsen, at EU-statsborgeren har tilmeldt sig arbejdsformidlingen som jobsøgende. Opfyldes denne betingelse ikke efter ophøret af beskæftigelsen, må det lægges til grund, at EU-statsborgeren har mistet muligheden for at bevare status som arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, da vedkommende ikke kan betragtes som arbejdssøgende. Der er tale om en objektiv betingelse, som alene er et krav om at lade sig registrere som arbejdssøgende, som har til formål at opnå EU-statsborgerens tilkendegivelse af, at dennes beskæftigelse er ophørt, og at den pågældende reelt og aktivt er arbejdssøgende. Medmindre der er tale om undskyldelige omstændigheder, der ikke kan lægges EU-statsborgeren til last, skal tilmeldingen til arbejdsformidlingen ske inden for ganske kort tid efter ophøret af beskæftigelsen.

Kriteriet om, at man skal have mistet sit arbejde ”i løbet af de første 12 måneder” skal forstås som de første 12 måneders lønnet beskæftigelse. I beregningen af de

12 måneder indgår en evt. periode med opsigelsesvarsel, uanset vedkommende har været fritstillet i opsigelsesperioden.

I forhold til uforskyldt at have mistet sit arbejde, beregnes tidsrummet fra et tidspunkt, hvor den pågældende ikke længere er tilknyttet arbejdsgiveren. Er der tale om et opsigelsesvarsel på en måned, beregnes tidsrummet således fra dagen efter det tidspunkt, hvor opsigelsesvarslet udløber. Dette gælder uanset, om den pågældende rent faktisk arbejder under opsigelsesvarslet, eller om den pågældende er blevet fritstillet med løn. Bliver en EU-statsborger således opsagt med en måneds opsigelse, skal beregningen af de 6 måneder først påbegyndes, når opsigelsesvarslet er til ende, og den pågældende ophører med at arbejde og med at få løn. Dette gælder også i tilfælde, hvor en EU-statsborger er fritstillet med løn under opsigelsesvarslet. I denne periode må den pågældende anses som havende ”lønnet beskæftigelse” uanset, at arbejdsgiveren ikke ønsker den pågældendes arbejdskraft og derfor har fritstillet vedkommende.

EU-statsborgeren anses for uforskyldt arbejdsløs efter udløbet af en tidsbegrænset ansættelseskontrakt af mindre end 1 års varighed, hvis denne uforskyldt ikke kan finde andet arbejde efter udløbet af den tidsbegrænsede ansættelseskontrakt. Der kan således ikke stilles yderligere krav, end at EU-statsborgeren har tilmeldt sig arbejdsformidlingen som arbejdssøgende. Det kan kræves, at EU-statsborgeren dokumenterer at have opfyldt den tidsbegrænsede ansættelseskontrakt.

I forhold til at være uforskyldt arbejdsløs efter udløbet af en tidsbegrænset ansættelseskontrakt af mindre end 1 års varighed, beregnes tidsrummet fra dagen efter udløbet af ansættelseskontrakten, jf. nærmere nedenfor om EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 3.

1.1.2.4. Nærmere om EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 4

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 4, bevarer en EU-statsborger, der hidtil har været omfattet af stk. 1, men nu ikke længere er erhvervsaktiv, sin status som arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, hvis EU-statsborgeren enten påbegynder en erhvervsuddannelse med forbindelse til den pågældendes tidligere erhvervmæssige beskæftigelse eller er uforskyldt arbejdsløs og påbegynder en hvilken som helst erhvervsuddannelse.

Status som arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende for EU-statsborgere, der er omfattet af § 3, stk. 2, nr. 4, bevares for det tidsrum, som uddannelsen varer.

For så vidt angår kravet om uforskyldt arbejdsløshed henvises til bemærkningerne herom ovenfor vedr. § 3, stk. 2, nr. 2, og nr. 3.

1.1.2.5. Nærmere om EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 3

Efter bekendtgørelsens § 3, stk. 3, bevarer en EU-statsborger omfattet af stk. 2, nr. 3, sin status som arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende i 6 måneder.

Perioden beregnes som angivet under omtalen af § 3, stk. 2, nr. 3, ovenfor.

1.1.3. Særligt om mindreårige arbejdstagere

For så vidt angår mindreårige EU-statsborgere, der ønsker registreringsbevis som arbejdstagere – og ikke som familiemedlemmer – skal der indhentes oplysninger om/forevises følgende dokumentation:

- arbejdets karakter
- hvem EU-statsborgeren skal bo hos under opholdet her i landet
- opgørelse over indtægter og udgifter i forbindelse med privat indlogering
- original samtykke-erklæring fra forældremyndighedens indehaver (-e).

1.1.4. Lønnet beskæftigelse med statsligt løntilskud

Det følger af EF-domstolens retspraksis vedrørende Associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet, at det forhold, at lønnen afholdes af offentlige midler, ikke kan være afgørende for, om en person kan anerkendes som arbejdstager, jf. C-1/97, Birden, præmis 28. Endvidere har den midlertidige karakter af en arbejdskontrakt ikke nogen relevans, jf. præmis 39. Det følger videre af dommen, at det bestemte formål, der forfølges med en bestemt beskæftigelse, ikke afskærer en arbejdstager, der opfylder betingelserne i Associeringsaftalen, fra de gradvist indtrædende rettigheder, jf. præmis 43.

EU-statsborgere ansat med løntilskud og i fleksjob, antages derfor tillige at være omfattet af arbejdstagerbegrebet, henset til EF-domstolens domspraksis vedrørende fortolkningen af Associeringsaftalen. Der henvises endvidere til EF-domstolens dom i sag C-188/08, Kurz.

1.1.5. Modtagere af arbejdsløshedsdagpenge

Betingelserne for at bevare sin status som arbejdstager i tilfælde af, at man mister sin beskæftigelse, fremgår af EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2. Bestemmelserne heri gælder, uanset om EU-statsborgeren er berettiget til at modtage arbejdsløshedsdagpenge eller ej.

En EU-statsborger, som dokumenterer at være berettiget til arbejdsløshedsdagpenge, men som ikke opfylder betingelserne for bevarelse af sin status som arbejdstager, kan dog efter omstændighederne gives registreringsbevis som person med tilstrækkelige midler.

1.1.6. Dokumentation

Arbejdstagere:

- Gyldigt identitetskort eller pas
- Bekræftelse fra en arbejdsgiver eller et ansættelsesbrev som dokumentation for at have lønnet beskæftigelse her i landet.

1.1.7. Kontrol

Sagen kan efter en konkret vurdering fremtages til kontrol af, at arbejdstageren fortsat har beskæftigelse. EU-statsborgeren kan anmodes om at indsende arbejdsgivererklæring i udfyldt stand. Såfremt den pågældende er arbejdsløs, skal årsagen hertil oplyses. Såfremt den pågældende har barselsorlov fra sit arbejde, kan sagen fremtages på ny efter udløbet af orloven med henblik på fremsendelse af dokumentation for fortsat beskæftigelse.

1.2. Selvstændig erhvervsdrivende

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, har en EU-statsborger, der er arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, herunder tjenesteyder, her i landet, ret til ophold her i landet ud over de tidsrum på 3 eller 6 måneder, der følger af udlændingelovens § 2, stk. 1.

Retten til at udøve selvstændig erhvervsvirksomhed følger af EF-traktatens artikel 43, hvorefter enhver EU-statsborger har ret til frit at etablere sig på en anden medlemsstats område (etableringsret).

EF-domstolen har i sagen *Factortame II* (sag C- 221/89) anført, at etablering indebærer ”aktuel udøvelse af en økonomisk aktivitet gennem et fast forretningssted for en ubegrænset periode.”

Selvstændig erhvervsvirksomhed er normalt kendetegnet ved, at der for egen regning og risiko udøves en virksomhed af økonomisk karakter og med det formål at indvinde et økonomisk udbytte. Endvidere er det en forudsætning, at virksomheden udøves nogenlunde regelmæssigt og gennem en ikke helt kort periode. Endelig må det være en forudsætning, at virksomheden ikke er af ganske underordnet omfang.

Der stilles ikke krav om, at erhvervsvirksomheden giver overskud, ligesom der ikke på ansøgningstidspunktet stilles krav om, at EU-statsborgeren er momsregistreret, idet der ikke kan ske tilmelding til momsregistret, før den pågældende er blevet tilmeldt folkeregistret.

Der kan være tale om både fysiske og juridiske personer, der driver erhvervsvirksomhed.

Statsforvaltningen skal sikre sig, at der faktisk skal drives erhvervsvirksomhed.

EF-domstolen har i sagen *Agegate* (C-3/87) givet retningslinjer for, hvornår der foreligger et ansættelsesforhold. Om afgrænsningen mellem arbejdstagerbegrebet og selvstændig erhvervsvirksomhed fastslår domstolen, at det fællesskabsretlige begreb ”arbejdstager” defineres på grundlag af objektive kriterier, som karakteriserer rettigheder og pligter i arbejdsforholdet, herunder instruktionsbeføjelse og kommerciel risiko.

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 22, stk. 1, kan udstedelse af registreringsbevis til en EU-statsborger omfattende af § 3 betinges af, at den pågældende foreviser gyldigt identitetskort eller pas og enten fremlægger bevis for at udøve selvstændig erhvervsvirksomhed her i landet eller fremlægger en bekræftelse fra en arbejdsgiver eller et ansættelsesbrev som dokumentation for at have lønnet beskæftigelse her i landet.

1.2.1. Bevarelse af status som selvstændig erhvervsdrivende

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2, bevarer en EU-statsborger, der hidtil har været omfattet af stk. 1, men nu ikke længere er erhvervsaktiv, sin status som arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende,

- 1) hvis EU-statsborgeren er midlertidigt uarbejdsdygtig som følge af sygdom eller ulykke,
- 2) hvis EU-statsborgeren er uforskyldt arbejdsløs efter at have haft lønnet beskæftigelse i mere end 1 år, hvilket er behørigt konstateret, og har tilmeldt sig arbejdsformidlingen som arbejdssøgende,
- 3) hvis EU-statsborgeren enten uforskyldt har mistet sit arbejde i løbet af de første 12 måneder, hvilket er behørigt konstateret, og har tilmeldt sig arbejdsformidlingen som arbejdssøgende, eller er uforskyldt arbejdsløs efter udløbet af en tidsbegrænset ansættelseskontrakt af mindre end 1 års varighed, jf. dog stk. 3, eller
- 4) hvis EU-statsborgeren enten påbegynder en erhvervsuddannelse med forbindelse til den pågældendes tidligere erhvervmæssige beskæftigelse eller er uforskyldt arbejdsløs og påbegynder en hvilken som helst erhvervsuddannelse.

Efter bekendtgørelsens § 3, stk. 3, bevarer en EU-statsborger omfattet af stk. 2, nr. 3, sin status som arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende i 6 måneder.

Der henvises til afsnit 1.1.2. med underafsnit for så vidt angår fortolkningen af reglerne om bevarelse af status som selvstændig erhvervsdrivende.

1.2.2. Dokumentation

EU-statsborgeren skal godtgøre at have påbegyndt selvstændig erhvervsvirksomhed her i landet eller at ville påbegynde en sådan. EU-statsborgeren kan godtgøre dette ved at fremlægge:

- Budget for det første driftsår udarbejdet af registreret/autoriseret revisor.
- Lejekontrakt eller anden angivelse af, hvorfra virksomheden skal drives (f.eks. betinget eller endeligt skøde på en ejendom).
- Oprettelseskontrakt eller registerudskrift, såfremt erhvervsvirksomheden drives i selskabsform.

1.2.3. Kontrol

Efter en konkret vurdering kan sagen fremdateres med henblik på kontrol af, at EU-statsborgeren rent faktisk driver selvstændig erhvervsvirksomhed. Statsforvaltningen kan i fremsendelsesskrivelsen anføre, at EU-statsborgeren inden 2 måneder skal fremsende dokumentation for, at vedkommende er blevet momsregistreret. Statsforvaltningen kan ligeledes fremtage sagen efter ca. et år og anmode EU-statsborgeren om at fremsende regnskab udarbejdet af en autoriseret revisor. I særlige tilfælde kan statsforvaltningen anmode om at modtage kvartalsregnskab.

Efter modtagelsen af regnskabet, skal statsforvaltningen påse, at virksomheden er i drift, og at den ikke er under konkurs. Erhvervsvirksomheden behøver ikke give overskud, idet det afgørende er, at der er tale om faktisk og reel virksomhed. Såfremt virksomheden efter nogen tid fortsat giver underskud, kan dette dog være et indicium for, at virksomheden ikke er faktisk og reel. I ganske særlige tilfælde kan politiet anmodes om at undersøge, hvorvidt EU-statsborgeren driver selvstændig erhvervsvirksomhed.

1.3. Tjenesteydere

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, har en EU-statsborger, der er arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, herunder tjenesteyder, her i landet, ret til ophold her i landet ud over de tidsrum på 3 eller 6 måneder, der følger af udlændingelovens § 2, stk. 1.

Retten til at levere en tjenesteydelse følger af EF-traktatens artikel 49, hvorefter enhver EU-statsborger, der er bosat i én medlemsstat, har ret til at yde en tjenesteydelse i en anden medlemsstat. EF-traktatens artikel 50, stk. 1, fastslår, at der ved en tjenesteydelse forstås ydelser, der normalt udføres mod betaling, i det omfang de ikke omfattes af den fri bevægelighed for varer, kapital og personer.

Som eksempler på tjenesteydere kan nævnes revisorer, advokater og handelsagenter.

Om afgrænsningen over for personer, der er selvstændige erhvervsdrivende, kan det anføres, at den væsentligste forskel er, om virksomheden drives i det pågældende medlemsland for en ubegrænset tidsperiode, eller om der leveres en tjenesteydelse i en begrænset periode, mens tjenesteyderen bevarer sin selvstændige

erhvervsvirksomhed i en anden medlemsstat. Spørgsmålet kan være relevant, fordi en selvstændig erhvervsdrivende – modsat en tjenesteyder – i en række tilfælde bevarer sin opholdsret, hvis vedkommende ophører med sin selvstændige erhvervsvirksomhed, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2.

1.3.1. Modtagere af tjenesteydelser

EU-statsborgeren skal - for at være modtager af tjenesteydelse i EU-rettens forstand - bruge en afgørende del af sin tid på at modtage en bestemt tjenesteydelse fra en bestemt kreds af tjenesteydere.

Såfremt det kan lægges til grund, at EU-statsborgeren er modtager af en tjenesteydelse i overensstemmelse med retningslinjerne nedenfor, gives EU-statsborgeren ret til ophold efter en analogi af EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, som modtager af en tjenesteydelse.

Det afgøres efter en konkret vurdering, hvorvidt modtageren af tjenesteydelsen bruger en afgørende del af sin tid på at modtage tjenesteydelser. Ved vurderingen heraf kan der lægges vægt på det timeantal, der efter praksis stilles til beskæftigelses omfang, for at der udstedes registreringsbevis som arbejdstager.

Tjenesteydelsesmodtageren skal betale for ydelsen, og betalingen må ikke blot være et marginalt supplement til den betaling, der kommer via tilskud fra f.eks. staten, kommuner eller amter. Tjenesteyderen skal derudover udføre ydelsen med gevinst for øje.

Som nævnt ovenfor er et af kendetegnene ved en tjenesteydelse i EF-rettens forstand, at der normalt erlægges betaling for modtagelsen af den pågældende ydelse. Dette betyder f.eks. at undervisning, der udbydes i de nationale undervisningssystemer, ikke er omfattet af begrebet. Dette er fastslået i EF-domstolens dom i sagen Humbel (C-263/86), hvor EF-domstolen for det første anførte, at det nationale undervisningssystem ikke bliver udbudt med henblik på at drive økonomisk virksomhed fra medlemsstatens side, men at staten gennem det nationale undervisningssystem varetager sine opgaver over for befolkningen på det sociale, kulturelle og uddannelsesmæssige område. For det andet lagde Domstolen vægt på, at det nationale uddannelsessystem finansieres over det offentlige budget og ikke af ele-

verne eller deres forældre, og at det forhold, at eleverne og deres forældre kan være forpligtet til at betale afgifter eller skolepenge, ikke medfører, at uddannelsen må anses som en tjenesteydelse. Derimod blev det fastslået i EF-domstolens dom i sagen Wirth (C-109/92), at undervisning modtaget i et uddannelsessystem, der ikke udbydes inden for det offentlige uddannelsessystem, og ikke primært finansieres af det offentlige budget, kan være en tjenesteydelse, hvorfor den pågældende elev får status som modtager af tjenesteydelser.

I EF-domstolens dom i sagen Zhu og Chen (C-200/02) fastslog domstolen, at en statsborger, der etablerer sit hovedopholdssted på en medlemsstats område med henblik på at modtage tjenesteydelser i et ubestemt tidsrum, ikke kan anses som modtager af en tjenesteydelse efter EU-rettens regler. En sådan person må således søge opholdsret på grundlag af andre af de EU-retlige regler om personers fri bevægelighed.

Turister anses i Traktatens forstand for tjenesteydelsesmodtagere og har derfor ret til ophold, så længe de modtager tjenesteydelser, dvs. så længe de har lyst og råd til at være turister, men opholdet må være af principielt midlertidig karakter. Som dokumentation vedlægges dokumentation for betaling af tjenesteydelsen. Såfremt der tillige ydes betaling fra anden side (f.eks. fra staten, fonde eller lignende), vedlægges endvidere en opgørelse over betalingens fordeling. Såfremt ansøgeren skal gå på skole eller lignende, skal der forevises dokumentation for optagelsen. Der skal endvidere indhentes oplysning om antal ugentlige timer, ansøger modtager tjenesteydelsen, og fra hvilken tjenesteyder den modtages.

1.3.2. Dokumentation

- Gyldigt pas eller identitetskort
- Kontrakt eller anden dokumentation for den tjenesteydelse, der skal udføres eller modtages

1.3.3. Kontrol

Sagen kan efter en konkret vurdering fremdateres med henblik på at kontrollere, at tjenesteydelsen udføres eller modtages.

1.4. Udstationerede

Udlændingesservice har efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 33, stk. 2, kompetencen til at træffe afgørelse om registreringsbevis/opholdskort til EU-statsborgere og tredjelandsstatsborgere, der ønsker ret til ophold på grundlag af EU-opholdsbekendtgørelsens § 4 om udstationerede. Ansøgninger om ret til ophold fra familiemedlemmer til udstationerede behandles dog af statsforvaltningerne.

For fuldstændighedens skyld beskrives reglerne for ophold til udstationerede i vejledningen.

Såfremt statsforvaltningen konstaterer at have modtaget en ansøgning om ret til ophold som udstationeret, fremsendes ansøgningen til Udlændingesservice til videre foranstaltning.

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 4, stk. 1, har en EU-statsborger, der er udstationeret her i landet med henblik på at levere en tjenesteydelse på vegne af en tjenesteyder, der er etableret i EU, ret til ophold her i landet ud over de tidsrum på 3 eller 6 måneder, der følger af udlændingelovens § 2, stk. 1.

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 4, stk. 2, har en tredjelandsstatsborger, der er udstationeret her i landet med henblik på at levere en tjenesteydelse på vegne af en tjenesteyder, der er etableret i EU, ret til ophold her i landet ud over de tidsrum på 3 eller 6 måneder, der følger af udlændingelovens § 2, stk. 2.

Udstedelse af registreringsbevis til en EU-statsborger omfattet af § 4, stk. 1, kan betinges af, at den pågældende foreviser gyldigt identitetskort eller pas og fremlægger dokumentation for at have fast beskæftigelse hos en tjenesteyder, der er etableret i EU, og for sit arbejde her i landet.

Udstedelse af opholdskort til en tredjelandsstatsborger omfattet af § 4, stk. 2, kan betinges af, at den pågældende foreviser gyldigt pas og fremlægger dokumentation for at have fast beskæftigelse hos en tjenesteyder, der er etableret i EU, dokumentation for sit arbejde her i landet, dokumentation for sin ret til ophold og arbejde i det land, hvori tjenesteyderen er etableret, og dokumentation for sin mulighed for at vende tilbage til hjemlandet eller til det land, hvori tjenesteyderen er etableret, efter levering af tjenesteydelsen

1.4.1. Dokumentation

- Gyldigt pas eller identitetskort

EU-statsborgere:

- Dokumentation for at have fast beskæftigelse hos en tjenesteyder, der er etableret i EU, og for sit arbejde her i landet

Tredjelandstatsborgere:

- Dokumentation for at have fast beskæftigelse hos en tjenesteyder, der er etableret i EU, dokumentation for sit arbejde her i landet, dokumentation for sin ret til ophold og arbejde i det land, hvori tjenesteyderen er etableret, og dokumentation for sin mulighed for at vende tilbage til hjemlandet eller til det land, hvori tjenesteyderen er etableret, efter levering af tjenesteydelsen.

1.4.2 Kontrol

Sagen kan efter en konkret vurdering fremdateres med henblik på at kontrollere, at den udstationerede er beskæftiget med udførelsen af tjenesteydelsen.

1.5. Studerende

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 5, stk. 1, har en EU-statsborger, der er indskrevet ved en privat eller offentlig institution, der er godkendt af eller finansieres af det offentlige, med henblik på dér som hovedaktivitet at følge en videregående uddannelse eller en ungdomsuddannelse, herunder en erhvervsuddannelse, ret til ophold her i landet ud over de tidsrum på 3 eller 6 måneder, der følger af udlændingelovens § 2, stk. 1. Det er dog en betingelse, at den pågældende råder over sådanne indtægter eller midler til sit underhold, at den pågældende ikke kan antages at ville falde det offentlige til byrde.

Udlændingesservice har kompetencen til at træffe afgørelse i sager vedrørende EU-statsborgere, der ønsker ret til ophold på grundlag af et ophold i grundskole, højskole eller efterskole.

Såfremt statsforvaltningen konstaterer at have modtaget en ansøgning om ret til ophold som elev i grundskole, højskole eller efterskole fremsendes ansøgningen til Udlændingesservice til videre foranstaltning.

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 5, stk. 2, er opholdsret efter stk. 1 endvidere betinget af, at den pågældende tegner en sygeforsikring, der dækker perioden, indtil den pågældende opnår ret til ydelser efter sundhedsloven.

Det må således som udgangspunkt antages, at hvis en EU-statsborger, der har ophold på grundlag af reglerne om studerendes ret til fri bevægelighed, ikke længere er i stand til at forsørge sig selv og anmoder om offentlige ydelser, skal det vurderes, om vedkommendes opholdsret skal ophøre på grund af manglende forsørgelsessevne.

Det bemærkes, at den omstændighed, at EU-statsborgeren modtager Statens Uddannelsesstøtte ikke er til hinder for, at vedkommende anses for at råde over indtægter og midler til sit underhold, jf. nedenfor.

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 22, stk. 3, kan udstedelse af registreringsbevis til en EU-statsborger omfattet af § 5 betinges af, at den pågældende foreviser gyldigt identitetskort eller pas og fremlægger dokumentation for at være tilmeldt en institution som nævnt i § 5, stk. 1, erklæring om eller anden tilsvarende dokumentation for at råde over sådanne indtægter eller midler til sit underhold, at den pågældende ikke kan antages at falde det offentlige til byrde, samt dokumentation for at være dækket af en sygeforsikring som nævnt i § 5, stk. 2.

1.5.1. Statens Uddannelsesstøtte

Den omstændighed, at EU-statsborgeren modtager stipendier fra Statens Uddannelsesstøtte, er ikke til hinder for, at den pågældende kan erklære at råde over tilstrækkelige midler. Det er endvidere ikke et krav, at den studerende har midler svarende til starthjælpsatsen efter lov om aktiv socialpolitik. Der kan således alene kræves erklæring om, at den pågældende råder over sådanne indtægter eller midler til sit underhold, at den pågældende ikke kan antages at falde det offentlige til byrde.

1.5.2 Det danske mindretal i Tyskland – skoleophold

Tyske statsborgere, der anfører at tilhøre det danske mindretal i Tyskland, kan få udstedt registreringsbevis på lige fod med andre EU-statsborgere.

Tyske statsborgere, der er bosiddende i Sydslesvig, og som tilhører det danske mindretal, kan imidlertid ligeledes efter Udlændingenservices praksis få meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, såfremt den pågældende godtgør sit tilhørsforhold til Danmark. Dette tilhørsforhold anses for godtgjort, såfremt ansøgeren dokumenterer at have gået på en af de skoler, som er medlem af Den danske Skoleforening for Sydslesvig.

Da det på mange områder er mere gunstigt for personer, der tilhører mindretallet, at få meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, er det særdeles væsentligt at vejlede de pågældende om Udlændingenservices ovennævnte praksis.

1.5.3. Dokumentation

- Gyldigt pas eller identitetskort
- Dokumentation for at være tilmeldt en institution som nævnt i § 5, stk. 1, erklæring om eller anden tilsvarende dokumentation for at råde over sådanne indtægter eller midler til sit underhold, at den pågældende ikke kan antages at ville falde det offentlige til byrde, samt dokumentation for at være dækket af en sygeforsikring som nævnt i § 5, stk. 2.

1.5.4. Kontrol

Sagen kan efter en konkret vurdering fremdateres til kontrol af, om EU-statsborgeren fortsat er indskrevet på den pågældende uddannelsesinstitution, der danner grundlag for opholdet.

1.6. Personer med tilstrækkelige midler

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 6, stk. 1, har en EU-statsborger, der råder over sådanne indtægter eller midler til sit underhold, at den pågældende efter en konkret vurdering ikke kan antages at ville falde det offentlige til byrde, ret til ophold her i landet ud over de tidsrum på 3 eller 6 måneder, der følger af udlændingelovens § 2, stk. 1.

Efter § 6, stk. 2, er opholdsret efter stk. 1 betinget af, at den pågældende tegner en sygeforsikring, der dækker perioden, indtil den pågældende opnår ret til ydelser efter sundhedsloven.

Midlerne eller indtægterne, som EU-statsborgeren råder over, kan f.eks. hidrøre fra førtids- eller alderspension eller egen formue.

EF-domstolen har i sagen Zhu og Chen (sag nr. C-200/02) udtalt, at der ikke kan stilles krav om, hvor midlerne skal komme fra, jf. præmis 29. EF-domstolen udtaler videre, at bestemmelsen skal fortolkes i overensstemmelse med dennes formål, nemlig at beskytte de offentlige finanser, og at et yderligere krav til midlernes oprindelse vil udgøre et uforholdsmæssigt indgreb, jf. præmis 33. Dommen konkluderer på baggrund heraf, at betingelsen om at råde over tilstrækkelige midler er opfyldt, hvis de finansielle midler er sikret af et familiemedlem til unionsborgeren.

EF-domstolen har endvidere i sagen Kommissionen mod Belgien (sag nr. C-408/03) statueret, at der ikke kan stilles krav om, at den person, som forpligter sig til at forsørge unionsborgeren, står i et bindende retsforhold til unionsborgeren, jf. præmis 46.

Således vil det ikke være muligt at stille et krav om, at den pågældende unionsborger personligt råder over de pågældende midler eller at stille krav om, at der mellem den person, der forpligter sig til at forsørge unionsborgeren, og selve unionsborgeren, eksisterer en gensidig forsørgelsespligt i henhold til national ret.

EU-statsborgeren skal som udgangspunktet råde over midler, der mindst svarer til starthjælpen (lov om aktiv socialpolitik § 25). Hvis den pågældende ville kunne have ret til ydelser efter § 34 i lov om aktiv socialpolitik og således vil kunne få særlig støtte ud over starthjælpen på grund af særlig høje boligudgifter eller høj forsørgebyrde, skal den pågældende råde over et beløb svarende til starthjælpen tillagt den særlige støtte. Der kan ikke stilles krav om, at EU-statsborgeren *skal* råde over midler, der mindst svarer til starthjælpen (lov om aktiv socialpolitik § 25), jf. også lige nedenfor.

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 22, stk. 4, kan udstedelse af registreringsbevis til en EU-statsborger omfattet af § 6 betinges af, at den pågældende foreviser gyldigt identitetskort eller pas og fremlægger dokumentation for at råde over sådanne indtægter eller midler til sit underhold, at den pågældende ikke kan antages

at ville falde det offentlige til byrde, og dokumentation for at være dækket af en sygesikring som nævnt i § 6, stk. 2. Ved bedømmelse af, hvilke indtægter eller midler der må anses som tilstrækkelige, skal der tages hensyn til EU-statsborgerens personlige situation. Kravet vil altid være opfyldt, hvis EU-statsborgeren råder over indtægter eller midler, der svarer til summen af de ydelser, som den pågældende ville kunne modtage efter § 25, stk. 12, og § 34 i lov om aktiv socialpolitik.

Hvis EU-statsborgeren derimod har et rådighedsbeløb, der ligger under niveauet for starthjælp, kan det ikke automatisk føre til afslag. Afgørelsen må derimod bero på en konkret vurdering af vedkommendes personlige forhold.

Indtægter og midler som nævnt i § 22, stk. 4, 3. pkt., opgøres uden fradrag af skat, arbejdsmarkedsbidrag, ATP-bidrag, den særlige pensionsopsparring og eventuelle andre kollektive pensionsbidrag. Tilsvarende gælder for beregningen af ydelser efter § 25, stk. 12, og § 34 i lov om aktiv socialpolitik som nævnt i § 22, stk. 4, 3. pkt. I det omfang indtægter er finansieret ved danske offentlige tilskud, medregnes de ikke ved opgørelsen af den pågældendes indtægtsforhold, medmindre der er tale om arbejdsløshedsdagpenge, som den pågældende godtgør at være berettiget til at modtage her i landet, eller offentlige ydelser, der er udtryk for en tilknytning til arbejdsmarkedet.

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 27 afgiver kommunalbestyrelsen i den kommune, hvor udlændingen bor eller opholder sig, efter anmodning fra den myndighed, der efter § 33 skal træffe afgørelse i sagen, en udtalelse om, hvorvidt en af § 22, stk. 4, omfattet person råder over indtægter eller midler, der mindst svarer til summen af de ydelser, som den pågældende ville kunne modtage efter § 25, stk. 12, og § 34 i lov om aktiv socialpolitik. Der anmodes normalt kun om en udtalelse efter 1. pkt., hvis det ikke er utvivlsomt, hvorvidt de pågældende ville kunne modtage ydelser efter § 34 i lov om aktiv socialpolitik.

I tilfælde, hvor ægtefæller ansøger om registreringsbevis eller opholdskort vurderes det, om begge kan anses at have tilstrækkelige midler, der opfylder kravene til ophold efter § 6.

De midler eller indtægter, den pågældende skal dokumentere, skal mindst svare til den sum, der årligt kan udbetales i starthjælp efter lov om aktiv socialpolitik. Der kan ikke stilles krav om, at EU-statsborgeren *skal* råde over midler, der mindst svarer til den sum, der årligt kan udbetales i starthjælp efter lov om aktiv socialpolitik. Der skal være tale om en konkret vurdering, og der skal tages hensyn til de pågældendes personlige situation. Hvis personen angiver kun at ville opholde sig i Danmark i en bestemt tidsperiode, skal der tages hensyn til dette.

Ved vurderingen af, om den pågældende kan antages at falde det offentlige til byrde, kan der lægges vægt på, om der i sagen er bestemte grunde til at formode, at den pågældende som følge af den pågældendes sundheds- og helbredstilstand og pleje- og omsorgsbehov ved udstedelsen af registreringsbeviset må antages at falde det offentlige til byrde. Der kan ikke lægges vægt på forventede forværringer af sundheds- eller helbredstilstanden eller forventede fremtidige pleje- og omsorgsbehov. Såfremt Danmark har en aftale med den pågældendes hjemland om refusion af sundhedsudgifter, kan det ikke lægges til grund, at vedkommende falder det offentlige til byrde for så vidt angår de sundhedsudgifter, der dækkes at hjemlandet efter refusionsaftalen.

1.6.1. Dokumentation

- Gyldigt pas eller identitetskort
- Dokumentation for at råde over sådanne indtægter eller midler til sit underhold, at den pågældende ikke kan antages at ville falde det offentlige til byrde, og dokumentation for at være dækket af en sygeforsikring som nævnt i § 6, stk. 2. Ved bedømmelsen af, hvilke indtægter og midler der må anses som tilstrækkelige, skal der tages hensyn til EU-statsborgerens personlige situation. Kravet vil altid være opfyldt, hvis EU-statsborgeren råder over indtægter eller midler, der svarer til summen af de ydelser, som den pågældende ville kunne modtage efter § 25, stk. 12, og § 34 i lov om aktiv socialpolitik.

1.6.2. Kontrol

Sagen kan efter en konkret vurdering fremdateres til kontrol af, om EU-statsborgeren fortsat har tilstrækkelige midler eller indtægter.

1.7. Pensionister m.v.

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 7 har følgende personer ret til ophold her i landet ud over de tidsrum på 3 eller 6 måneder, der følger af udlændingelovens § 2, stk. 1:

En EU-statsborger, der ophører med lønnet beskæftigelse eller selvstændig erhvervsvirksomhed, efter at den pågældende har opnået den i lov om folkepension fastsatte alder for oppebæring af folkepension eller ophører med lønnet beskæftigelse og går på førtidspension, forudsat at den pågældende har haft lønnet beskæftigelse eller har udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed her i landet i de sidste 12 måneder forud herfor samt uafbrudt har haft fast ophold her i landet i de sidste 3 år forud herfor.

En EU-statsborger, der på grund af vedvarende arbejdsudygtighed må ophøre med lønnet beskæftigelse eller selvstændig erhvervsvirksomhed, såfremt den pågældende i de sidste 2 år forud herfor uafbrudt har haft fast ophold her i landet. Der stilles dog ikke krav til opholdets varighed, hvis arbejdsudygtigheden skyldes en arbejdsulykke eller en erhvervs sygdom, der giver ret til en vedvarende ydelse, der helt eller delvis udredes af en dansk myndighed.

En EU-statsborger, der efter 3 års fast ophold og lønnet beskæftigelse eller selvstændig erhvervsvirksomhed her i landet har lønnet beskæftigelse eller udøver selvstændig erhvervsvirksomhed på en anden medlemsstats område, men bibeholder sin bopæl her i landet, hvortil den pågældende som regel vender hjem mindst en gang om ugen.

Efter bestemmelsens stk. 2 betragtes perioder med uforskyldt arbejdsløshed, der er behørigt bekræftet af den kompetente arbejdsformidling, og perioder uden arbejde, som den pågældende person ikke har indflydelse på, samt fravær fra arbejde eller ophør heraf på grund af sygdom eller ulykke som perioder med beskæftigelse.

Efter stk. 3 betragtes beskæftigelses- eller virksomhedsperioder, som en person, der er omfattet af stk. 1, nr. 3, har haft i en anden medlemsstat, med henblik på erhvervelse af de rettigheder, der er omhandlet i stk. 1, nr. 1 og 2, som tilbragt her

i landet. Efter stk. 4, stilles der i de i stk. 1, nr. 1 og 2, nævnte tilfælde ikke krav til opholdets varighed eller varigheden af den lønnede beskæftigelse eller den selvstændige erhvervsvirksomhed, hvis lønmodtagerens eller den selvstændige erhvervsdrivendes ægtefælle har dansk indfødsret eller har mistet denne ved indgåelse af ægteskabet.

1.7.1. Dokumentation

Der fremlægges dokumentation for alder og ret til pension som nævnt i bestemmelsen, dokumentation for forudgående beskæftigelse her i landet samt dokumentation for fast ophold som nævnt i bestemmelsen.

1.8. EU-statsborgere er fritaget for arbejdstilladelse

EU-statsborgeres ret til at tage arbejde i Danmark følger direkte af EF-traktaten.

Efter udlændingelovens § 14, stk. 1, nr. 2, er udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, jf. §§ 2 og 6, fritaget for krav om arbejdstilladelse.

EU-statsborgere har efter EF-traktatens artikel 39 en umiddelbar ret til at søge og tage arbejde i Danmark. Denne ret kan ikke gøres betinget af, at EU-statsborgeren har ansøgt om eller fået udstedt et registreringsbevis. EU-statsborgere er på denne baggrund altid fritaget for arbejdstilladelse, jf. udlændingelovens § 14, stk. 1, nr. 2.

1.9. Om registrering af EU-statsborgere som studerende eller arbejdstagere

Det er udlændingemyndighederne, der foretager den generelle og konkrete fortolkning af den opholdsretlige status for EU-statsborgere og familiemedlemmer til EU-statsborgere efter EU-rettens regler om fri bevægelighed.

Det er derimod de relevante ressortmyndigheder, der foretager den generelle og konkrete fortolkning af, hvilke afledte rettigheder EU-statsborgerens opholdsretlige status giver anledning til på det pågældende ressortområde.

1.9.1. Hovedformålet med EU-statsborgerens oprindelige indrejse i Danmark

Som det fremgår af Integrationsministeriets brev af 26. september 2006 til SU-styrelsen, skal der ved vurderingen af efter hvilket regelsæt i EU-opholdsbekendtgørelsen, der skal udstedes registreringsbevis, lægges vægt på hovedformålet med EU-statsborgerens oprindelige indrejse her i landet.

I det følgende beskrives retningslinjerne for en række konkrete sagstilkælde. Når der henvises til EU-statsborgere, finder tilsvarende retningslinjer anvendelse for EØS-statsborgere samt statsborgere fra Schweiz.

a) EU-statsborgere, der er indrejst med henblik på at studere, og som arbejder før/under studiet

En EU-statsborger, der er indrejst i Danmark med henblik på at studere, skal som udgangspunkt have udstedt registreringsbevis som studerende, forudsat at den pågældende opfylder betingelserne herfor. Der skal således ikke udstedes registreringsbevis som arbejdstager, uanset at den pågældende har faktisk og reel beskæftigelse i Danmark. Påbegynder vedkommende arbejde under studiet, kan den pågældende ligeledes ikke få ændret registreringen til en registrering som arbejdstager. Arbejdets karakter, varighed og timeantal er i den forbindelse uden betydning. Ophører den pågældende med at studere, kan vedkommende registreres som arbejdstager, hvis betingelserne herfor er opfyldt.

Er EU-statsborgeren indrejst i Danmark med henblik på at studere, og har den pågældende en ansøgning under behandling om optagelse på en i EU-retlig sammenhæng relevant herværende uddannelsesinstitution, vil der som udgangspunkt heller ikke skulle udstedes registreringsbevis som arbejdstager, uanset at den pågældende har faktisk og reel beskæftigelse. Udstedelse af registreringsbevis skal i en sådan situation afvente færdigbehandlingen af ansøgningen om optagelse på den pågældende uddannelsesinstitution.

b) EU-statsborgere, der har været arbejdstagere i Danmark inden studiet, og som fortsætter med at arbejde under studiet

Er en EU-statsborger indrejst i Danmark med henblik på arbejde som hovedformål, og har den pågældende forud for studiet haft arbejde i Danmark i tilstrækkelig grad til at blive anset som arbejdstager i EU-retlig forstand, kan den pågældende under studiet fortsat vælge at være registreret som arbejdstager under forudsætning af, at den pågældende under studiet opfylder betingelserne for at blive anset som arbejdstager i EU-retlig forstand. Det er ikke en forudsætning, at der er tale om det samme arbejde før og under studiet, så længe den pågældende til sta-

dighed opfylder betingelserne for at være arbejdstager i EU-rettens forstand, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 3.

Ophører den pågældende med at arbejde under studiet, vil vedkommende som udgangspunkt miste sin status som arbejdstager efter EU-retten. Den pågældende er herefter forpligtet til at ansøge om nyt registreringsbevis på baggrund af sit ophold som studerende, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 21.

I visse tilfælde vil en EU-statsborger, der ophører med at arbejde, fortsat kunne betragtes som arbejdstager efter EU-retten, jf. betingelserne i EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2-3. Dette gælder f.eks., hvis den pågældende bliver uforskyldt arbejdsløs efter mindst et års arbejde og har tilmeldt sig et jobcenter som arbejdssøgende, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 2. I sådanne tilfælde kan den pågældende vælge fortsat at være registreret som arbejdstager.

c) EU-statsborgere, der har været arbejdstagere i Danmark inden studiet, og som ophører med arbejdet ved studiestart

En EU-statsborger, der er indrejst i Danmark med henblik på arbejde som hovedformål, men som er ophørt med at arbejde inden studiestart, vil som udgangspunkt miste sin status som arbejdstager efter EU-retten. Den pågældende er herefter forpligtet til at ansøge om nyt registreringsbevis på baggrund af sit ophold som studerende, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 21.

I visse tilfælde vil en EU-statsborger, der ophører med at arbejde inden studiestart, fortsat kunne betragtes som arbejdstager, når vedkommende påbegynder studiet, jf. betingelserne i EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2-3. Dette gælder f.eks., hvis den pågældende påbegynder en erhvervsuddannelse med forbindelse til det tidligere arbejde eller er uforskyldt arbejdsløs og påbegynder en hvilken som helst erhvervsuddannelse, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 4. I sådanne tilfælde kan den pågældende vælge fortsat at være registreret som arbejdstager.

1.9.2. EF-domstolens afgørelse i Förster-sagen (C-158/07)

Den 18. november 2008 traf EF-domstolen afgørelse i den såkaldte Förster-sag (sag C-158/07), der blandt andet vedrørte spørgsmålet om en studerendes krav på uddannelses-støtte i værtsmedlemsstaten.

Afgørelsen i Förster-sagen ændrer ikke ved ovennævnte retningslinjer. Afgørelsen udtaler sig således ikke om spørgsmål vedrørende registrering af EU-statsborgere, der er studerende og som samtidig har faktisk og reel beskæftigelse.

Særligt om afgørelsens præmis 43-44 bemærkes, at der af disse præmisser alene kan udledes, at artikel 12, stk. 1, i EF-traktaten om forbuddet mod nationalitets-diskrimination, kan påberåbes af en EU-statsborger, der opholder sig i lovligt på en medlemsstats område for at studere, og at denne påberåbelse af artikel 12, stk. 1, også kan ske i et tilfælde, hvor den pågældende hovedsageligt indrejste i medlemsstaten for at færdiggøre sin uddannelse dér.

Denne mulighed for studerende til at påberåbe sig artikel 12, stk. 1, følger allerede af eksisterende retspraksis fra EF-domstolen, jf. EF-domstolens afgørelse i Bidar-sagen (C-209/03).

2) Familiesammenføring efter EU-retten, hvor referencen er EU-statsborger

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens §§ 8-12 kan der i visse tilfælde gives registreringsbevis eller opholdskort til familiemedlemmer til EU-statsborgere, der her i landet er omfattet af reglerne om fri bevægelighed.

Familiemedlemmer har en ret til ophold, der er afledt af hovedpersonen (EU-statsborgeren) og kan ikke selv være hovedperson for andre familiemedlemmer, medmindre familiemedlemmet selvstændigt opfylder betingelserne for registreringsbevis eller opholdskort i bekendtgørelsens §§ 3-7.

Indledningsvis gennemgås nedenfor de grundlæggende krav for at få familiesammenføring efter EU-reglerne, hvor referencen er EU-statsborger, herunder kredsen af familiemedlemmer som beskrevet i EU-opholdsbekendtgørelsens § 2.

Efterfølgende gennemgås de krav, der skal være opfyldt for at få familiesammenføring efter EU-reglerne, hvor referencen er EU-statsborger, og har ophold i Danmark efter EU-opholdsbekendtgørelsens §§ 3-7.

2.1. Definition af familiemedlemmer

Ved familiemedlemmer forstås som udgangspunkt personer, der har en særlig nær relation til en hovedperson. Familiemedlemmer kan være både EU-statsborgere og tredjelandsborgere, dvs. statsborgere i lande uden for EU, EØS og Schweiz.

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 2, stk. 1, og § 16, stk. 1, er disse

- en hovedpersons ægtefælle,
- registreret partner
- fast samlever over 18 år
- direkte efterkommere under 21 år (det vil sige børn, børnebørn, etc.) af hovedpersonen eller af ægtefællen/den registrerede partner/den faste samlever.
- direkte efterkommere over 21 år (det vil sige børn, børnebørn, etc.) af hovedpersonen eller af ægtefællen/den registrerede partner/den faste samlever, som forsørges af hovedpersonen eller af ægtefællen/den registrerede partner/den faste samlever
- slægtninge i opstigende linje (det vil sige forældre, bedsteforældre, etc.) til hovedpersonen eller til ægtefællen/den registrerede partner/den faste samlever, der forsørges af hovedpersonen eller af ægtefællen/den registrerede partner/den faste samlever
- Andre familiemedlemmer (det vil sige søskende, fætre, kusiner, m.v.), hvis de i det land, de ankommer fra, forsørges af hovedpersonen eller er optaget i dennes husstand
- Andre familiemedlemmer (det vil sige søskende, fætre, kusiner, m.v.), hvis alvorlige helbredsmæssige grunde gør det absolut nødvendigt, at hovedpersonen personligt plejer de pågældende.

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 16, stk. 1, finder bestemmelserne i bekendtgørelsen om ægtefæller tilsvarende anvendelse i tilfælde, hvor en person over 18

år samlever på fælles bopæl i fast samlivsforhold af længere varighed med en hovedperson over 18 år.

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 16, stk. 2, er opholdsret til en samlever betinget af, at hovedpersonen påtager sig at forsørge ansøgeren.

For så vidt angår kravet om fast samlivsforhold på fælles bopæl i EU-opholdsbekendtgørelsens § 16, stk. 1, bemærkes, at der ikke gælder nogen bestemt tidsgrænse for samlivets varighed, og at det efter en konkret vurdering afgøres, om et parforhold har haft en sådan fasthed og varighed, at det kan give grundlag for ret til ophold. Ved denne vurdering må der blandt andet lægges vægt på varigheden af parternes bekendtskab og deres evt. samliv i udlandet og i Danmark. I almindelighed antages, at 1½ til 2 års samliv på fælles bopæl vil være tilstrækkeligt til, at der foreligger et fast samlivsforhold af længere varighed. Der henvises til meddelelse af 2. juli 2009 fra Kommissionen til Europaparlamentet og Rådet om retningslinjer for en bedre gennemførelse og anvendelse af direktiv 2004/38/EF om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, pkt. 2.1.1. (KOM. (2009) 313).

Det følger af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) art. 8, at enhver har ret til respekt for sit familieliv. Bestemmelsen indebærer ikke en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, men at familiesammenføring i særlige tilfælde ikke kan nægtes.

Der kan forekomme tilfælde, hvor ugifte samlevende ikke kan dokumentere samliv på fælles bopæl i et fast samlivsforhold af længere varighed, men hvor parret uanset dette må anses for at have etableret et familieliv omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention artikel 8. Der skal foretages en konkret vurdering af, om et ugifts pars forhold udgør et familieliv i EMRK artikel 8's forstand. Ved denne vurdering skal der blandt andet lægges vægt på, om parret er samlevende, varigheden af forholdet og om parret har fået børn eller på anden måde udtrykt en forpligtelse over for hinanden. Det er som udgangspunkt en betingelse, at parret er samlevende, men der er eksempler på, at Den Europæiske Menneskerettigheds Domstol (EMD) har fraveget denne betingelse i sager, hvor et par gen-

nem en længere årrække har haft et fast forhold uden at være samlevende og i denne periode har fået børn sammen.

Statsforvaltningen skal derfor i alle sager, hvor et ugift par søger om familiesammenføring, og hvor parret – fordi samlivets længde ikke kan dokumenteres – ikke er omfattet af EU-opholdsbekendtgørelsens § 16, stk. 1, oversende sagen til Udlændingesservice, der vil foretage en konkret vurdering af, om parret har etableret et familieliv i EMRK artikel 8's forstand, og om Danmark i givet fald er forpligtet til at beskytte dette familieliv. Såfremt dette er tilfældet, vil ansøgeren blive meddelt ophold efter EU-reglerne.

Det bemærkes, at der for ægtefæller/registrerede partnere ikke stilles krav om samliv på fælles bopæl eller alderskrav.

I de tilfælde, hvor ansøger er ægtefælle, registreret partner eller fast samlever til EU-statsborgeren, skal ægteskabet, det registrerede partnerskab eller faste samlivsforhold fortsat bestå ved udstedelsen af registreringsbevis/opholdskort.

Ægteskabet/det registrerede partnerskab/det faste samlivsforhold må ikke være proforma. Både EU-statsborgeren og den person, der ansøger om familiesammenføring, skal under strafansvar afgive erklæring på tro og love herom. Tidsbegrænset opholdsret ophører, hvis det udenlandske familiemedlem ikke længere opfylder betingelserne for det udstedte registreringsbevis eller opholdskort, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 30, stk. 1, hvis grundlaget for det udstedte registreringsbevis eller opholdskort var urigtigt, eller hvis den pågældende har opnået registreringsbeviset eller opholdskortet ved svig, herunder i kraft af et proforma-ægteskab, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 32, stk. 2. Afgørelse herom, herunder inddragelse af tredjelandsstatsborgeres opholdskort, foretages af statsforvaltningerne og udlændingelovens § 26, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 32, stk. 1. Statsforvaltningens afgørelse kan påklages til Udlændingesservice, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 34. Der henvises nærmere til afsnittet nedenfor om ophør af opholdsret.

Det udenlandske familiemedlem er ikke omfattet af integrationsloven, jf. integrationslovens § 2, stk. 3

2.2. Grundlæggende krav for at få familiesammenføring efter EU-reglerne, hvor referencen er EU-statsborger

2.2.1. Der skal foreligge et reelt slægtskab

Der skal være tale om et reelt slægtskabsforhold mellem hovedpersonen og familiemedlemmet. Til brug for en ansøgning om familiesammenføring skal der fremvises dokumentation for, at der er etableret en familiemæssig tilknytning mellem hovedpersonen og familiemedlemmet, fx en vielsesattest (i forhold til ægtefæller) eller en dåbsattest eller fødselsattest (i forhold til børn).

2.2.2. Ægteskabet/det registrerede partnerskab/det faste samlivsforhold skal være reelt (ikke proforma)

Der stilles krav om, at ægteskabet/det registrerede partnerskab eller det faste samlivsforhold er reelt, hvilket betyder, at formålet med ægteskabets eller det registrerede partnerskabs indgåelse eller samlivets etablering ikke alene er at opnå et selvstændigt opholdsgrundlag for den pågældende.

Statsforvaltningerne skal foretage en vurdering af, om der er tale om misbrug af EU-rettens regler, herunder om der i relation til en ansøgning om familiesammenføring er tale om et reelt ægteskab, dvs. at ægteskabet ikke er indgået med det afgørende formål at opnå registreringsbevis eller opholdskort til ægtefællen.

Statsforvaltningerne skal - på baggrund af en konkret vurdering af alle omstændigheder i en sag - vurdere, om et ægteskab kan anses for reelt indgået.

Hovedpersonen og ægtefællen/den registrerede partner/den faste samlever skal i ansøgningen underskrive erklæring på tro og love under strafansvar om, at ægteskabet er reelt (ikke proforma), jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 23, stk. 1, 2. pkt. og § 26, stk. 2, 2. pkt. Der henvises til ansøgningsblanket OD1 - Appendiks B.2.

Kravet om, at hovedpersonen og familiemedlemmet underskriver erklæring om, at ægteskabet/det registrerede partnerskab/det faste samlivsforhold er reelt (ikke proforma) på tro og love under strafansvar, stilles ved behandlingen af ansøgninger om familiesammenføring efter EU-retten, hvor referencen er EU-statsborger, og hvor ansøgningen er indgivet efter ikrafttrædelsen af ændringen af EU-opholdsbekendtgørelsen den 5. oktober 2008.

Vurderingen af, om et ægteskab er ægte, kan tage udgangspunkt i følgende forhold:

- Om ansøgeren og EU-statsborgeren bor og har boet på samme adresse
- Om ansøgeren og EU-statsborgeren kommunikerer på samme sprog
- Om der er tale om en stor aldersforskel mellem ansøgeren og EU-statsborgeren
- I hvilket omfang, ansøgeren og EU-statsborgeren havde personligt kendskab til hinanden forud for ægteskabet
- Ansøgerens og EU-statsborgerens tidligere ægteskaber
- Unormale bevægelsesmønstre
- Andre forhold, som giver grund til at antage, at et ægteskab ikke er ægte
- De nævnte forhold er eksempler og ikke en udtømmende liste over forhold, der kan pege på, at et ægteskab ikke er reelt (proforma). Alle proceduremæssige garantier - herunder proportionalitetsprincippet - skal overholdes.

2.2.3. Hovedpersonen har etableret reelt og faktisk ophold i Danmark

På baggrund af Metock-dommen (C-127/08) styrkes fokus på bekæmpelsen af misbrug, hvilket bl.a. sker i form af indføjelser i EU-opholdsbekendtgørelsen af et krav til hovedpersonen om, at denne - som ønsker, at et familiemedlem ledsager eller slutter sig til hovedpersonen i Danmark - har etableret et reelt og faktisk ophold i Danmark.

Kravet fremgår af EU-opholdsbekendtgørelsens §§ 8, stk. 1, 9, stk. 1 og 2, 10, stk. 1, 11, stk. 1, og 12, stk. 1.

Hovedpersonen skal i alle sager om familiesammenføring erklære, at han/hun har etableret et reelt og faktisk ophold i Danmark.

Det er således en betingelse for at opnå familiesammenføring efter EU-reglerne, hvor referencen er EU-statsborger, at hovedpersonen erklærer eller alternativt godtgør, at hovedpersonen har etableret et reelt og faktisk ophold i Danmark.

Erklæringen - som underskrives på tro og love under strafansvar - afgives i forbindelse med familiemedlemmets ansøgning om ophold i ansøgningsblanket OD 1 (Appendiks B.1).

Kravet om, at hovedpersonen underskriver erklæring om at have etableret et reelt og faktisk ophold i Danmark på tro og love under strafansvar, stilles ved behandlingen af ansøgninger om familiesammenføring efter EU-reglerne, hvor referencen er en EU-statsborger, og hvor ansøgningen er indgivet efter ikrafttrædelsen af ændringen af EU-opholdsbekendtgørelsen den 5. oktober 2008.

Kravet om etablering af et reelt og faktisk ophold gælder både for EU-statsborgere, som ansøger om familiesammenføring med en anden EU-statsborger og for EU-statsborgere, som ansøger om familiesammenføring med en tredjelandstatsborger.

Hvis hovedpersonen endnu ikke har etableret et reelt og faktisk ophold i Danmark – fx fordi ansøgeren og hovedpersonen indrejser sammen - skal hovedpersonen underskrive erklæringen, når han/hun har etableret et reelt og faktisk ophold i Danmark og senest samtidig med udstedelse af registrerings- eller opholdskort til familiemedlemmet ved dennes fremmøde i statsforvaltningen.

Kravet indebærer, at hovedpersonen reelt og faktisk er flyttet til Danmark. Flytningen skal være en realitet, og der må således ikke blot være tale om et kortvarigt ophold på et hotelværelse. Som et andet eksempel på et kortvarigt ophold, der efter en umiddelbar vurdering ikke kan antages at udgøre et reelt og faktisk ophold, kan nævnes fremleje af et værelse eller tilflytning på en c/o adresse hos slægtninge eller bekendte i en kortvarig periode. Til forskel herfra må et længere ophold i en lejelejlighed på grundlag af en tidsubegrænset lejekontrakt eller et længere ophold i en bolig, som hovedpersonen har købt, umiddelbart antages at udgøre et reelt og faktisk ophold.

Der kan ved vurderingen lægges vægt på, at hovedpersonen i øvrigt har indrettet sig på en måde, som viser, at hovedpersonen har en tilværelse i Danmark, herunder at hovedpersonen har draget de konsekvenser, der følger af at være flyttet til et andet land, fx ved fremlæggelse af dokumentation for leje eller køb af bolig, op-

rettelse af bankkonto i Danmark, tegning af forsikringer, der dækker i Danmark, m.v.

Der vil skulle foretages en konkret og individuel vurdering af samtlige konkrete omstændigheder i sagen, hvor ovennævnte forhold skal indgå.

Hvis der foreligger tvivl om, hvorvidt en EU-statsborger, som udøver eller har udøvet sin ret til fri bevægelighed, har etableret et reelt og faktisk ophold i Danmark, skal der desuden kræves dokumentation herfor.

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 23, stk. 1, 3. pkt. er udstedelse af registreringsbevis til en EU-statsborger omfattet af §§ 8-12 betinget af, at den hovedperson, den pågældende slutter sig til eller ledsager, erklærer at have etableret et reelt og faktisk ophold i Danmark. Hvis der er grunde til at antage, at der er tale om misbrug af rettigheder, skal der forevises dokumentation for, at hovedpersonen har etableret et reelt og faktisk ophold i Danmark.

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 26, stk. 2, 3. pkt., er udstedelse af opholdskort til en tredjelandstatsborger omfattet af §§ 8-12 betinget af, at den hovedperson, den pågældende slutter sig til eller ledsager, erklærer at have etableret et reelt og faktisk ophold i Danmark. Hvis der er grunde til at antage, at der er tale om misbrug af rettigheder, skal der forevises dokumentation for, at hovedpersonen har etableret et faktisk og reelt ophold i Danmark.

Der skal således meddeles afslag på familiesammenføring til personer, som afslår at udfylde den nævnte erklæring (dvs. afslag på EU-registreringsbevis for familiemedlemmer, som er EU-statsborgere, og afslag på EU-opholdskort for familiemedlemmer, som er tredjelandstatsborgere), hvis det ikke af sagens omstændigheder fremgår, at pågældende opfylder kravet om reelt og faktisk ophold. Det forhold, at en person ikke vil udfylde erklæringen, kan derfor ikke alene føre til et afslag. Afslaget skal således gives under henvisning til, at ansøgeren ikke opfylder kravet om, at han eller hun har etableret et reelt og faktisk ophold i Danmark.

Statsforvaltningerne skal ud fra en umiddelbar vurdering af sagens konkrete omstændigheder konstatere, om en EU-statsborger, hvis familiemedlem har ansøgt

om familiesammenføring efter EU-reglerne, har etableret et reelt og faktisk ophold i Danmark, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens §§ 8-12.

Ved vurderingen heraf skal statsforvaltningerne lægge vægt på, om familiens samlede forhold indikerer, at hovedpersonen har etableret et reelt og faktisk ophold i Danmark. Der vil således bl.a. kunne lægges vægt på varigheden af hovedpersonens planlagte ophold, varigheden af ægteskabet mellem hovedpersonen og den udenlandske ægtefælle, karakteren af hovedpersonens bopæl m.v.

I en række af statsforvaltningernes sager om familiesammenføring må det forventes, at der ikke vil være behov for at stille et krav om dokumentation for reelt og faktisk ophold. Hvis der imidlertid ud fra statsforvaltningernes umiddelbare vurdering må antages at foreligge en situation, hvor en EU-statsborger, hvis familiemedlem ansøger om familiesammenføring, ikke har etableret reelt og faktisk ophold i Danmark, skal statsforvaltningerne kræve dokumentation for, at hovedpersonen har etableret et faktisk og reelt ophold i Danmark.

Der kan eksempelvis være tale om tilfælde, hvor det af ansøgningen fremgår, at hovedpersonen har angivet en adresse i et andet medlemsland end Danmark, eller hvor et familiemedlem til hovedpersonen er indrejst direkte fra et tredjeland, og hvor hovedpersonen i øvrigt alene planlægger et kortvarigt ophold i Danmark.

Statsforvaltningerne skal i tilfælde, hvor det ud fra en umiddelbar vurdering antages, at en EU-statsborger, hvis familiemedlem har ansøgt om familiesammenføring efter EU-reglerne, ikke har etableret et reelt og faktisk ophold i Danmark, kræve dokumentation herfor. Der vil alene stilles krav om dokumentation for reelt og faktisk ophold, hvis der er grund til at antage, at der er tale om misbrug.

I tilfælde, hvor statsforvaltningerne vurderer, at der er behov for at stille krav om dokumentation for, at hovedpersonen har etableret et reelt og faktisk ophold i Danmark, kan eksempelvis følgende dokumenter kræves fremlagt:

- Dokumentation for adresser, herunder udskrifter fra folkeregistret om, at ansøgeren er bopælsregistreret i Det Centrale Personregister
- Skøder på boligkøb i Danmark, lejekontrakter for leje af bolig eller kvittering for huslejebetaling

- Dokumentation for, at EU-statsborgeren er flyttet fra pågældendes tidligere bopæl, herunder dokumentation for, at pågældende har opsagt lejemål, solgt sit hus eller fremlejet sin bopæl i en vis periode
- Indmeldelse af børn i skole, børnehave m.v.
- Dokumentation for sygesikringsnummer i Danmark eller særlige sygeforsikringer

Det understreges, at der ikke er tale om en udtømmende opregning af dokumenter, som en EU-statsborger har mulighed for at fremlægge med henblik på at dokumentere etablering af reelt og faktisk ophold i Danmark. Samtidig kan en ansøgning om familiesammenføring ikke afslås alene med henvisning til, at en EU-statsborger ikke har været i stand til at fremlægge et eller flere af ovennævnte dokumenter. Statsforvaltningerne skal således foretage en konkret vurdering af sagens samlede omstændigheder, og i overensstemmelse hermed skal et afslag konkret begrunde, hvorfor kravet om etablering af reelt og faktisk ophold ikke kan anses for opfyldt.

Forhold vedrørende dokumentationskravets fremsættelse og udsættelse af udstedelse af bevis for ophold

Statsforvaltningerne skal i forbindelse med fremsættelse af dokumentationskrav – som kun sker ved indikation af, at hovedpersonen ikke har etableret et reelt og faktisk ophold i Danmark – skelne mellem tilfælde, hvor EU-statsborgeren har udnyttet sin ret til fri bevægelighed i Danmark i en vis periode forud for indgivelsen af en ansøgning om familiesammenføring og tilfælde, hvor familien indrejser på samme tidspunkt som EU-statsborgeren.

I førstnævnte tilfælde vil EU-statsborgeren nemmere kunne fremlægge den fornødne dokumentation, idet den pågældende typisk har haft mulighed for at finde bolig, tilmelde sig folkeregistret m.v., hvorimod EU-statsborgere i sidstnævnte tilfælde ikke vil have haft mulighed for at iværksætte sådanne skridt.

Der vil i den forbindelse straks kunne udstedes et EU-registreringsbevis til hovedpersonen, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 37, stk. 1, hvorimod statsforvaltningernes afgørelse om, hvorvidt der skal ske udstedelse af EU-opholdskort til familiemedlemmerne, der er tredjelandstatsborgere, skal træffes hurtigst muligt og

senest 6 måneder efter ansøgningens indgivelse, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 37, stk. 2.

Statsforvaltningerne har således mulighed for at afvente med udstedelse af EU-opholdskort til familien, indtil hovedpersonen har haft mulighed for at fremlægge den fornødne dokumentation for etablering af den pågældendes reelle og faktiske ophold i Danmark. Ved afgørelsen heraf kan der bl.a. lægges vægt på hovedpersonens arbejdskontrakter m.v.

Såfremt det må lægges til grund, at hovedpersonen ikke har etableret et reelt og faktisk ophold i Danmark, gives der afslag på familiemedlemmets ansøgning om familiesammenføring.

2.3. Generelt om forsørgelseskravet ved familiesammenføring

Efter EU-opholdsbekendtgørelsen stilles der i nogle tilfælde krav om, at hovedpersonen kan forsørge det familiemedlem, der ønsker familiesammenføring efter EU-reglerne, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens §§ 8-12. Forsørgelseskravets fremsættelse og form afhænger af, hvilket familiemedlem der er tale om samt hvilket opholdsgrundlag, hovedpersonen har i Danmark.

I de tilfælde, hvor der gælder et forsørgelseskrav, kan det kræves opfyldt, medmindre ganske særlige grunde taler derimod.

Det er ikke nærmere bestemt i EU-opholdsbekendtgørelsen eller opholdsdirektivet 2004/38/EF, hvilke ganske særlige grunde der kunne være tale om. Formuleringen svarer til udlændingelovens bestemmelse om forsørgelseskrav, og må antages at skulle fortolkes på samme måde, hvilket vil sige, at der blandt de særlige grunde, der kunne tale for ikke at stille forsørgelseskravet, vil være den situation, hvor kravet vil føre til en afgørelse, som er i modstrid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention om familiens enhed.

Indtægter og midler som nævnt i § 23, stk. 4, 3. pkt., og § 26, stk. 5, 3. pkt., i EU-opholdsbekendtgørelsen, opgøres uden fradrag af skat, arbejdsmarkedsbidrag, ATP-bidrag, den særlige pensionsopsparing og eventuelle andre kollektive pensionsbidrag. Tilsvarende gælder for beregningen af ydelser efter § 25, stk. 12, og

§ 34 i lov om aktiv socialpolitik som nævnt i § 23, stk. 4, 3. pkt., og § 26, stk. 5, 3. pkt. I det omfang indtægter er finansieret ved danske offentlige tilskud, medregnes de ikke ved opgørelsen af den pågældendes indtægtsforhold, medmindre der er tale om arbejdsløshedsdagpenge, som den pågældende godtgør at være berettiget til at modtage her i landet, eller offentlige ydelser, der er udtryk for en tilknytning til arbejdsmarkedet.

Kommunalbestyrelsen i den kommune, hvor udlændingen bor eller opholder sig, afgiver efter anmodning fra den myndighed, der efter § 33, i EU-opholdsbekendtgørelsen, skal træffe afgørelse i sagen, en udtalelse om, hvorvidt en af § 23, stk. 4, eller § 26, stk. 5, omfattet person råder over indtægter eller midler, der mindst svarer til summen af de ydelser, som den pågældende ville kunne modtage efter § 25, stk. 12, og § 34 i lov om aktiv socialpolitik. Der anmodes normalt kun om en udtalelse efter 1. pkt., hvis det ikke er utvivlsomt, hvorvidt de pågældende ville kunne modtage ydelser efter § 34 i lov om aktiv socialpolitik.

2.4. Familiemedlemmer og arbejdstilladelse

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 18 er en person, der har ret til ophold her i landet efter EU-opholdsbekendtgørelsen, fritaget for krav om arbejdstilladelse, jf. udlændingelovens § 14, stk. 1, nr. 2.

Efter udlændingelovens § 14, stk. 1, nr. 2, er udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, jf. §§ 2 og 6, fritaget for krav om arbejdstilladelse.

2.5. Familiemedlemmer til arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og tjenesteydere

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 8, stk. 1, har familiemedlemmer til en af § 3, stk. 1 eller 2, omfattet EU-statsborger ret til ophold her i landet ud over de tidsrum på 3 eller 6 måneder, der følger af udlændingelovens § 2, stk. 1 og 2, når de ledsager eller slutter sig til de pågældende, der har etableret et reelt og faktisk ophold i Danmark.

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 23, stk. 1, kan udstedelse af registreringsbevis til en EU-statsborger omfattet af §§ 8-12 betinges af, at den pågældende foreviser gyldigt identitetskort eller pas, registreringsbevis eller opholdskort for den hovedperson, den pågældende slutter sig til eller ledsager, og dokumentation for,

at der består den relevante familiemæssige tilknytning til hovedpersonen. Er der tale om familiemæssig tilknytning på baggrund af ægteskab, registreret partnerskab eller fast samlivsforhold, er udstedelsen af registreringsbeviset betinget af, at det pågældende familiemedlem og hovedperson erklærer, at formålet med ægteskabets eller det registrerede partnerskabs indgåelse eller samlivets etablering ikke alene er at opnå et selvstændigt opholdsgrundlag for den pågældende. Udstedelse af registreringsbevis til en EU-statsborger omfattet af §§ 8-12 er betinget af, at den hovedperson, den pågældende slutter sig til eller ledsager, erklærer at have etableret et reelt og faktisk ophold i Danmark. Hvis der er grunde til at antage, at der er tale om misbrug af rettigheder, skal der forevises dokumentation for, at hovedpersonen har etableret et reelt og faktisk ophold i Danmark.

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 26, stk. 2, kan udstedelse af opholdskort til en tredjelandstatsborger betinges af, at den pågældende foreviser gyldigt pas, registreringsbevis eller opholdskort for den person, den pågældende slutter sig til eller ledsager, og dokumentation for, at der består den relevante familiemæssige tilknytning. Er der tale om familiemæssig tilknytning på baggrund af ægteskab, registreret partnerskab eller fast samlivsforhold, er udstedelsen af opholdskortet betinget af, at det pågældende familiemedlem og hovedperson erklærer, at formålet med ægteskabets eller det registrerede partnerskabs indgåelse eller samlivets etablering ikke alene er at opnå et selvstændigt opholdsgrundlag for den pågældende. Udstedelse af opholdskort til en tredjelandstatsborger omfattet af §§ 8-12 er betinget af, at den hovedperson, den pågældende slutter sig til eller ledsager, erklærer at have etableret et reelt og faktisk ophold i Danmark. Hvis der er grunde til at antage, at der er tale om misbrug af rettigheder, skal der forevises dokumentation for, at hovedpersonen har etableret et reelt og faktisk ophold i Danmark.

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 8, stk. 2, er opholdsret efter stk. 1, for familiemedlemmer omfattet af § 2, stk. 1, nr. 3-5, medmindre ganske særlige grunde taler derimod, betinget af, at EU-statsborgeren råder over sådanne indtægter eller midler til sit og de i § 2, stk. 1, nr. 3-5, nævnte personers underhold, at de pågældende efter en konkret vurdering ikke kan antages at ville falde det offentlige til byrde.

2.5.1. Forsørgelseskravet over for familiemedlemmer til arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og tjenesteydere

Opholdsret efter § 8, stk. 1, for familiemedlemmer omfattet af § 2, stk. 1, nr. 3-5, er, medmindre ganske særlige grunde taler derimod, betinget af, at EU-statsborgeren råder over sådanne indtægter eller midler til sit og de i § 2, stk. 1, nr. 3-5, nævnte personers underhold, at de pågældende efter en konkret vurdering ikke kan antages at ville falde det offentlige til byrde.

Udstedelse af registreringsbevis til en EU-statsborger omfattet af § 8, jf. § 2, stk. 1, nr. 3-5 kan betinges af, at hovedpersonen fremlægger dokumentation for at råde over sådanne indtægter eller midler til sit og familiemedlemmets underhold, at de pågældende ikke kan antages at ville falde det offentlige til byrde. Ved bedømmelsen heraf skal der tages hensyn til hovedpersonens og dennes families personlige situation. Kravet vil altid være opfyldt, hvis hovedpersonen og familiemedlemmet råder over indtægter eller midler, der svarer til summen af de ydelser, som de pågældende ville kunne modtage efter § 25, stk. 12, og § 34 i lov om aktiv socialpolitik.

Udstedelse af registreringsbevis til en EU-statsborger omfattet af § 8, jf. § 2, stk. 1, nr. 6, kan betinges af, at hovedpersonen fremlægger dokumentation for, at alvorlige helbredsmæssige grunde gør det absolut nødvendigt, at hovedpersonen personligt plejer den pågældende.

Udstedelse af opholdskort til en tredjelandstatsborger omfattet af § 8, jf. § 2, stk. 1, nr. 3-5 kan betinges af, at hovedpersonen fremlægger dokumentation for at råde over sådanne indtægter eller midler til sit og familiemedlemmets underhold, at de pågældende ikke kan antages at ville falde det offentlige til byrde. Ved bedømmelsen heraf skal der tages hensyn til hovedpersonens og dennes families personlige situation. Kravet vil altid være opfyldt, hvis hovedpersonen og familiemedlemmet råder over indtægter eller midler, der svarer til summen af de ydelser, som de pågældende ville kunne modtage efter § 25, stk. 12, og § 34 i lov om aktiv socialpolitik. Det bemærkes, at det ikke er muligt at stille krav om, at den pågældende hovedperson personligt råder over de pågældende midler eller at stille krav om, at der mellem den person, der forpligter sig til at forsørge unionsborger-

ren/ansøgeren, og selve unionsborgeren/ansøgeren, eksisterer en gensidig forsørgelsespligt i henhold til national ret.

Udstedelse af opholdskort til en tredjelandsstatsborger omfattet af § 8, jf. § 2, stk. 1, nr. 6, kan betinges af, at hovedpersonen fremlægger dokumentation for, at alvorlige helbredsmæssige grunde gør det absolut nødvendigt, at hovedpersonen personligt plejer den pågældende.

Til familiemedlemmer, der er omfattet af § 2, stk. 1, nr. 1 og 2, kan der ikke stilles forsørgelseskrav, hvor hovedpersonen er enten arbejdstager, selvstændig erhvervsdrivende eller tjenesteyder.

2.5.2. Dokumentation

Udstedelse af registreringsbevis til et familiemedlem omfattet af § 8 kan betinges af, at den pågældende foreviser

- Gyldigt identitetskort eller pas.
- Registreringsbevis eller opholdskort for den hovedperson, den pågældende slutter sig til eller ledsager.
- Dokumentation for, at der består den relevante familiemæssige tilknytning til hovedpersonen.
- Er der tale om familiemæssig tilknytning på baggrund af ægteskab, registreret partnerskab eller fast samlivsforhold, er udstedelsen af registreringsbeviset betinget af, at det pågældende familiemedlem og hovedpersonen erklærer, at formålet med ægteskabets eller det registrerede partnerskabs indgåelse eller samlivets etablering ikke alene er at opnå et selvstændigt opholdsgrundlag for den pågældende.
- Udstedelse af registreringsbevis/opholdskort til et familiemedlem omfattet af § 8 er betinget af, at den hovedperson, den pågældende bliver familiesammenført til, erklærer eller godtgør at have etableret et reelt og faktisk ophold i Danmark.
- Dokumentation for forsørgelse, såfremt familiemedlemmet er omfattet af § 2, stk. 1, nr. 3-5.
- Samlivserklæring samt dokumentation for forsørgelse, såfremt familiemedlemmet er fast samlever, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 16, stk. 2

- Udstedelse af registreringsbevis/opholdskort til et familiemedlem omfattet af § 8, jf. § 2, stk. 1, nr. 6, kan betinges af, at hovedpersonen fremlægger dokumentation for, at alvorlige helbredsmæssige grunde gør det absolut nødvendigt, at hovedpersonen personligt plejer den pågældende.

2.5.3. Kontrol

Sagen kan efter en konkret vurdering fremdateres med henblik på kontrol af, at familiemedlemmets og hovedpersonens familiemæssige relation fortsat består.

Det bemærkes, at der for ægtefæller og registrerede partnere ikke stilles krav om samliv på fælles bopæl under opholdet i Danmark. Ægteskabet eller det registrerede samlivsforhold skal dog bestå under opholdet. For faste samlevende gælder det, at samlivet skal bestå under opholdet, og der skal underskrives forsørgelseserklæring.

2.6. Familiemedlemmer til udstationerede

Statsforvaltningen behandler ansøgninger om familiesammenføring efter EU-reglerne til personer, der har registreringsbevis eller opholdskort som udstationerede.

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 9, stk. 1, har familiemedlemmer til en af § 4, stk. 1, omfattet EU-statsborger ret til ophold her i landet ud over de tidsrum på 3 eller 6 måneder, der følger af udlændingelovens § 2, stk. 1 og 2, når de ledsager eller slutter sig til den pågældende, der har etableret et reelt og faktisk ophold i Danmark.

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 9, stk. 2, har familiemedlemmer omfattet af § 2, stk. 1, nr. 1-4, til en af § 4, stk. 2, omfattet tredjelandstatsborger ret til ophold her i landet ud over de tidsrum på 3 eller 6 måneder, der følger af udlændingelovens § 2, stk. 1 og 2, når de ledsager eller slutter sig til den pågældende, der har etableret et reelt og faktisk ophold i Danmark.

Hvis der er tale om en hovedperson, der er udstationeret tredjelandstatsborger, er familiemedlemmer omfattet af EU-opholdsbekendtgørelsens § 2, stk. 1, nr. 5 og 6, således udelukket fra familiesammenføring efter EU-reglerne.

2.6.1. Forsørgelseskrav over for familiemedlemmer til udstationerede

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 9, stk. 3, er opholdsret efter § 9, stk. 1 og 2, for familiemedlemmer omfattet af § 2, stk. 1, nr. 3-5, medmindre ganske særlige grunde taler derimod, betinget af, at EU-statsborgeren henholdsvis tredjelandsstatsborgeren råder over sådanne indtægter eller midler til sit og de i § 2, stk. 1, nr. 3-5, nævnte personers underhold, at de pågældende efter en konkret vurdering ikke kan antages at falde det offentlige til byrde.

Der kan således ikke stilles forsørgelseskrav over for familiemedlemmer til udstationerede, der er omfattet af EU-opholdsbekendtgørelsens § 2, stk. 1, nr. 1 og 2.

Udstedelse af registreringsbevis/opholdskort til et familiemedlem omfattet af § 9, stk. 1, jf. § 2, stk. 1, nr. 3-5, kan betinges af, at hovedpersonen fremlægger dokumentation for at råde over sådanne indtægter eller midler til sit og familiemedlemmets underhold, at de pågældende ikke kan antages at ville falde det offentlige til byrde. Ved bedømmelsen heraf skal der tages hensyn til hovedpersonens og dennes families personlige situation. Kravet vil altid være opfyldt, hvis hovedpersonen og familiemedlemmet råder over indtægter eller midler, der svarer til summen af de ydelser, som de pågældende ville kunne modtage efter § 25, stk. 12, og § 34 i lov om aktiv socialpolitik.

Udstedelse af registreringsbevis/opholdskort til et familiemedlem omfattet § 9, jf. § 2, stk. 1, nr. 6, kan betinges af, at hovedpersonen fremlægger dokumentation for, at alvorlige helbredsmæssige grunde gør det absolut nødvendigt, at hovedpersonen personligt plejer den pågældende.

Det følger af EU-opholdsbekendtgørelsens § 2, stk. 1, nr. 6, at disse familiemedlemmer skal forsørges.

2.6.2. Dokumentation

- Gyldigt identitetskort eller pas.
- Registreringsbevis eller opholdskort for den hovedperson, den pågældende slutter sig til eller ledsager.
- Dokumentation for, at der består den relevante familiemæssige tilknytning til hovedpersonen.

- Er der tale om familiemæssig tilknytning på baggrund af ægteskab, registreret partnerskab eller fast samlivsforhold, er udstedelsen af registreringsbeviset betinget af, at det pågældende familiemedlem og hovedpersonen erklærer, at formålet med ægteskabets eller det registrerede partnerskabs indgåelse eller samlivets etablering ikke alene er at opnå et selvstændigt opholdsgrundlag for den pågældende.
- Udstedelse af registreringsbevis til et familiemedlem omfattet af § 9 er betinget af, at den hovedperson, den pågældende slutter sig til eller ledsager, erklærer eller godtgør at have etableret et reelt og faktisk ophold i Danmark.
- Dokumentation for forsørgelse, såfremt familiemedlemmet er omfattet af § 2, stk. 1, nr. 3-5.
- Udstedelse af opholdskort til et familiemedlem omfattet af § 9, jf. § 2, stk. 1, nr. 6, kan betinges af, at hovedpersonen fremlægger dokumentation for, at alvorlige helbredsmæssige grunde gør det absolut nødvendigt, at hovedpersonen personligt plejer den pågældende.

2.6.3. Kontrol

Sagen kan efter en konkret vurdering fremdateres med henblik på kontrol af, at familiemedlemmets og hovedpersonens familiemæssige relation fortsat består.

Det bemærkes, at der for ægtefæller og registrerede partnere ikke stilles krav om samliv på fælles bopæl under opholdet i Danmark. Ægteskabet eller det registrerede samlivsforhold skal dog bestå under opholdet. For faste samlevende gælder det, at samlivet skal bestå under opholdet, og der skal underskrives forsørgelseserklæring.

2.7. Familiemedlemmer til studerende

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 10, stk. 1, har familiemedlemmer til en af § 5 omfattet EU-statsborger ret til ophold her i landet ud over de tidsrum de 3 eller 6 måneder, der følger af udlændingelovens § 2, stk. 1 og 2, når de ledsager eller slutter sig til den pågældende, der har etableret et reelt og faktisk ophold i Danmark.

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 10, stk. 2, er opholdsret efter § 10, stk. 1, medmindre ganske særlige grunde taler derimod, betinget af, at EU-statsborgeren råder over sådanne indtægter eller midler til sit og familiemedlemmernes underhold, at de pågældende efter en konkret vurdering ikke kan antages at ville falde det offentlige til byrde.

2.7.1. Forsørgelseskrav over for familiemedlemmer til studerende

Udstedelse af registreringsbevis til en EU-statsborger omfattet af § 10, jf. § 2, stk. 1, nr. 1, 2 og 6, kan betinges af, at hovedpersonen fremlægger erklæring om at råde over sådanne indtægter eller midler til sit og de i § 10, jf. § 2, stk. 1, nr. 1, 2 og 6, nævnte personers underhold, at de pågældende ikke kan antages at ville falde det offentlige til byrde.

Udstedelse af registreringsbevis til en EU-statsborger omfattet af § 10, jf. § 2, stk. 1, nr. 3-5, kan betinges af, at hovedpersonen fremlægger dokumentation for at råde over sådanne indtægter eller midler til sit og familiemedlemmets underhold, at de pågældende ikke kan antages at ville falde det offentlige til byrde. Ved bedømmelsen heraf skal der tages hensyn til hovedpersonens og dennes families personlige situation. Kravet vil altid være opfyldt, hvis hovedpersonen og familiemedlemmet råder over indtægter eller midler, der svarer til summen af de ydelser, som de pågældende ville kunne modtage efter § 25, stk. 12, og § 34 i lov om aktiv socialpolitik.

Det bemærkes, at det ikke er muligt at stille krav om, at den pågældende hovedperson personligt råder over de pågældende midler eller at stille krav om, at der mellem den person, der forpligter sig til at forsørge unionsborgeren/ansøgeren, og selve unionsborgeren/ansøgeren, eksisterer en gensidig forsørgelsespligt i henhold til national ret.

Udstedelse af registreringsbevis/opholdskort til et familiemedlem omfattet af 10, jf. § 2, stk. 1, nr. 6 kan betinges af, at hovedpersonen fremlægger dokumentation for, at alvorlige helbredsmæssige grunde gør det absolut nødvendigt, at hovedpersonen personligt plejer den pågældende.

2.7.2. Dokumentation

- Gyldigt identitetskort eller pas.

- Registreringsbevis eller opholdskort for den hovedperson, den pågældende slutter sig til eller ledsager.
- Dokumentation for, at der består den relevante familiemæssige tilknytning til hovedpersonen.
- Er der tale om familiemæssig tilknytning på baggrund af ægteskab, registreret partnerskab eller fast samlivsforhold, er udstedelsen af registreringsbeviset betinget af, at det pågældende familiemedlem og hovedpersonen erklærer, at formålet med ægteskabets eller det registrerede partnerskabs indgåelse eller samlivets etablering ikke alene er at opnå et selvstændigt opholdsgrundlag for den pågældende.
- Udstedelse af registreringsbevis/opholdskort til et familiemedlem omfattet af § 10 er betinget af, at den hovedperson, den pågældende bliver familiensammenført til, erklærer eller godtgør at have etableret et reelt og faktisk ophold i Danmark.
- Dokumentation for forsørgelse, såfremt familiemedlemmet er omfattet af § 2, stk. 1, nr. 3-5.
- Erklæring om forsørgelse, såfremt familiemedlemmet er omfattet af EU-opholdsbekendtgørelsens § 2, stk. 1, nr. 1, 2 og 6.
- Udstedelse af registreringsbevis/opholdskort til et familiemedlem omfattet af § 10, jf. § 2, stk. 1, nr. 6, kan betinges af, at hovedpersonen fremlægger dokumentation for, at alvorlige helbredsmæssige grunde gør det absolut nødvendigt, at hovedpersonen personligt plejer den pågældende.

2.7.3. Kontrol

Sagen kan efter en konkret vurdering fremdateres med henblik på kontrol af, at familiemedlemmets og hovedpersonens familiemæssige relation fortsat består.

Det bemærkes, at der for ægtefæller og registrerede partnere ikke stilles krav om samliv på fælles bopæl under opholdet i Danmark. Ægteskabet eller det registrerede samlivsforhold skal dog bestå under opholdet. For faste samlevende gælder det, at samlivet skal bestå under opholdet, og der skal underskrives forsørgelseserklæring.

2.8. Familiemedlemmer til personer med tilstrækkelige midler

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 11 har familiemedlemmer til en af § 6 omfattet EU-statsborger ret til ophold her i landet ud over et tidsrum på 3 og 6 måneder, der følger af udlændingelovens § 2, stk. 1 og 2, når de ledsager eller slutter sig til den pågældende, der har etableret et reelt og faktisk ophold i Danmark.

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 11, stk. 2, er opholdsret efter stk. 1, medmindre ganske særlige grunde taler derimod, betinget af, at EU-statsborgeren råder over sådanne indtægter eller midler til sit og familiemedlemmernes underhold, at de pågældende efter en konkret vurdering ikke kan antages at ville falde det offentlige til byrde.

2.8.1. Forsørgelseskrav over for familiemedlemmer til personer med tilstrækkelige midler

Udstedelse af registreringsbevis til et familiemedlem omfattet af § 11 kan betinges af, at hovedpersonen fremlægger dokumentation for at råde over sådanne indtægter eller midler til sit og familiemedlemmets underhold, at de pågældende ikke kan antages at ville falde det offentlige til byrde. Ved bedømmelsen heraf skal der tages hensyn til hovedpersonens og dennes families personlige situation. Kravet vil altid være opfyldt, hvis hovedpersonen og familiemedlemmet råder over indtægter eller midler, der svarer til summen af de ydelser, som de pågældende ville kunne modtage efter § 25, stk. 12, og § 34 i lov om aktiv socialpolitik.

Det bemærkes, at det ikke er muligt at stille krav om, at den pågældende hovedperson personligt råder over de pågældende midler eller at stille krav om, at der mellem den person, der forpligter sig til at forsørge unionsborgeren/ansøgeren, og selve unionsborgeren/ansøgeren, eksisterer en gensidig forsørgelsespligt i henhold til national ret.

Udstedelse af opholdskort til et familiemedlem omfattet af § 11, jf. § 2, stk. 1, nr. 6, kan betinges af, at hovedpersonen fremlægger dokumentation for, at alvorlige helbredsmæssige grunde gør det absolut nødvendigt, at hovedpersonen personligt plejer den pågældende.

2.8.2. Dokumentation

- Gyldigt identitetskort eller pas.

- Registreringsbevis eller opholdskort for den hovedperson, den pågældende bliver familiesammenført til.
- Dokumentation for, at der består den relevante familiemæssige tilknytning til hovedpersonen.
- Er der tale om familiemæssig tilknytning på baggrund af ægteskab, registreret partnerskab eller fast samlivsforhold, er udstedelsen af registreringsbeviset betinget af, at det pågældende familiemedlem og hovedpersonen erklærer, at formålet med ægteskabets eller det registrerede partnerskabs indgåelse eller samlivets etablering ikke alene er at opnå et selvstændigt opholdsgrundlag for den pågældende.
- Udstedelse af registreringsbevis/opholdskort til et familiemedlem omfattet af § 11 er betinget af, at den hovedperson, den pågældende bliver familiesammenført til, erklærer eller godtgør at have etableret et reelt og faktisk ophold i Danmark.
- Dokumentation for forsørgelse for alle familiemedlemmer.
- Udstedelse af registreringsbevis/opholdskort til et familiemedlem omfattet af § 11, jf. § 2, stk. 1, nr. 6, kan betinges af, at hovedpersonen fremlægger dokumentation for, at alvorlige helbredsmæssige grunde gør det absolut nødvendigt, at hovedpersonen personligt plejer den pågældende.

2.8.3. *Kontrol*

Sagen kan efter en konkret vurdering fremdateres med henblik på kontrol af, at familiemedlemmets og hovedpersonens familiemæssige relation fortsat består.

Det bemærkes, at der for ægtefæller og registrerede partnere ikke stilles krav om samliv på fælles bopæl under opholdet i Danmark. Ægteskabet eller det registrerede samlivsforhold skal dog bestå under opholdet. For faste samleverer gælder det, at samlivet skal bestå under opholdet, og der skal underskrives forsørgelseserklæring.

2.9. Familiemedlemmer til pensionister m.v.

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 12, stk. 1, har familiemedlemmer til en af § 7 omfattet EU-statsborger ret til ophold her i landet ud over de tidsrum på 3 eller 6 måneder, der følger af udlændingelovens § 2, stk. 1 og 2, når de ledsager eller

slutter sig til den pågældende, der har etableret et reelt og faktisk ophold i Danmark.

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 12, stk. 2, er opholdsret for familiemedlemmer omfattet af § 2, stk. 1, nr. 3-5, medmindre ganske særlige grunde taler derimod, betinget af, at EU-statsborgeren råder over sådanne indtægter eller midler til sit og de i § 2, stk. 1, nr. 3-5, nævnte personers underhold, at de pågældende efter en konkret vurdering ikke kan antages at ville falde det offentlige til byrde.

2.9.1. Forsørgelseskrav over for familiemedlemmer til pensionister

Udstedelse af registreringsbevis/opholdskort til et familiemedlem omfattet af § 12, jf. § 2, stk. 1, nr. 3-5, kan betinges af, at hovedpersonen fremlægger dokumentation for at råde over sådanne indtægter eller midler til sit og familiemedlemmets underhold, at de pågældende ikke kan antages at ville falde det offentlige til byrde. Ved bedømmelsen heraf skal der tages hensyn til hovedpersonens og dennes families personlige situation. Kravet vil altid være opfyldt, hvis hovedpersonen og familiemedlemmet råder over indtægter eller midler, der svarer til summen af de ydelser, som de pågældende ville kunne modtage efter § 25, stk. 12, og § 34 i lov om aktiv socialpolitik.

Det bemærkes, at det ikke er muligt at stille krav om, at den pågældende hovedperson personligt råder over de pågældende midler eller at stille krav om, at der mellem den person, der forpligter sig til at forsørge unionsborgeren/ansøgeren, og selve unionsborgeren/ansøgeren, eksisterer en gensidig forsørgelsespligt i henhold til national ret.

Udstedelse af registreringsbevis/opholdskort til et familiemedlem omfattet af § 12, jf. § 2, stk. 1, nr. 6, kan betinges af, at hovedpersonen fremlægger dokumentation for, at alvorlige helbredsmæssige grunde gør det absolut nødvendigt, at hovedpersonen personligt plejer den pågældende.

Til familiemedlemmer, der er omfattet af § 2, stk. 1, nr. 1 og 2, kan der ikke stilles forsørgelseskrav, hvor hovedpersonen er enten pensioneret arbejdstager, pensioneret selvstændig erhvervsdrivende eller pensioneret tjenesteyder.

2.9.2. Dokumentation

- Gyldigt identitetskort eller pas.
- Registreringsbevis eller opholdskort for den hovedperson, den pågældende slutter sig til eller ledsager.
- Dokumentation for, at der består den relevante familiemæssige tilknytning til hovedpersonen.
- Er der tale om familiemæssig tilknytning på baggrund af ægteskab, registreret partnerskab eller fast samlivsforhold, er udstedelsen af registreringsbeviset betinget af, at det pågældende familiemedlem og hovedpersonen erklærer, at formålet med ægteskabets eller det registrerede partnerskabs indgåelse eller samlivets etablering ikke alene er at opnå et selvstændigt opholdsgrundlag for den pågældende.
- Udstedelse af registreringsbevis/opholdskort til et familiemedlem omfattet af § 12 er betinget af, at den hovedperson, den pågældende bliver familie-sammenført til, erklærer at have etableret et reelt og faktisk ophold i Danmark.
- Dokumentation for forsørgelse, såfremt familiemedlemmet er omfattet af § 2, stk. 1, nr. 3-5.
- Udstedelse af registreringsbevis/opholdskort til et familiemedlem omfattet af § 12, jf. § 2, stk. 1, nr. 6, kan betinges af, at hovedpersonen fremlægger dokumentation for, at alvorlige helbredsmæssige grunde gør det absolut nødvendigt, at hovedpersonen personligt plejer den pågældende.

2.9.3. Kontrol

Sagen kan efter en konkret vurdering fremdateres med henblik på kontrol af, at familiemedlemmets og hovedpersonens familiemæssige relation fortsat består.

Det bemærkes, at der for ægtefæller og registrerede partnere ikke stilles krav om samliv på fælles bopæl under opholdet i Danmark. Ægteskabet eller det registrerede samlivsforhold skal dog bestå under opholdet. For faste samlevende gælder det, at samlivet skal bestå under opholdet, og der skal underskrives forsørgelseserklæring.

2.10. Særligt om familiesammenføring med mindreårige børn

Hvis der er tale om familiesammenføring til én forælder (hovedpersonen) med et mindreårigt barn (under 18 år), stilles der krav om, at hovedpersonen dokumenterer enten at have eneforældremyndigheden over barnet eller kan fremvise samtykke fra en evt. medindehaver af forældremyndigheden. Samtykket skal vedrøre, at barnet må tage ophold i Danmark sammen med hovedpersonen.

Hvor barnet ledsager begge sine forældre, der sammen tager ophold i Danmark, forevises dokumentation for slægtskab (fødselsattest, dåbsattest eller familiebog).

2.11. Særligt om familiesammenføring med direkte efterkommere over 21 år (børn, børnebørn m.fl.) og personer i opstigende linje (forældre m.fl.)

Familiemedlemmer omfattet af § 2, stk. 1, nr. 3 eller 4, har kun ret til ophold i det omfang, det er dokumenteret, at familiemedlemmet i hjemlandet eller et andet land er økonomisk afhængig af hovedpersonen eller dennes ægtefælle. Hvor den direkte efterkommer (børn, børnebørn m.fl.) eller familiemedlemmet i opstigende linje (forældre, bedsteforældre) har tilstrækkelige midler, er vedkommende ikke omfattet af EU-opholdsbekendtgørelsen.

Af EF-domstolens domme i sagerne Zhu og Chen (sag nr. C-200/02) og Jia (sag nr. C-1/05) kan følgende kriterier opstilles for, at direkte efterkommere over 21 år (børn, børnebørn m.fl.) og familiemedlemmer i opstigende linje (forældre, bedsteforældre m.fl.) er omfattet af § 2, stk. 1, nr. 3 eller 4:

- Det pågældende familiemedlem skal henset til sine økonomiske og sociale forhold ikke være i stand til at sørge for sine grundlæggende fornødenheder.
- Vedkommendes materielle behov skal i hjemlandet dækkes af EU-statsborgeren eller dennes ægtefælle.
- Det materielle behov skal foreligge i familiemedlemmets hjemland eller i det land, hvorfra familiemedlemmet kom, på det tidspunkt, hvor han/hun ansøger om at slutte sig til EU-statsborgeren eller dennes ægtefælle.
- Den blotte omstændighed, at EU-statsborgeren eller dennes ægtefælle forsørger det berørte familiemedlem, beviser ikke, at der foreligger et reelt forsørgelsesforhold for familiemedlemmet.
- Der kan fremlægges ethvert bevis for, at der foreligger et behov for materiel støtte.

Et dokument, der er udstedt af vedkommende myndighed i hjemlandet eller i det land, som vedkommende kommer fra, hvoraf fremgår, at der foreligger et forsørgelsesforhold, kan således ikke udgøre en nødvendig betingelse for tildeling af en opholdsret.

Direkte efterkommere over 21 år samt familiemedlemmer i opstigende linje, der ikke opfylder ovennævnte betingelse om forsørgelse, kan efter omstændighederne være omfattet af gruppen ”andre familiemedlemmer”, jf. lige nedenfor.

2.12. Særligt om familiesammenføring med andre familiemedlemmer efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 2, stk. 1, nr. 5 og 6

For så vidt angår familiemedlemmer omfattet af § 2, stk. 1, nr. 5 og 6, gælder at der skal være en vis tilknytning mellem familiemedlemmet og EU-statsborgeren.

For familiemedlemmer omfattet af § 2, stk. 1, nr. 5, er det et krav, at det dokumenteres, at familiemedlemmet i det land, hvor vedkommende ankommer fra, enten er optaget i hovedpersonens husstand eller forsørges af hovedpersonen i den betydning, som er anført ovenfor. Der kan kræves dokumentation i form af et dokument udstedt fra den kompetente myndighed i familiemedlemmets hjemland eller det land, vedkommende ankommer fra, der attesterer, at familiemedlemmet forsørges af EU-statsborgeren eller er medlem af dennes husstand, jf. artikel 10, stk. 2, litra e, i opholdsdirektivet (direktiv 2004/38/EF).

For familiemedlemmer omfattet af § 2, stk. 1, nr. 6, er det et krav, at det dokumenteres, at der foreligger alvorlige helbredsmæssige grunde, der gør det absolut nødvendigt, at hovedpersonen personligt plejer familiemedlemmet. Herudover stilles der krav om, at hovedpersonen kan forsørge familiemedlemmet.

2.13. Særligt om familiesammenføring med EU-statsborgere, der har tidsubegrænset ophold i Danmark

EU-statsborgere, der har tidsubegrænset ophold i Danmark, kan opnå familiesammenføring, hvis betingelserne i EU-opholdsbekendtgørelsens §§ 8-12 er opfyldt. Det indebærer bl.a., at EU-statsborgeren, som har tidsubegrænset ophold, på afgørelsestidspunktet for ansøgningen om familiesammenføring er enten arbejdstager, selvstændig erhvervsdrivende, tjenesteyder, pensioneret arbejdstager, pensioneret selvstændig erhvervsdrivende, pensioneret tjenesteyder, udstationeret,

studerende eller person med tilstrækkelige midler. De øvrige grundlæggende betingelser for familiesammenføring skal tillige være opfyldt.

Hvis EU-statsborgeren ikke opfylder kravene i EU-opholdsbekendtgørelsens §§ 3-7, meddeles familiemedlemmet afslag på ansøgningen om familiesammenføring med henvisning til, at hovedpersonen ikke er omfattet af §§ 3-7, jf. EU-opholdsbekendtgørelsen §§ 8-12.

Erhvervelse af retten til tidsubegrænset ophold giver ikke en automatisk ret til familiesammenføring efter opholdsdirektivet.

En EU-statsborger med tidsubegrænset opholdsret efter opholdsdirektivet skal således – på linje med EU-statsborgere med tidsbegrænset opholdsret – opfylde betingelserne i opholdsdirektivets artikel 7 for at kunne opnå ret til familiesammenføring efter opholdsdirektivet. Det bemærkes, at EU-statsborgere, der har erhvervet tidsubegrænset opholdsret og lovligt modtager sociale ydelser, efter omstændighederne kan anses for at være selvforsørgende og dermed opfylde betingelserne for familiesammenføring efter opholdsdirektivets artikel 7 som selvforsørgende.

2.14. Særligt om familiesammenføring med pendlere

Med hensyn til den situation, hvor en EU-statsborger udnytter sin ret til fri bevægelighed i et medlemsland samtidig med, at den pågældende har bopæl i et andet medlemsland (pendlere), skal bemærkes følgende:

Hvor fx en tysk statsborger tager bopæl i Danmark, men arbejder i Tyskland, betragtes den tyske statsborger som selvforsørgende i EU-opholdsdirektivets forstand i Danmark, og den pågældende vil derfor kunne opnå familiesammenføring i Danmark.

Med hensyn til den situation, hvor en tysk statsborger med bopæl i Tyskland arbejder i Danmark, har den tyske statsborger ikke adgang til familiesammenføring i Danmark, da den tyske statsborger ikke har bopæl i Danmark.

2.15. Familiemedlemmer med ret til at blive boende efter hovedpersonen død eller udrejse

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 14, stk. 1, mister en EU-statsborger, der har ret til at opholde sig her i landet som familiemedlem efter §§ 8-11, ikke retten til ophold ved hovedpersonens død eller udrejse af Danmark.

Efter § 14, stk. 2, mister en tredjelandstatsborger, der har ret til at opholde sig her i landet som familiemedlem efter §§ 8-11, ikke retten til ophold ved hovedpersonens død, hvis den pågældende har opholdt sig her i landet i mindst 1 år inden hovedpersonens død. Opholdsretten vil dog herefter være betinget af, at tredjelandstatsborgeren er arbejdsstager eller selvstændig erhvervsdrivende, at den pågældende råder over sådanne indtægter eller midler til sit underhold, at den pågældende ikke falder det offentlige til byrde, og tegner en sygeforsikring, der dækker perioden, indtil den pågældende opnår ret til ydelser efter sundhedsloven, eller den pågældende er familiemedlem til en person, der opfylder disse krav.

Efter § 14, stk. 3, har en EU-statsborger henholdsvis tredjelandstatsborger, der har ret til at opholde sig her i landet som familiemedlem efter §§ 8-11, ret til tidsubegrænset ophold, jf. § 20, hvis hovedpersonen var omfattet af § 3, stk. 1 (arbejdsstager eller selvstændig erhvervsdrivende), og

1) hovedpersonen ved sin død havde opholdt sig her i landet uafbrudt i mindst 2 år,

2) dødsfaldet skyldtes en arbejdsulykke eller en erhvervs sygdom, eller

3) familiemedlemmet var ægtefælle til hovedpersonen og mistede sin danske indfødsret ved indgåelse af ægteskab med hovedpersonen.

Efter § 14, stk. 4, mister en tredjelandstatsborger, der er barn til en hovedperson, ikke retten til ophold her i landet ved hovedpersonens død eller udrejse af landet, hvis barnet opholder sig her i landet og er tilmeldt en uddannelsesinstitution. Retten til ophold bevares, indtil barnet har afsluttet sin uddannelse. Den person, der har den faktiske forældremyndighed over barnet, har ret til ophold sammen med barnet. Med faktisk forældremyndighed menes – i modsætning til retlig forældre-

myndighed – den person, der faktisk tager sig af barnet og typisk bor sammen med barnet.

Opholdsretten er ikke underlagt en betingelse om, at forælderen råder over tilstrækkelige midler, således at vedkommende ikke bliver en byrde for det sociale system, og at vedkommende er omfattet af en sygeforsikring.

2.16. Familiemedlemmer med ret til at blive boende efter ophør af ægteskab

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 15 mister en EU-statsborger, der har ret til at opholde sig her i landet som familiemedlem efter §§ 8-11, ikke retten til ophold ved hovedpersonens og dennes ægtefælles skilsmisse eller ophør af ægteskabet ved omstødelse.

Efter bestemmelsens stk. 2 mister en tredjelandstatsborger, der har ret til at opholde sig her i landet som familiemedlem efter §§ 8-11, ikke retten til ophold ved hovedpersonens og dennes ægtefælles skilsmisse eller ophør af ægteskabet ved omstødelse, hvis

- ægteskabet ved begyndelsen af proceduren til skilsmisse eller omstødelse har været i mindst 3 år, heraf mindst 1 år her i landet,
- forældremyndigheden til hovedpersonens børn ved aftale eller afgørelse er overdraget til en ægtefælle, der er tredjelandstatsborger,
- der foreligger en særlig vanskelig situation, herunder som følge af, at ægtefællen har været udsat for overgreb, misbrug eller anden overlast i hjemmet, mens ægteskabet bestod, eller
- ægtefællen ved aftale eller afgørelse har ret til samvær med et mindreårigt barn, og dette samvær skal finde sted her i landet.

Opholdsret, der bevares efter reglen i stk. 2, er efter skilsmissen eller ophøret af ægteskabet ved omstødelse betinget af, at tredjelandstatsborgeren er arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, at den pågældende råder over sådanne indtægter eller midler til sit underhold, at den pågældende ikke falder det offentlige til byrde, og tegner en sygeforsikring, der dækker perioden, indtil den pågældende opnår ret til ydelser efter sundhedsloven, eller at den pågældende er familiemedlem til en person, der opfylder disse krav.

2.17. Børn med selvstændig ret til at blive boende samt forældrenes afledte opholdsret efter artikel 12 i forordning 1612/68.

Det følger af artikel 12 i forordning 1612/68, at såfremt en statsborger i en medlemsstat er eller har været beskæftiget på en anden medlemsstats område, har hans børn, hvis de er bosat på denne medlemsstats område, adgang til almindelig undervisning, lærlingeuddannelse og faglig uddannelse på samme vilkår som statsborgere i denne stat.

EU-domstolen har i dommene *Baumbast* (C-413/99), *Ibrahim* (C-310/08) samt *Teixeira* (C-380/08) taget stilling til rækkevidden af artikel 12 i forordning 1612/68.

Det fremgår af EU-domstolens faste praksis, at denne adgang til undervisning også indebærer en ret til fortsat ophold i den pågældende medlemsstat. EU-domstolen har senest i dommene *Ibrahim* (C-310/08) og *Teixeira* (C-480/08) bekræftet denne rettighed og udtalt sig mere præcist om betingelserne for denne opholdsret samt den afledte opholdsret til den forælder, der faktisk passer barnet.

Bestemmelsen kan alene finde anvendelse, hvis mindst én af forældrene som EU-statsborger har udøvet sin ret til fri bevægelighed som arbejdstager, selvstændig erhvervsdrivende, pensioneret arbejdstager, pensioneret selvstændig erhvervsdrivende eller udstationeret.

For at et barn kan være omfattet af artikel 12 i forordning 1612/68, er det en betingelse, at barnet har haft lovligt ophold i Danmark på et tidspunkt, hvor mindst én af forældrene udøvede sin opholdsret som vandrende arbejdstager m.v. i Danmark.

Er barnet således indrejst eller født efter, at mindst én af forældrene har udøvet sin opholdsret som vandrende arbejdstager m.v. i Danmark, kan barnet ikke opnå ret til fortsat ophold efter bestemmelsen.

Det er ikke en betingelse, at en af barnets forældre udøvede sin opholdsret som vandrende arbejdstager m.v. på det tidspunkt, hvor barnet påbegyndte sin uddannelse.

Det er uden betydning, at forældrene efterfølgende er blevet separeret eller skilt, og det er uden betydning, om den forælder, der som EU-statsborger har udøvet sin opholdsret som arbejdstager m.v., er rejst tilbage til hjemlandet.

Retten til fortsat ophold for børn efter artikel 12 i forordning 1612/68 gælder både børn, der er EU-statsborgere og børn, der er tredjelandstatsborgere. Opholdsretten omfatter endvidere både fællesbørn og særbørn af begge ægtefæller.

Kun børn af en eller begge forældre kan være omfattet af bestemmelsen. Øvrige efterkommere i lige linje (børnebørn osv.) kan således ikke støtte ret på bestemmelsen. For så vidt angår adoptivbørn vil disse være omfattet af bestemmelsen, hvis der er tale om en gyldig adoption. Dette gælder både børn, der er adopteret af begge forældre, og børn, der er adopteret af en af forældrene.

2.17.1. Uddannelser omfattet af artikel 12 i forordning 1612/68

Af artikel 12 i forordning 1612/68 fremgår, at barnet skal have adgang til almindelig undervisning, lærlinguddannelse og faglige uddannelse på samme vilkår som statsborgere i den pågældende stat.

Folkeskolen, de gymnasiale uddannelser, erhvervsuddannelser samt de videregående uddannelser er alle omfattet af bestemmelsen. Endvidere vil uddannelser på frie grundskoler, efterskoler, husholdnings- og håndarbejdsskoler samt folkehøjskoler være omfattet af bestemmelsen.

For private uddannelser må der foretages en konkret vurdering i hver enkelt sag. Der skal dog i henhold til bestemmelsens ordlyd være tale om en egentlig uddan-

nelse. Undervisning på aftenskole m.v. vil således ikke være omfattet af bestemmelsen.

Det har ingen betydning, at uddannelsen også kan tages i barnets hjemland.

2.17.2. Grundlæggende betingelser for, at en forælder til et barn er omfattet af artikel 12 i forordning 1612/68

En forælder til et barn kan alene få opholdsret efter artikel 12 i forordning 1612/68 som en afledt ret af barnets ret til fortsat ophold. Det er således en betingelse, at barnet opfylder de grundlæggende betingelser for at være omfattet af artikel 12, der er nævnt ovenfor.

Det fremgår af Ibrahim og Teixeira-sagerne, at den forælder, der har den faktiske forældremyndighed over barnet, kan påberåbe sig en opholdsret alene på grundlag af artikel 12 i forordning 1612/68.

Opholdsretten gælder både for EU-statsborgere og for tredjelandstatsborgere. Opholdsretten kan således påberåbes af begge forældre, hvis de har den faktiske forældremyndighed over barnet. Opholdsretten kan således påberåbes af forældre, der er gift/samlevende, og hvor barnet opfylder betingelserne for opholdsret efter artikel 12 i forordning 1612/68.

Det er en betingelse, at den forælder, der påberåber sig artikel 12 i forordning 1612/68, og som har den faktiske forældremyndighed over barnet, opholder sig sammen med barnet i Danmark. Opholder forælderen sig i et andet land, vil der ikke kunne opnås opholdsret i Danmark under henvisning til artikel 12.

Det er udelukkende forælderen til barnet, der kan påberåbe sig artikel 12 i forordning 1612/68. En anden person (evt. et familiemedlem), der faktisk tager sig af barnet, vil således ikke kunne opnå opholdsret efter bestemmelsen.

Opholdsretten er ikke underlagt en betingelse om, at forælderen råder over tilstrækkelige midler, således at vedkommende ikke bliver en byrde for det sociale system, og at vedkommende er omfattet af en sygeforsikring.

2.17.3. Forholdet til opholdsdirektivets artikel 12, stk. 3

I det følgende beskrives forskellene på anvendelsesområdet for artikel 12 i forordning 1612/68 og artikel 12, stk. 3, i opholdsdirektivet:

Artikel 12, stk. 3, i opholdsdirektivet omfatter ikke tilfælde, hvor forældrene bliver separeret eller skilt, hvis EU-statsborgeren ikke samtidig udrejser af Danmark. Sådanne tilfælde kan være omfattet af artikel 12 i forordning 1612/68.

Artikel 12, stk. 3, i opholdsdirektivet gælder også for EU-statsborgere, der udøver deres ret til fri bevægelighed som studerende eller selvforsørgende. Artikel 12 i forordning 1612/68 finder kun anvendelse for forældre, der er arbejdstagere m.v.

Artikel 12, stk. 3, i opholdsdirektivet finder anvendelse for børn, der er tilmeldt en uddannelsesinstitution. Bestemmelsen finder dermed ikke anvendelse for børn, der går i folkeskole, efterskole eller folkehøjskole. I modsætning hertil finder artikel 12 i forordning 1612/68 anvendelse også for børn, der går i folkeskole m.v.

2.17.4. Ophør af opholdsret for børn efter artikel 12 i forordning 1612/68

Opholdsretten på grundlag af artikel 12 i forordning 1612/68 for barnet ophører, når skolegangen/uddannelsen er færdiggjort, eller hvis barnet afbryder skolegangen/uddannelsen. Barnet kan påbegynde en ny uddannelse (f.eks. gymnasiet eller universitetet) og dermed have ret til fortsat ophold.

2.17.5. Ophør af opholdsret for forældre efter artikel 12

Opholdsretten for en forælder ophører, når barnet afslutter sin skolegang/uddannelse, eller hvis barnet afbryder skolegangen/uddannelsen. Opholdsretten ophører endvidere, når barnet bliver myndigt. Medmindre barnet fortsat har behov for denne forælders tilstedeværelse og omsorg for at kunne fortsætte og afslutte sin uddannelse (Teixeira-dommens præmis 87).

II. AFGØRELSER VEDR. OPHOLD EFTER EU-OPHOLDSBEKENDTGØRELSEN

1) Udstedelse af registreringsbevis og opholdskort

1.1 EU-statsborgere

Efter udlændingelovens § 2, stk. 1, kan EU-statsborgere indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder fra indrejsen eller, såfremt de pågældende er arbejdssøgende, i indtil 6 måneder fra indrejsen.

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 21 skal EU-statsborgere med ret til tidsbegrænset ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen ansøge om registreringsbevis senest 3 måneder efter indrejsen, hvis opholdet forventes at vare mere end 3 måneder. Registreringsbeviset udstedes ikke for noget bestemt tidsrum. Hvis en EU-statsborger ændrer opholdsgrundlag, skal den pågældende ansøge om nyt registreringsbevis.

Det gælder således, at der indtræder en registreringspligt senest 3 måneder efter indrejsen, hvis opholdet forventes at vare mere end 3 måneder. Registreringspligten gælder for EU-statsborgere med ret til tidsbegrænset ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen.

Reglen i EU-opholdsbekendtgørelsens § 21 er ikke til hinder for, at der udstedes registreringsbevis til en EU-statsborger, der opfylder betingelserne herfor, tidligere end 3 måneder efter indrejsen. Den pågældende bør dog vejledes om, at registreringspligten ikke indtræder før 3 måneder efter indrejsen.

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 37, stk.1, træffes afgørelsen om, hvorvidt et registreringsbevis efter § 21 bør udstedes eller afslås straks efter ansøgningens indgivelse.

1.2. Tredjelandstatsborgere

Efter udlændingelovens § 2, stk. 2, kan udlændinge, der er omfattet af de regler, der er nævnt i stk. 4 (EU-reglerne), men som ikke er statsborgere i et af de i stk. 1 nævnte lande (tredjelandstatsborgere), indrejse og opholde sig her i landet i samme tidsrum som de i stk. 1 nævnte personer. Tredjelandstatsborgere skal dog have deres pas eller anden rejselegitimation viseret før indrejsen, medmindre de pågældende er fritaget for visum, jf. § 39, stk. 2.

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 24 skal en tredjelandstatsborger, der har ret til tidsbegrænset ophold efter § 4, stk. 2, ansøge om opholdskort senest 3 måneder efter indrejsen, hvis opholdet forventes at vare mere end 3 måneder. Opholdskortet efter 1. pkt. benævnes ”Opholdskort for udstationeret tredjelandstatsborger” og udstedes for varigheden af den pågældendes påtænkte ophold. Hvis tredjelandstatsborgeren ændrer opholdsgrundlag, skal den pågældende ansøge om nyt opholdskort. Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 37, stk. 1, træffes afgørelsen om, hvorvidt et opholdskort efter § 24 (udstationerede tredjelandstatsborgere) bør udstedes eller afslås straks efter ansøgningens indgivelse.

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 25 skal familiemedlemmer, der er tredjelandstatsborgere og har ret til tidsbegrænset ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen, ansøge om opholdskort senest 3 måneder efter indrejsen, hvis opholdet forventes at vare mere end 3 måneder. Opholdskortet efter 1. pkt. benævnes ”Opholdskort for familiemedlem til en unionsborger” og udstedes for 5 år fra udstedelsestidspunktet eller for varigheden af hovedpersonens påtænkte ophold.

Opholdskortet efter 1. pkt. til en tredjelandstatsborger, der har ret til tidsbegrænset ophold som familiemedlem til en tredjelandstatsborger omfattet af § 4, stk. 2, (udstationeret), benævnes ”Opholdskort for familiemedlem til en tredjelandstatsborger” og udstedes for varigheden af hovedpersonens påtænkte ophold.

Hvis et familiemedlem, der er tredjelandstatsborger, ændrer opholdsgrundlag, skal den pågældende ansøge om nyt opholdskort.

Afgørelsen om, hvorvidt et opholdskort efter § 25 bør udstedes eller afslås, træffes hurtigst muligt og senest 6 måneder efter ansøgningens indgivelse, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 37, stk.2.

1.3. Særligt om EU-statsborgere, der er pendlere

Pligten til at lade sig registrere efter udløbet af de tidsrum, der er nævnt i udlændingelovens § 2, stk. 1, gælder ikke for EU-statsborgere, der er pendlere.

Der kan ikke stilles krav om, at man skal udrejse mindst én gang om ugen. Der kan højst stilles krav om, at man skal udrejse mindst én gang hver tredje måned, da der påbegyndes en ny 3 måneders-periode, hver gang EU-statsborgeren indrejser i Danmark efter at have opholdt sig på sin bopæl i et andet EU-land.

2) Afslag på udstedelse af registreringsbevis eller opholdskort

2.1. EU-statsborgere

Statsforvaltningen giver afslag på udstedelse af registreringsbevis til EU-statsborgere, der ikke opfylder betingelserne i EU-opholdsbekendtgørelsen.

EU-opholdsbekendtgørelsens § 22, stk. 1-4, indeholder nærmere bestemmelser om de krav, der kan stilles for at give EU-statsborgere registreringsbevis efter §§ 3-7 (hovedpersoner).

For så vidt angår udstationerede EU-statsborgere, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 4, stk.1, bemærkes, at Udlændingetjenesten behandler sådanne ansøgninger.

EU-opholdsbekendtgørelsens § 23, stk. 1-5, indeholder nærmere bestemmelser om de krav, der kan stilles for at give EU-statsborgere registreringsbevis efter §§ 8-12 (familiemedlemmer).

Efter § 22, stk. 5, og § 23, stk. 2, kan udstedelse af registreringsbevis efter § 22, stk. 1-4, og § 23, stk. 1, nægtes, hvis hensyn til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed tilsiger dette, eller hvis der er tale om misbrug af rettigheder eller om svig.

Efter EU-opholdsbekendtgørelsen § 37, stk. 5, skal et afslag begrundes, medmindre hensynet til statens sikkerhed er til hinder herfor.

2.1.1. Afslag til hovedpersoner, der er EU-statsborgere

Statsforvaltningen giver afslag på udstedelse af registreringsbevis til EU-statsborgere, der ikke opfylder betingelserne i EU-opholdsbekendtgørelsens §§ 3-7.

Det fremgår af EU-opholdsbekendtgørelsens § 22, stk. 5, at udstedelse af registreringsbevis efter stk. 1-4, kan nægtes, hvis hensyn til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed tilsiger dette, eller hvis der er tale om misbrug af rettigheder eller om svig.

2.1.2. Afslag til familiemedlemmer, der er EU-statsborgere

Statsforvaltningen giver afslag på udstedelse af registreringsbevis til EU-statsborgere, der ikke opfylder betingelserne i EU-opholdsbekendtgørelsens §§ 8-12.

Det fremgår endvidere af EU-opholdsbekendtgørelsens § 23, stk. 2, at udstedelse af registreringsbevis efter stk. 1, kan nægtes, hvis hensyn til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed tilsiger dette, eller hvis der er tale om misbrug af rettigheder eller om svig. Se nærmere herom afsnit 2.4. og 2.5.

2.2. Tredjelandstatsborgere

Statsforvaltningen giver afslag på udstedelse af opholdskort til tredjelandstatsborgere, der ikke opfylder betingelserne i EU-opholdsbekendtgørelsens §§ 8-12.

For så vidt angår udstationerede tredjelandstatsborgere, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 4, stk. 2, bemærkes, at Udlændingesservice behandler sådanne ansøgninger.

EU-opholdsbekendtgørelsens § 26, stk. 1-6, indeholder nærmere bestemmelser om de krav, der kan stilles for at give tredjelandstatsborgere opholdskort efter §§ 4, stk. 2, eller §§ 8-12.

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens §§ 26, stk. 1, sidste pkt., og § 26, stk. 3, kan udstedelse af registreringsbevis efter § 22, stk. 1-4, og § 23, stk. 1, nægtes, hvis hensyn til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed tilsiger dette, eller hvis der er tale om misbrug af rettigheder eller om svig.

2.2.1. Afslag til hovedpersoner, der er tredjelandstatsborgere

En tredjelandstatsborger kan kun være hovedperson i medfør af EU-opholdsbekendtgørelsens § 4, stk. 2, om udstationerede tredjelandstatsborgere. Udlændingesservice behandler sådanne ansøgninger. Såfremt statsforvaltningen modtager en sådan ansøgning, sendes sagen til Udlændingesservice til videre foranstaltning.

2.2.2. Afslag til familiemedlemmer, der er tredjelandstatsborgere

Statsforvaltningen giver afslag på udstedelse af opholdskort til tredjelandstatsborgere, der ikke opfylder betingelserne i EU-opholdsbekendtgørelsens §§ 8-12.

Det fremgår endvidere af EU-opholdsbekendtgørelsens § 26, stk. 3, at udstedelse af opholdskort efter stk. 2, kan nægtes, hvis hensyn til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed tilsiger dette, eller hvis der er tale om misbrug af rettigheder eller om svig.

2.3. Afslag når betingelserne ikke er opfyldt

Der gives afslag på ret til ophold efter EU-bekendtgørelsen, hvor ansøgeren ikke opfylder betingelserne i EU-opholdsbekendtgørelsen og denne vejledning.

Statsforvaltningerne skal i den forbindelse overveje, om ansøgeren skal vejledes om at ansøge om opholdstilladelse efter udlændingeloven. Udlændingesservice kan yde vejledning om, hvorvidt en ansøger konkret bør vejledes om at indgive ansøgning efter udlændingeloven.

Statsforvaltningerne kan endvidere nægte at udstede bevis for ret til ophold, såfremt statsforvaltningerne efter en konkret vurdering af omstændighederne i en sag finder, at hensyn til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed tilsiger dette, eller hvis der er tale om misbrug af rettigheder eller om svig.

2.4. Afslag når der foreligger misbrug af rettigheder (herunder svig og proforma)

Statsforvaltningen giver afslag på registreringsbevis/opholdskort, når der foreligger oplysninger om misbrug af rettigheder, herunder svig og proforma/falske dokumenter.

Med henblik på i større omfang at synliggøre de muligheder, der foreligger med hensyn til at meddele afslag til såvel EU-statsborgere som til deres familiemed-

lemmer, hvis der efter en konkret vurdering må antages at foreligge misbrug af rettigheder, herunder proformaægteskaber, og skærpe opmærksomheden herpå, er der foretaget ændringer af EU-opholdsbekendtgørelsen ved ændringsbekendtgørelse nr. 984 af 2. oktober 2008.

Statsforvaltningerne skal foretage en vurdering af, om der er tale om misbrug af EU-rettens regler, herunder om der i relation til en ansøgning om familiesammenføring er tale om et reelt ægteskab, dvs. at ægteskabet ikke er indgået med det afgørende formål at opnå registreringsbevis eller opholdskort til ægtefællen.

Statsforvaltningerne skal - på baggrund af en konkret vurdering af alle omstændigheder i en sag - vurdere, om et ægteskab kan anses for reelt indgået.

Hovedpersonen og ægtefællen/den registrerede partner/den faste samlever skal i ansøgningen underskrive erklæring på tro og love under strafansvar om, at ægteskabet er reelt (ikke proforma), jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 23, stk. 1, 2. pkt. og § 26, stk. 2, 2. pkt. Der henvises til ansøgningsblanket OD1 - Appendiks B.2.

Kravet om, at hovedpersonen og familiemedlemmet underskriver erklæring om, at ægteskabet/det registrerede partnerskab/det faste samlivsforhold er reelt (ikke proforma) på tro og love under strafansvar, stilles ved behandlingen af ansøgninger om familiesammenføring efter EU-reglerne, hvor referencen er en EU-statsborger, og hvor ansøgningen er indgivet efter ikrafttrædelsen af ændringen af EU-opholdsbekendtgørelsen den 5. oktober 2008.

Vurderingen af, om et ægteskab er ægte, kan tage udgangspunkt i følgende forhold:

- Om ansøgeren og EU-statsborgeren bor og har boet på samme adresse
- Om ansøgeren og EU-statsborgeren kommunikerer på samme sprog
- Om der er tale om en stor aldersforskel mellem ansøgeren og EU-statsborgeren
- I hvilket omfang, ansøgeren og EU-statsborgeren havde personligt kendskab til hinanden forud for ægteskabet
- Ansøgerens og EU-statsborgerens tidligere ægteskaber

- Unormale bevægelsesmønstre
- Andre forhold, som giver grund til at antage, at et ægteskab ikke er ægte

De nævnte forhold er eksempler og ikke en udtømmende liste over forhold, der kan pege på, at et ægteskab ikke er reelt (proforma). Alle proceduremæssige garantier - herunder proportionalitetsprincippet - skal overholdes.

Med hensyn til muligheden for at afslå opholdstilladelse, hvis hensynet til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed tilsiger dette, skal der ved afgørelsen lægges vægt på, at foranstaltninger truffet under hensyn til den offentlige orden eller sikkerhed skal være i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet og udelukkende kan begrundes i ansøgerens personlige adfærd. Den personlige adfærd skal udgøre en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse. Begrundelser, der ikke vedrører den individuelle sag, eller som har generel præventiv karakter, må ikke anvendes.

Der gives afslag på en ansøgning om familiesammenføring efter EU-reglerne, hvor referencen er EU-statsborger, såfremt det efter en konkret vurdering af omstændighederne i en sag findes, at hensyn til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed tilsiger dette, eller hvis der er tale om misbrug af rettigheder eller om svig, herunder proformaægteskaber, brug af forfalskede dokumenter, falsk identitet etc.

2.5. Afslag hvor hensyn til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed tilsiger dette

Statsforvaltningen giver afslag på registreringsbevis/opholdskort, når hensyn til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed tilsiger dette.

Med hensyn til muligheden for at afslå et EU-registreringsbevis eller EU-opholdskort i henhold til EU-opholdsbekendtgørelsens § 22, stk. 5, § 23, stk. 2, § 26, stk. 3, hvis hensynet til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed tilsiger dette, skal der ved afgørelsen lægges vægt på, at foranstaltninger truffet under hensyn til den offentlige orden eller sikkerhed skal være i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet og udelukkende kan begrundes i ansøgerens personlige adfærd. Den personlige adfærd skal udgøre en reel, umiddelbar og tilstrækkelig

alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse. Begrundelser, der ikke vedrører den individuelle sag, eller som har generel præventiv karakter, må ikke anvendes.

2.5.1. Der foreligger oplysninger som nævnt i udlændingelovens § 10, stk. 1

Efter udlændingelovens § 10, stk. 1, kan en udlænding ikke gives registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, hvis

- 1) udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed,
- 2) udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed
- 3) udlændingen anses for omfattet af artikel 1 F i flygtningekonventionen af 28. juli 1951.

Efter udlændingelovens § 32, stk. 1, medfører en dom, kendelse eller beslutning, hvorved en udlænding udvises, at udlændingens visum og opholdstilladelse bortfalder, og at udlændingen ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud).

2.5.2. Der foreligger oplysninger som nævnt i udlændingelovens § 10, stk. 2

Efter udlændingelovens § 10, stk.2, kan en udlænding uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde ikke, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, gives registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, hvis

- 1) udlændingen uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet,
- 2) der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24,
- 3) der i øvrigt foreligger omstændigheder, som kunne medføre udvisning efter reglerne i kapitel 4,

4) udlændingen ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, og er indberettet til Schengeninformationssystemet som uønsket i medfør af Schengenkonventionen, eller

5) udlændingen på grund af smitsom sygdom eller alvorligere sjælelig forstyrrelse må antages at ville frembyde fare eller væsentlige ulemper for sine omgivelser.

2.5.2.1. Særligt om afslag på grund af indberetning i Schengeninformationssystemet (SIS)

Dette afsnit vedrører meddelelse af afslag på og inddragelse af opholdskort, som er meddelt i medfør af EU-opholdsbekendtgørelsens §§ 8-12, hvis den pågældende udlænding, som ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, er indberettet som uønsket i SIS. Afsnittet har derfor også betydning for den situation, hvor udlændingen allerede har opholdskort.

Det fremgår af udlændingelovens § 6, at der udstedes registreringsbevis eller opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, jf. udlændingelovens § 2, stk. 4 og 5.

I henhold til udlændingelovens § 2, stk. 4, 2. og 3. pkt., fastsætter integrationsministeren nærmere bestemmelser om opholdsbevis efter udlændingelovens § 6, og ministeren kan herved fravige bestemmelser i udlændingelovens kapitler 3-5 (bortfald, inddragelse og ud- og afvisning), i det omfang det følger af EU-reglerne. De nærmere fastsatte regler herfor fremgår af EU-opholdsbekendtgørelsen (nr. 322 af 21. april 2009).

Efter udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 4, kan en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union ikke få registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, hvis denne er indberettet til SIS som uønsket i medfør af Schengenkonventionen.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 3, 1. pkt., kan en tidsbegrænset eller tidsbegrænset opholdstilladelse altid inddrages, såfremt en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, er indberettet til SIS som uønsket i medfør af Schengenkonventionen på baggrund af

omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter udlændingelovens kapitel 4.

EU-opholdsbekendtgørelsen indeholder ikke særskilte bestemmelser om udelukkelse fra og inddragelse af opholdsbevis opnået i medfør af bekendtgørelsens §§ 8-12 for en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, på grund af, at den pågældende er indberettet som uønsket til SIS. Derfor finder såvel udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 4, som udlændingelovens § 19, stk. 3, direkte anvendelse i forhold til sådanne opholdstilladelser.

Det fremgår af udlændingelovens § 2, stk. 3, at de begrænsninger, der følger af udlændingelovens kapitler 3-5, herunder udlændingelovens § 19, kun finder anvendelse på udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, i det omfang det er foreneligt med EU-retten. Et familiemedlem, der er omfattet af EU-opholdsbekendtgørelsens § 8-12, og som er indberettet til SIS som uønsket, kan således kun få inddraget sit opholdsbevis efter udlændingelovens § 19, stk. 3, såfremt dette findes foreneligt med EU-reglerne.

Det fremgår af Eksekutivkomiteens afgørelse af 18. april 1996 (SCH/COM-ex(96) decl. 5), at personer, der er omfattet af EU-retten, i princippet ikke skal indberettes til SIS som uønskede. Indberetning af EU-statsborgeres familiemedlemmer, der er tredjelandstatsborgere, til SIS som uønsket, kan dog ske, hvis dette er i overensstemmelse med EU-retten. Tilsvarende gør sig gældende for EØS-statsborgere og deres familiemedlemmer, som er omfattet af EU-retten.

Det fremgår af artikel 39 (tidligere artikel 48 EF), artikel 46 (tidligere artikel 56 EF) og artikel 55 (tidligere artikel 66 EF) i Traktaten om oprettelse af Det europæiske Fællesskab, at retten til den fri bevægelighed kan begrænses under hensyn til den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller den offentlige sundhed. Det fremgår endvidere af artikel 27 i direktiv 2004/38/EF, at medlemsstaterne kan begrænse den frie bevægelighed og ophold for unionsborger eller et familiemedlem uanset nationalitet af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.

Såfremt statsforvaltningen i forbindelse med kontrol i Schengeninformationssystemet (SIS) konstaterer, at en udlænding er indberettet til SIS, fremsendes sagen til Udlændingesservice, der vil konsultere sig med den medlemsstats, der har indberettet udlændingen.

2.5.3. Personen har indrejseforbud i Danmark

Hvis en EU-statsborger har et indrejseforbud til Danmark, skal han eller hun have visum for at kunne rejse ind i Danmark. En udlænding kan have et indrejseforbud, hvis han eller hun engang er blevet udvist af Danmark, fx på grund af ulovligt ophold eller kriminalitet, se kapitel 4 i udlændingeloven.

Efter udlændingelovens § 32, stk. 7, kan et indrejseforbud meddelt en statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller omfattet af aftalen om Det Europæiske Samarbejdsområde, en schweizisk statsborger eller en udlænding i øvrigt omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 2, ophæves, såfremt særlige grunde taler derfor.

Efter udlændingelovens § 10, stk. 5, kan en udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De forenede Nationer eller Den Europæiske Union, jf. § 32, stk. 8, ikke gives registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, medmindre særlige grunde taler derfor.

Efter udlændingelovens § 32, stk. 8, må en udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, ikke uden tilladelse indrejse og ophold sig her i landet (indrejseforbud). Indrejseforbuddet gælder, så længe udlændingen er omfattet af de restriktive foranstaltninger. Indrejseforbuddet bortfalder, hvis udlændingen ophører med at være omfattet af de restriktive foranstaltninger eller udlændingen af særlige grunde meddeles opholdstilladelse her i landet.

Såfremt statsforvaltningen i forbindelse med sin kontrol i Udlændingeinformationssystemet (UIS) konstaterer, at en udlænding har indrejseforbud, fremsendes sagen til Udlændingesservice, der vil træffe afgørelse i sagen.

2.5.4. Hensyn til barnets tarv

Det må ikke stride mod barnets tarv, at der bliver givet ret til ophold i Danmark.

I de særlige tilfælde, hvor et barn fx har været sendt på genopdragelse i hjemlandet og dermed har mistet sin ret til ophold, skal det åbenlyst være i barnets interesse at komme tilbage til Danmark, hvis der skal gives ret til ophold igen.

Når statsforvaltningen vurderer, om hensynet til barnets tarv taler for, at der kan gives en ret til ophold, vil der bl.a. blive set på længden og karakteren af barnets ophold i Danmark i forhold til opholdet i udlandet.

Statsforvaltningen skal også vurdere, om barnet vil få alvorlige sociale problemer i Danmark. Dette kan fx forudses, hvis barnets familie i Danmark har sociale problemer. Der vil desuden blive lagt vægt på barnets situation i hjemlandet, herunder opvækst, skole og sproglige færdigheder. Endelig vil der blive lagt vægt på, om barnet opholder sig hos nær familie i hjemlandet.

Efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 15, kan opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, ikke gives, såfremt dette *åbenbart vil stride mod ansøgerens tarv*. Bestemmelsen indebærer, at det udtrykkeligt angives i udlændingeloven, at der skal gives afslag på familiesammenføring af børn, hvor hensynet til barnets tarv taler herfor.

Bestemmelsen må antages at finde analog anvendelse i EU-sager, hvor dette er foreneligt med EU-retten, jf. udlændingelovens § 2, stk. 3.

Efter artikel 3 i *FN's børnekonvention* skal barnets tarv i alle foranstaltninger vedrørende børn, hvad enten disse udøves af offentlige eller private institutioner for socialt velfærd, domstole, forvaltningsmyndigheder eller lovgivende organer, komme i første række.

Afslag på familiesammenføring af børn af hensyn til barnets tarv vil navnlig være relevant, hvor den herboende families forhold er af en sådan karakter, at der kan forudses *alvorlige sociale problemer for barnet under barnets ophold her i landet*,

såfremt barnet gives registreringsbevis/opholdskort efter EU-opholdsbekendtgørelsen. Det vil bl.a. kunne indgå i denne vurdering, om der er en betydelig og nærliggende risiko for, at barnet vil blive tvangsfjernet allerede ved eller kort tid efter ankomsten til Danmark. En sådan risiko vil f.eks. kunne foreligge i tilfælde, hvor barnets søskende her i landet er blevet tvangsfjernet, eller hvor de sociale myndigheder har taget skridt til at foranstalte tvangsfjernelse m.v. Ligeledes vil det kunne indgå i vurderingen, om der er risiko for, at barnet vil blive udsat for fysiske eller seksuelle overgreb, f.eks. hvor den herboende person eller den herboende persons ægtefælle eller samlever tidligere er dømt for overgreb mod børn, og hvor det må antages, at der fortsat er risiko for nye overgreb.

Der vil tillige skulle lægges vægt på *barnets situation i hjemlandet*. I denne afvejning vil bl.a. skulle indgå længden og karakteren af barnets eventuelle ophold her i landet set i forhold til barnets ophold i hjemlandet, herunder hvor barnet har haft sin opvækst, og hvor det har gået i skole. Der vil endvidere skulle lægges vægt på barnets sproglige færdigheder, herunder om barnet taler dansk, og om barnet taler det sprog, der tales i barnets hjemland. Det vil tillige skulle indgå, om barnet opholder sig hos nær familie i hjemlandet.

I de tilfælde, hvor oplysninger fra de sociale myndigheder giver anledning til nærmere at overveje, hvorvidt der skal meddeles afslag på familiesammenføring af hensyn til barnets tarv, vil det således være nødvendigt at foretage en hypotetisk sammenligning af barnets situation ved ankomsten til Danmark med barnets situation i hjemlandet.

Bestemmelsen forudsættes administreret i overensstemmelse med *FN's børnekonvention* og navnlig det i konventionens artikel 3 indeholdte krav om, at barnets tarv i alle foranstaltninger vedrørende børn skal komme i første række. Det skal i den forbindelse indgå, at barnet som udgangspunkt bør vokse op i et familiemiljø, medmindre dette strider mod barnets tarv, jf. præambelen til FN's børnekonvention.

I de tilfælde, hvor oplysninger i en sag, der er kommet i stand på baggrund af en ansøgning indgivet af en af barnets forældre på vegne af barnet, peger i retning af, at hensynet til barnets tarv taler imod at give tilladelse til familiesammenføring, og hvor oplysningerne i sagen ydermere giver grund til at antage, at der er modstrid mellem barnets eget ønske og forældrenes ønske med hensyn til spørgsmålet om familiesammenføring, vil der i helt særlige tilfælde kunne være behov for at foretage en *særskilt høring af barnet*. Høringen vil i givet fald normalt skulle foretages ved personligt fremmøde på den nærmeste danske repræsentation.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 25, hvorefter kommunalbestyrelsen efter anmodning fra Udlændingetjenesten afgiver en udtalelse om, hvorvidt meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, åbenbart vil stride mod barnets tarv. Udtalelsen afgives uden samtykke fra den eller de personer, som udtalelsen vedrører. Bestemmelsen må antages at finde analog anvendelse i sager om ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen, idet det omfang det er foreneligt med EU-retten, jf. udlændingelovens § 2, stk. 3.

Statsforvaltningen er ikke forpligtet til i hver enkelt sag at indhente oplysninger til belysning heraf, medmindre der i sagen foreligger oplysninger, der indikerer, at der er mulighed for, at der kan opstå alvorlige sociale problemer for barnet under barnets ophold her i landet.

Foreligger der for statsforvaltningen oplysninger, der peger i retning af, at en herboende person er dømt for overgreb mod børn eller andre strafbare forhold, der har betydning for vurderingen af hensynet til barnets tarv, indhenter statsforvaltningen med den pågældendes samtykke en udskrift vedrørende den pågældende fra *Det Centrale Kriminalregister*. Hvis det fremgår af Det Centrale Kriminalregister, at den pågældende er idømt straf for overtrædelse af bestemmelser i straffeloven, der kan have betydning for vurderingen af hensynet til barnets tarv, rekvirerer statsforvaltningen med den pågældendes samtykke de relevante domsudskrifter med henblik på at undersøge, om domfældelsen er sket vedrørende for-

hold af den nævnte karakter. Manglende samtykke vil efter omstændighederne kunne tillægges processuel skadesvirkning, dvs. at der gives afslag på ansøgningen om familiesammenføring med henvisning til, at hovedpersonen ikke har medvirket til sagens oplysning.

Statsforvaltningen vurderer herefter - under hensyn til EU-rettens krav om proportionalitet - om der foreligger sådanne omstændigheder, at hensynet til barnets tarv tilsiger, at der gives afslag på registreringsbevis/opholdskort.

3) Afgørelsen om afslag

3.1. Fastsættelse af udrejsefrist

Såfremt der gives afslag på ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen, fastsættes udrejsefristen normalt til 1 måned, jf. udlændingelovens § 2, stk. 3, jf. artikel 30, stk. 3, i direktiv 2004/38/EF. I påtrængende tilfælde kan udrejsefristen fastsættes til straks.

Opmærksomheden henledes på, at EU-statsborgeren ifølge udlændingelovens § 2, stk. 1, kan opholde sig i indtil 3 måneder her i landet og, såfremt den pågældende er arbejdssøgende, i indtil 6 måneder fra indrejsen.

Såfremt EU-statsborgeren gives afslag på registreringsbevis efter f.eks. 1 måneds ophold her i landet, fastsættes udrejsefristen således til 3 måneder efter indrejsen, idet det samtidig tilkendegives, at den pågældende kan opholde sig her i landet i indtil 6 måneder efter indrejsen, såfremt den pågældende stadig er arbejdssøgende. Det tilkendegives endvidere, at registreringsbevis vil kunne udstedes, såfremt den pågældende inden for den fastsatte udrejsefrist dokumenterer, at betingelserne herfor er opfyldt.

Hvis afgørelsen vedrører en statsborger i Finland, Island, Sverige eller Norge, fastsættes der ingen udrejsefrist, da disse statsborgere efter udlændingelovens § 1 uden tilladelse kan indrejse og opholde sig her i landet.

Såfremt ansøgningen tillige skal behandles efter udlændingelovens regler, f.eks. hvis ansøgeren er gift eller samlevende med en dansk statsborger, jf. EU-

opholdsbekendtgørelsens § 13, eller en herboende tredjelandstatsborger, eller en EU-statsborger, der har opholdstilladelse efter udlændingeloven, fastsættes der ingen udrejsefrist, idet det i afgørelsen om afslag på registreringsbevis efter EU-opholdsbekendtgørelsen anføres, at sagen vil blive oversendt til Udlændingeservice med henblik på stillingtagen til, hvorvidt der kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens bestemmelser.

3.2. Forkyndelse af afslag med udrejsefrist

Afgørelser, hvorved der fastsættes en udrejsefrist, skal forkyndes for den eller de, som afgørelsen vedrører. Den pågældendes tilsiges til personligt møde i statsforvaltningen. Er ansøgeren repræsenteret ved en advokat, kan afgørelsen - med datoen for seneste udrejse - sendes til den pågældendes advokat.

III. TIDSUBEGRÆNSET OPHOLD

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 28, stk. 1, udstedes der efter ansøgning bevis for ret til tidsubegrænset ophold til en EU-statsborger, der opfylder betingelserne herfor efter EU-opholdsbekendtgørelsen.

Til et barn under fem år, der alene på grund af sin alder ikke er omfattet af § 28, stk. 1, kan der efter ansøgning udstedes bevis for ret til tidsubegrænset ophold, når et sådant bevis udstedes til forældremyndighedens indehaver.

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 29, udstedes der efter ansøgning tidsubegrænset opholdskort til en tredjelandstatsborger, der opfylder betingelserne for tidsubegrænset ophold efter denne EU-opholdsbekendtgørelse. Det tidsubegrænsede opholdskort fornys automatisk hvert 10. år.

Ansøgning om tidsubegrænset opholdskort efter stk. 1 skal indgives, før den pågældendes opholdskort udstedt efter §§ 24 og 25 udløber.

Til et barn under fem år, der alene på grund af sin alder ikke er omfattet af stk. 1, kan der efter ansøgning udstedes tidsubegrænset opholdskort, når et sådant tidsubegrænset opholdskort udstedes til forældremyndighedens indehaver.

1) Betingelser for tidsbegrænset ophold

1.1. EU-statsborgere

En EU-statsborger, der har haft lovligt ophold her i landet uafbrudt i 5 år, har ret til tidsbegrænset ophold her i landet. Ingen af de i kapitel 2 og 3 nævnte bestemmelser kan begrænse denne ret.

En EU-statsborger, hvis ret til ophold her i landet følger af § 14, stk. 1, eller § 15, stk. 1, erhverver dog først de rettigheder, der følger af retten til tidsbegrænset ophold her i landet, når den pågældende tilvejebringer et selvstændigt opholdsgrundlag efter §§ 3-6 eller §§ 8-11.

Personer, der har ret til at opholde sig her i landet efter §§ 7, 12 og 14, stk. 3, har dog uden yderligere betingelser ret til tidsbegrænset ophold.

1.2. Tredjelandstatsborgere

Bestemmelsen i § 19, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse for en tredjelandstatsborger, der har haft lovligt ophold her i landet efter § 4, stk. 2, uafbrudt i 5 år.

Bestemmelsen i § 19, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse for en tredjelandstatsborger, der har haft lovligt ophold her i landet efter §§ 8-11 uafbrudt i 5 år.

Bestemmelsen i § 19, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse for en tredjelandstatsborger, der har ret til ophold her i landet efter § 14, stk. 2, og § 15, stk. 2, jf. stk. 3, når den pågældende har haft lovligt ophold her i landet uafbrudt i 5 år.

1.3. Ophold uden for Danmark

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 19, stk. 6, anses ophold som nævnt i stk. 1-4 ikke for afbrudt ved midlertidige ophold uden for landet, der ikke tilsammen overstiger 6 måneder om året, fravær af længere varighed som skyldes værnepligt, eller ét fravær af højst 12 måneders varighed som skyldes helt særlige grunde.

1.4. Tidsbegrænset ophold til mindreårige

Til et barn under fem år, der alene på grund af sin alder ikke er omfattet af stk. 1, kan der efter ansøgning udstedes tidsbegrænset opholdskort, når et sådant tidsbegrænset opholdskort udstedes til forældremyndighedens indehaver.

1.5. Beregningen af ret til tidsubegrænset ophold

For så vidt angår EU-statsborgere har disse ret til tidsubegrænset ophold efter 5 års uafbrudt lovligt ophold her i landet.

Ved lovligt ophold forstås den periode, hvor EU-statsborgeren har opfyldt betingelserne for ophold i EU-opholdsbekendtgørelsen eller udlændingeloven.

Perioden afbrydes ved afgørelse om ophør af opholdsret.

1.5.1. Retten til tidsubegrænset ophold for EU-statsborgere

Det følger af opholdsdirektivets artikel 16, stk. 1, at EU-statsborgere efter fem års lovligt ophold i træk i værtmedlemsstaten opnår ret til tidsubegrænset ophold, og at denne ret ikke er underlagt betingelserne i artikel 6 og 7 om ret til ophold.

Den relevante bestemmelse er artikel 7 om retten til ophold på en anden medlemsstats område i mere end tre måneder. Artikel 7 opstiller således en række betingelser for længerevarende ophold for arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende, studerende og selvforsørgende.

Disse betingelser skal til stadighed opfyldes for at bevare retten til ophold, jf. opholdsdirektivets artikel 14, stk. 2. Eksempelvis vil retten til ophold for en selvforsørgende være betinget af, at den pågældende til stadighed opfylder kravet i artikel 7, stk. 1, litra b, om at råde over tilstrækkelige midler.

På baggrund af artikel 14, stk. 2, sammenholdt med artikel 16 må det lægges til grund, at betingelserne i artikel 7 om opholdsret skal opfyldes *indtil* det tidspunkt, hvor EU-statsborgeren efter fem års ophold opnår ret til tidsubegrænset ophold. Retten til tidsubegrænset ophold kan derimod ikke betinges af, at betingelserne i artikel 7 tillige kan opfyldes *efter* opnåelsen af tidsubegrænset opholdsret.

Retten til tidsubegrænset ophold opnås automatisk, når betingelsen i artikel 16, stk. 1, om fem års lovligt ophold i træk er opfyldt. Det følger heraf, at udstedelse af bevis for opnåelse af tidsubegrænset opholdsret ikke kan betinges af, at EU-statsborgeren opfylder betingelserne i artikel 7, hvis vedkommende i øvrigt senest

ved udstedelsen af beviset har opholdt sig lovligt i værtsmedlemsstaten i fem år i træk.

Kravet om fem års *lovligt* ophold betyder, at der kan kræves dokumentation for, at ansøgeren i hele femårsperioden har opholdt sig lovligt i Danmark. Et registreringsbevis, der er udstedt fem år forud for anmodningen om bevis for ret til tidsubegrænset opholdt, betyder ikke nødvendigvis, at EU-statsborgeren reelt har opfyldt betingelserne i artikel 7 i hele femårsperioden, da det ikke løbende kontrolleres, om betingelserne er opfyldt. Der kan derfor kræves dokumentation for, at ansøgeren i hele femårsperioden har opfyldt betingelserne, herunder dokumentation for evt. arbejdsforhold, studieophold og indkomst.

1.5.2. Retten til tidsubegrænset ophold for ægtefæller, der er tredjelandsstatsborgere

Det fremgår af opholdsdirektivets artikel 16, stk. 2, at artikel 16, stk. 1, ligeledes finder anvendelse på familiemedlemmer, der ikke er statsborgere i en medlemsstat, men som i fem år i træk lovligt har boet sammen med EU-statsborgeren.

Det følger af EF-domstolens praksis, at der i sager vedrørende familiemedlemmers afledte opholdsrettigheder ikke kan stilles krav om, at der til stadighed foreligger en fælles bolig for familien, jf. sag 267/83, Diatta. Det følger endvidere af Diatta-dommen, at de ægteskabelige bånd ikke kan anses for brudt, så længe ægteskabet ikke er blevet opløst, og at dette ikke er tilfældet, når ægtefællerne blot har ophævet samlivet, også selvom de har til hensigt senere at lade sig skille. Dommen betoner, at i opholdsretlig forstand anses den familiemæssige relation først for brudt ved en endelig opløsning af ægteskabet, hvorfor en frasepareret ægtefælle fortsat nyder opholdsretlige afledte rettigheder. Selvom det således af ordlyden af artikel 16, stk. 2, fremgår, at familiemedlemmet skal have boet sammen med EU-statsborgeren i hele femårsperioden, må dette krav fortolkes i lyset af den nævnte praksis fra EF-domstolen. Hertil kommer, at det af den tyske, franske og engelske sprogversion af bestemmelsen fremgår, at familiemedlemmet skal have ”opholdt” sig sammen med EU-statsborgeren i hele femårsperioden. Dette

taler for, at det ikke kan udledes af den danske sprogversion af bestemmelsen, at ægteparret skal have fælles bopæl.

På den baggrund kan retten til tidsubegrænset ophold til ægtefæller, der er tredjelandstatsborgere, ikke betinges af, at parret har fælles bopæl. Det bemærkes, at der må rettes særligt fokus på, om der er tale om misbrug af rettigheder, eksempelvis proformaægteskaber.

1.5.3. Retten til tidsubegrænset ophold for børn

Som nævnt ovenfor følger det af EF-domstolens retspraksis, at der i sager vedrørende familiemedlemmers afledte opholdsrettigheder ikke kan stilles krav om, at der til stadighed foreligger en fælles bolig for familien, jf. sag 267/83, Diatta.

Dommen begrænser sig ikke til ægtefæller, men omtaler EU-statsborgerens familie. Børn ret til tidsubegrænset ophold er således ikke betinget af, at de i hele femårsperioden har boet sammen med deres forældre.

1.5.4. Betydningen af afbrydelser i opholdet

Som det fremgår ovenfor, er det efter artikel 16, stk. 1, og 2, en betingelse for opnåelse af ret til tidsubegrænset ophold, at der er tale om fem års lovligt ophold *i træk* i værtsmedlemsstaten.

Udrejser en person med opholdsret af Danmark, betyder det således som udgangspunkt, at der påbegyndes en ny femårsperiode, hvis den pågældende vender tilbage til Danmark for på ny at tage ophold her.

Dog fremgår det af artikel 16, stk. 3, at opholdets uafbrudte karakter ikke berøres af midlertidige fravær, der ikke tilsammen overstiger seks måneder om året, og heller ikke af fravær af længere varighed på grund af værnepligt eller af ét fravær på højst 12 måneder af vægtige grunde som f.eks. graviditet og fødsel, alvorlig sygdom, studier eller erhvervsuddannelse eller udstationering i et andet EU-land eller i et tredjeland. Det har i den forbindelse ingen betydning, om bopælen opgives i Danmark under fraværet.

Ved opgørelsen af, hvornår betingelsen om fem års lovligt ophold i træk er opfyldt, vil et eventuelt fravær fra Danmark tælle med, hvis det falder ind under betingelserne i artikel 16, stk. 3, da opholdets uafbrudte karakter i så fald ikke er berørt.

For så vidt angår *fængselsophold* har Vestre Landsret i en dom af 13. november 2008 (j.nr. SA4-2008-6277-0091) vedrørende fortolkningen af opholdsdirektivets artikel 28, stk. 3, litra a, fastslået, at der ikke kan ske fradrag i opholdstiden for perioder, hvor den pågældende har været fængslet eller varetægtsfængslet. Denne fortolkning skal ligeledes anvendes ved beregning af opholdsperioden i forbindelse med opnåelse af ret til tidsubegrænset ophold.

1.5.5. Nærmere om beregningen af opholdsperioden

Ved afgørelsen af, om en person har haft lovligt ophold i fem år i træk, må der tages udgangspunkt i, at vedkommende har lovligt ophold i Danmark fra det tidspunkt, hvor den pågældende indrejser her i landet. Selvom den pågældende undlader at lade sig registrere ved ophold, der forventes at vare mere end tre måneder, har det ingen betydning for opholdsretten, så længe vedkommende opfylder betingelserne i udlændingelovens § 2, stk. 1 eller 2, eller i EU-opholdsbekendtgørelsen.

Ved anmodningen om udstedelse af bevis for tidsubegrænset ophold må ansøgeren godtgøre at have haft lovligt ophold i fem år i træk i Danmark. Som udgangspunkt kan opholdet i Danmark regnes fra det tidspunkt, hvor den pågældende har tilmeldt sig folkeregistret eller, hvis den oprindelige ansøgning om opholdsret er indgivet her i landet, fra tidspunktet fra ansøgningens indgivelse, jf. principperne i udlændingelovens § 27.

Angiver ansøgeren, at den pågældende har opholdt sig her i landet i en periode forud for dette tidspunkt, kan beregningen tage udgangspunkt i dette tidspunkt, hvis det højst ligger tre måneder forud for det tidspunkt, hvor den pågældende har indgivet den oprindelige ansøgning om opholdsret.

Angiver ansøgeren at have opholdt sig her i landet i en længere periode end tre måneder forud for indgivelsen af den oprindelige ansøgning om opholdsret, må ansøgeren godtgøre dette tidligere indrejse- og opholdstidspunkt f.eks. ved fremlæggelse af huslejekontrakt eller lignende.

Kan ansøgeren godtgøre at have opholdt lovligt her i landet i fem år i træk, er det uden betydning for retten til at få udstedt bevis for ret til tidsubegrænset ophold, at ansøgeren ikke tidligere har ladet sig registrere. Perioder med ophold under en klagesags behandling med opsættende virkning medtages som udgangspunkt i beregningen af ret til tidsubegrænset ophold uagtet udfaldet af klagesagen.

I sager, hvor der ved endelig administrativ afgørelse sker inddragelse af det hidtidige opholdsgrundlag, har den pågældende således haft lovligt ophold indtil dette tidspunkt. Indgiver ansøgeren efterfølgende ansøgning om et nyt opholdsgrundlag og erhverver opholdsret på den baggrund, anses femårsperioden som udgangspunkt ikke for afbrudt. En eventuel forudgående opholdstilladelse efter udlændingeloven skal medregnes i beregningen af femårsperioden, da der er tale om lovligt ophold.

For så vidt angår familiemedlemmer, der er tredjelandstatsborgere, følger det af artikel 16, stk. 2, at de i fem år lovligt skal have boet sammen med EU-statsborgeren for at opnå ret til tidsubegrænset ophold. Som det fremgår ovenfor, skal dette forstås som et krav om, at familierelationen skal bestå og ikke et krav om fælles bopæl. Perioder med ophold efter udlændingeloven forud for familierelationens etablering, skal ikke medregnes i femårsperioden.

Det følger af udlændingelovens § 11, stk. 5, at der, hvis ganske særlige grunde taler derfor, kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding, der har boet lovligt her i landet i mere end de sidste tre år og i hele denne periode har haft opholdstilladelse på det samme grundlag efter §§ 7-9 e. Denne bestemmelse kan også anvendes i forhold til EU-statsborgere og tredjelandstatsborgere, der er

familiemedlemmer til EU-borgere. Følgende betingelser af relevans for personer omfattet af EU-retten skal være opfyldt:

- Ansøgeren skal have haft fast arbejde eller have drevet selvstændig erhvervsvirksomhed uden afbrydelse i de seneste 3 år inden, man indgav ansøgningen.
- Ansøgeren må ikke have modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven inden for de seneste 3 år.
- Ansøgeren skal have opnået en væsentlig tilknytning til det danske samfund.

1.5.6. Familiesammenføring til hovedpersoner med tidsubegrænset ophold

Erhvervelse af retten til tidsubegrænset ophold giver ikke en automatisk ret til familiesammenføring efter opholdsdirektivet.

En EU-statsborger med tidsubegrænset opholdsret efter opholdsdirektivet skal således – på linje med EU-statsborgere med tidsbegrænset opholdsret – opfylde betingelserne i opholdsdirektivets artikel 7 for at kunne opnå ret til familiesammenføring efter opholdsdirektivet. Det bemærkes, at EU-statsborgere, der har erhvervet tidsubegrænset opholdsret og lovligt modtager sociale ydelser, efter omstændighederne kan anses for at være selvforsørgende og dermed opfylde betingelserne for familiesammenføring efter opholdsdirektivets artikel 7 som selvforsørgende.

1.5.7 Inddragelse af tidsubegrænset opholdsret som følge af svig

EU-opholdsbekendtgørelsens § 32, stk. 2, giver hjemmel til at inddrage en opholdsret ved misbrug af rettigheder, hvis grundlaget for udstedelsen af en persons registreringsbevis eller opholdskort var urigtigt, eller den pågældende har opnået registreringsbeviset eller opholdskortet ved svig, herunder i kraft af et proforma-ægteskab.

Der kan ske inddragelse både af en tidsbegrænset opholdsret og en tidsubegrænset opholdsret, jf. henvisningen i § 32, stk. 1, til §§ 30 og 31. Kompetencen til at træffe afgørelser om inddragelse følger af § 33, jf. § 32, stk. 1

IV. OPHØR AF OPHOLDSRET

1. Personen har tidsbegrænset ophold

Statsforvaltningen kan træffe afgørelse om ophør af opholdsret for personer med tidsbegrænset ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen i følgende tilfælde:

- Hvis den pågældende ikke længere opfylder betingelserne i EU-opholdsbekendtgørelsens §§ 3-6, §§ 8-11, § 14, stk. 2 og 4, og § 15, stk. 2, jf. stk. 3, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 30, stk. 1,
- hvis grundlaget for det udstedte registreringsbevis eller opholdskort var urigtigt, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 32, stk. 1, 2. led,
- hvis der foreligger misbrug af rettigheder og svig, herunder i kraft af et proforma-ægteskab, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 32, stk. 1, 3. led, eller
- hvis hensyn til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed tilsiger dette. Det bemærkes dog, at det følger af artikel 29, stk. 2, i opholdsdirektivet, at sygdomme, der opstår efter de første tre måneder efter ankomstdatoen, ikke kan begrunde udsendelse af landet.

Afgørelse herom, herunder inddragelse af tredjelandsstatsborgeres opholdskort, foretages af statsforvaltningen, og udlændingelovens § 26, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 32, stk. 1. Statsforvaltningens afgørelse kan påklages til Udlændingesservice.

1.1. Ophør når betingelser for ophold ikke længere er opfyldt

Statsforvaltningerne kan træffe afgørelse om ophør af opholdsret, hvor en person, der er givet ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen - enten som hovedperson eller familiemedlem - ikke længere opfylder betingelserne i EU-opholdsbekendtgørelsens §§ 3-6, §§ 8-11, § 14, stk. 2 og 4, og § 15, stk. 2, jf. stk. 3.

Grundlaget for opholdsretten skal være nævnt enten i ansøgningen eller i registreringsbeviset/opholdskortet.

Kerneområdet for anvendelsen af § 30, stk. 1, er de situationer, hvor en person ikke længere opfylder de betingelser, der er grundlaget for udstedelse af personens

ret til ophold. Det drejer sig fx om en person, der er meddelt registreringsbevis som arbejdstager, men nu har mistet sit arbejde, jf. dog § 3, stk. 2, eller et familiemedlem, der er blevet skilt fra den hovedperson, der dannede grundlag for opholdsretten.

Der skal foreligge objektivt konstaterbare forhold, før statsforvaltningen kan træffe afgørelse om ophør af opholdsret. Statsforvaltningen kan således ikke træffe afgørelse om ophør af opholdsret alene på baggrund af subjektive forhold, f.eks. at den ene part (f.eks. hovedpersonen) meddeler statsforvaltningen, at han/hun ikke længere ønsker, at ægtefællen (familiemedlemmet) har ophold i landet. Hvis parret fortsat er gift, opfylder familiemedlemmet fortsat betingelserne for ophold i Danmark, og statsforvaltningen kan derfor ikke træffe afgørelse om ophør af opholdsret. Statsforvaltningen må i disse tilfælde vejlede hovedpersonen om, at han/hun må søge ægteskabet opløst.

EU-opholdsbekendtgørelsens § 30, stk. 1, anvendes ligeledes, når børns ret til ophold ophører med henvisning til, at den herboende forælder ikke længere har opholdsret i Danmark.

1.2. Ophør når grundlaget for ophold var urigtigt

Afgørelse om ophør af opholdsret træffes efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 32, stk. 2, 2. led, hvis der er fejl i det oprindelige grundlag for meddelelsen af opholdsret. Det omtvistede grundlag skal være nævnt enten i ansøgningen eller i registreringsbeviset/opholdskortet. Det er ikke et krav, at grundlaget udtrykkeligt er tilkendegivet i registreringsbeviset/opholdskortet.

Bestemmelsen skelner ikke mellem, hvilke typer bristede grundlag der kan medføre afgørelse om ophør. I praksis kan afgørelse om ophør af opholdsret dog kun træffes, hvis der er tale om et grundlag, der har karakter af en faktisk omstændighed, der har haft relevans i beslutningsgrundlaget, og som har ligget til grund for udstedelsen af registreringsbeviset/opholdskortet. Afgørelse om ophør af opholdsret kan altså kun træffes, hvis statsforvaltningen, såfremt ansøgeren havde oplyst de korrekte oplysninger, ikke ville have meddelt ret til ophold i første omgang.

Selvom grundlaget for retten til ophold objektivt har været urigtigt, bør der ikke træffes afgørelse om ophør af opholdsret, hvis der ved udstedelsen er begået en fejl fra myndighedernes side. Det er på den anden side ikke afgørende, om udlændingen selv bærer skylden for den urigtige eller bristende forudsætning. Bestemmelsen kan derfor anvendes i situationer, hvor statsforvaltningen ikke kan løfte bevisbyrden for, at der foreligger svig, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 32, stk. 2, 3. led.

Bestemmelsen kan tænkes anvendt i situationer, hvor en EU-statsborger har fået ret til ophold som arbejdstager på grundlag af en ansættelseskontrakt, som var urigtig.

1.3. Ophør når der foreligger misbrug af rettigheder (herunder svig, proforma)

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 32, stk. 2, 3. led, kan der træffes afgørelse om ophør af opholdsret, hvis den pågældende har opnået registreringsbeviset eller opholdskortet ved svig, herunder i kraft af et proformaægteskab.

1.3.1. Krav om forsæt til svig

Det er en forudsætning for afgørelse om ophør af opholdsret på grund af svig, at det kan lægges til grund, at afgivelsen af de urigtige oplysninger var forsætlig.

1.3.2. Oplysningernes relevans

Det er tillige en forudsætning for afgørelse om ophør af ret til ophold på grund af svig, at de urigtige oplysninger, som udlændingen har afgivet i forbindelse med opnåelse af registreringsbeviset/opholdskortet, var relevante for afgørelsen. Det medfører, at udlændingen skal have fået registreringsbeviset/opholdskortet, fordi der blev afgivet urigtige oplysninger. Er der således i forbindelse med en ansøgning om ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen, hvor der stilles forsørgelseskrav, blevet indleveret både lønsedler fra et reelt arbejde og falske lønsedler, kan opholdstilladelsen ikke efterfølgende inddrages, hvis forsørgelseskravet var opfyldt alene ud fra en beregning af forsørgelsesevnen på baggrund af lønnen fra det reelle arbejde.

1.3.3. Tilregnelser

Den udøvede svig skal kunne tilregnes ansøgeren. Afgørelse om ophør af opholdsret forudsætter således, at svigen er udøvet af ansøgeren selv eller under ansøgerens forsætlige medvirken. Er ansøgeren mindreårig, kan opholdstilladelsen tillige inddrages, hvis svigen er udøvet af personer, der har optrådt som værger for ansøgeren, jf. U1996.1422Ø, hvor svigen var udøvet af et ægtepar, der urigtigt påstod, at de var forældre til en 5-årig ansøger i en sag efter udlændingeloven. (Østre Landsrets omgørelse af Indenrigsministeriets afgørelse skyldes ikke det forhold, at svigen var udøvet af andre end ansøgeren selv, men hensynene i udlændingelovens § 26, stk. 1, jf. nedenfor).

Også i de sager, hvor der på grund af udvist svig er hjemmel til at træffe afgørelse om ophør af retten til ophold, skal der foretages en afvejning af de hensyn, der taler for afgørelsen om ophør af opholdsret, over for de i § 26, stk. 1, nævnte hensyn. Se til illustration UfR 1996.1422 Ø, hvor Landsretten ophævede en afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse på grund af svig udvist af herboende slægtninge til et udenlandsk barn. Landsretten lagde i dommen vægt på barnets alder, tilhørsforhold til det danske samfund og varigheden af barnets ophold her i landet, og fandt herefter, at betingelserne for inddragelse af opholdstilladelse, ikke var opfyldt.

1.4. Ophør når hensyn til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed tilsiger dette

1.4.1. Der foreligger oplysninger som nævnt i udlændingelovens § 10, stk. 1

Efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2, kan der kan træffes afgørelse om ophør af opholdsret, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 1, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse.

Efter udlændingelovens § 10, stk. 1, kan en udlænding ikke gives registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, hvis

- 1) udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed,
- 2) udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed eller

3) udlændingen anses for omfattet af artikel 1 F i flygtningekonventionen af 28. juli 1951.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 7, finder ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse bestemmelsen i udlændingelovens § 26, stk. 1, tilsvarende anvendelse. Ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse efter § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, jf. § 10, stk. 5, finder bestemmelsen i udlændingelovens § 26, stk. 2, tilsvarende anvendelse.

1.4.2. Der foreligger oplysninger som nævnt i udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, og stk. 5

Efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, kan der kan træffes afgørelse om inddragelse af opholdsret, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, og stk. 5, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse.

Efter udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, kan en udlænding uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde ikke, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, gives registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, hvis

1) udlændingen uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet,

2) der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24.

Efter udlændingelovens § 10, stk. 5, kan en udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De forenede Nationer eller Den Europæiske Union, jf. § 32, stk. 8, ikke gives registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, medmindre særlige grunde taler derfor.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 7, finder ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse bestemmelsen i udlændingelovens § 26, stk. 1, tilsvarende anvendelse. Ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse efter § 19, stk. 2, nr. 2

og 3, jf. § 10, stk. 5, finder bestemmelsen i udlændingelovens § 26, stk. 2, tilsvarende anvendelse.

1.4.3. Tredjelandstatsborgeren er indberettet til Schengeninformationssystemet (SIS)

Efter udlændingelovens § 19, stk. 3, kan en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse altid inddrages, såfremt en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, er indberettet til Schengeninformationssystemet som uønsket i medfør af Schengenkonventionen på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter kapitel 4. Inddragelse efter 1. pkt. sker i forbindelse med konsultationer i medfør af Schengenkonventionens artikel 25 med myndighederne i et andet Schengenland, jf. den nærmere gennemgang Schengeninformationssystemet i afsnit 2.5.2.1.

1.4.4. Ophør af tidsbegrænset opholdsret efter § 14, stk. 1, og § 15, stk. 1

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 30, stk. 2, ophører tidsbegrænset opholdsret efter § 14, stk. 1, og § 15, stk. 1, hvis den pågældende opgiver sin bopæl her i landet eller har opholdt sig uden for landet i mere ned 12 på hinanden følgende måneder.

2) Personen har tidsubegrænset ophold

Efter udlændingelovens § 19, stk. 2, kan en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse altid inddrages,

- 1) når udlændingen har opnået opholdstilladelsen ved svig,
- 2) når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 1, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse,
- 3) når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, og stk. 5, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse,

Når en person har fået tidsubegrænset opholdstilladelse kan der alene træffes afgørelse om ophør af opholdsret i følgende tilfælde:

- der foreligger svig, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 32, stk. 2, 3. led, samt udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1,

- der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 1, eller § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, og stk. 5, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse, jf. § 19, stk. 2, nr. 2 og 3,
- når personen er indberettet til Schengeninformationsystemet som uønsket, jf. § 19, stk. 3,
- når hensyn til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed tilsiger dette, eller
- når den pågældende har opholdt sig uden for landet i mere end to på hinanden følgende år, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 31. Det bemærkes dog, at det følger af artikel 29, stk. 2, i opholdsdirektivet, at sygdomme, der opstår efter de første tre måneder efter ankomstdatoen, ikke kan begrunde udsendelse af landet.

2.1. Ophold er opnået ved svig

Der kan træffes afgørelse om ophør af opholdsret, når der er tale om tidsubegrænset ret til ophold, hvis ophold er opnået ved svig, fx ved indgåelse af profoma ægteskab eller lignende, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 32, stk. 2.

Der henvises til gennemgangen om ophør af opholdsret pga. svig ovenfor.

2.2. Hensyn til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed tilsiger ophør af opholdsret

2.2.1. Der foreligger oplysninger som nævnt i udlændingelovens § 10, stk. 1

Efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2, kan der kan træffes afgørelse om inddragelse af opholdsret, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 1, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse.

Efter udlændingelovens § 10, stk. 1, kan en udlænding kan ikke gives registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, hvis

- 1) udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed,
- 2) udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed eller

3) udlændingen anses for omfattet af artikel 1 F i flygtningekonventionen af 28. juli 1951.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 7, finder ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse bestemmelsen i udlændingelovens § 26, stk. 1, tilsvarende anvendelse. Ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse efter § 19, stk. 2, nr. 2, finder bestemmelsen i udlændingelovens § 26, stk. 2, tilsvarende anvendelse.

2.2.3. Der foreligger oplysninger som nævnt i udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, og stk. 5

Efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, kan der kan træffes afgørelse om ophør af opholdsret, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, og stk. 5, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse.

Efter udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, kan en udlænding uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde ikke, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, gives registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, hvis

- 1) udlændingen uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet,
- 2) der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24.

Efter udlændingelovens § 10, stk. 5, kan en udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De forenede Nationer eller Den Europæiske Union, jf. § 32, stk. 8, ikke gives registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, medmindre særlige grunde taler derfor.

2.2.4. Tredjelandstatsborgeren er indberettet til Schengeninformationssystemet (SIS)

Efter udlændingelovens § 19, stk. 3, kan en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse altid inddrages, såfremt en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, er indberettet til Schengeninformationssystemet som uønsket i medfør af Schengenkonventio-

nen på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter udlændingelovens kapitel 4. Inddragelse efter 1. pkt. sker på baggrund af konsultationer i medfør af Schengenkonventionens artikel 25 med myndighederne i et andet Schengenland.

Der henvises til afsnittet i pkt. 1.4.3. om sagsgangen, når en person konstateres indberettet til Schengeninformationssystemet.

2.3. Ophold uden for landet i to år eller mere

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 31 ophører tidsubegrænset opholdsret efter §§ 19-20, hvis den pågældende har opholdt sig uden for landet i mere end 2 på hinanden følgende år.

3) Afgørelse om ophør af opholdsret

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 32, stk. 1, træffer rette myndighed, jf. § 33, hvis en persons opholdsret ophører efter §§ 30-31, afgørelse om, hvorvidt den pågældende fortsat kan opholde sig her i landet. Udlændingelovens § 26, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse, se nærmere nedenfor om denne bestemmelse.

Hvor hjemmel til inddragelse af opholdsretten er en bestemmelse i udlændingeloven, har Udlændingesservice kompetencen til at behandle sagen i 1. instans, jf. udlændingelovens § 46, stk. 1. Statsforvaltningen fremsender en sådan sag til behandling i Udlændingesservice med bemærkning om grundlaget for fremsendelsen.

Afgørelse herom, herunder inddragelse af tredjelandsstatsborgeres opholdskort, foretages af statsforvaltningen og udlændingelovens § 26, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 32, stk. 1. Statsforvaltningens afgørelse kan påklages til Udlændingesservice.

Bestemmelserne i EU-opholdsbekendtgørelsens §§ 30-31 er fakultative, men udgangspunktet er imidlertid, at hvis betingelserne er til stede, skal der træffes afgørelse om ophør af opholdsret, med mindre hensynene i udlændingelovens § 26 taler imod.

Hvis der er tale om, at statsforvaltningen modtager oplysninger, der kan karakteriseres som ”bestemte oplysninger vedrørende sagens faktiske omstændigheder”, og

er der tale om oplysninger, som statsforvaltningen vil anvende i en eventuel afgørelse, skal ansøgeren partshøres om oplysningerne, jf. forvaltningslovens § 19. Ansøger får i partshørings skrivelser en frist på 14 dage til at kommentere oplysningerne, idet statsforvaltningen ellers vil træffe afgørelse i sagen på det foreliggende grundlag. Partshøringen sendes til ansøgers kendte adresse. Hvis statsforvaltningen ikke har kendskab til ansøgers adresse, kan statsforvaltningen i visse tilfælde anmode politiet om at overbringe ansøger partshøringen.

Det kan efter § 32, stk. 3, efter ansøgning bestemmes, at en opholdsret ikke skal anses for ophørt i de i §§ 30-31 nævnte tilfælde.

3.1. Nærmere om anvendelsen af udlændingelovens § 26, stk. 1

I de tilfælde, hvor statsforvaltningen skal tage stilling til, om der skal træffes afgørelse om ophør af ret til ophold, er statsforvaltningen forpligtet til at foretage en individuel og konkret vurdering af, om de hensyn, der er nævnt i udlændingelovens § 26, stk. 1, må antages at virke særlig belastende for udlændingen, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 32, stk. 1, 2. pkt.

Såfremt statsforvaltningen beslutter at undlade at træffe afgørelse om ophør af ret til ophold, selv om en eller flere af betingelserne for retten til ophold ikke længere er til stede, opretholder udlændingen retten til ophold på det hidtidige grundlag under henvisning til udlændingelovens § 26.

Der vil således kun undtagelsesvis kunne blive tale om, at udlændingen i sådanne tilfælde skifter opholdsgrundlag og meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c. Dette vil dog kunne forekomme, fx hvis begrundelsen for udlændingens ret til fortsat ophold her i landet er, at ansøger lider af en ikke kronisk sygdom, hvor det må anses for humanitært uforsvarligt *for tiden* at henvide den pågældende til at tage ophold i hjemlandet.

I de sager, hvor en eventuel afgørelse om ophør af ret til ophold er aktuel, beror det på en konkret vurdering af den enkelte sag, om der skal træffes en sådan afgørelse.

Et almindeligt forvaltningsretligt proportionalitetsprincip skal i den forbindelse indgå i vurderingen.

Proportionalitetsbetragtninger af denne art tilsiger, at der tages hensyn til på den ene side karakteren og væsentligheden af de forandringer eller svigtende forudsætninger, der giver anledning til overvejelser om at træffe afgørelse om ophør af retten til ophold, og på den anden side de konsekvenser, en sådan afgørelse vil få for de(n) berørte person(er).

Det følger af udlændingelovens § 26, stk. 1, ved afgørelsen om udvisning skal der tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af

- 1) *udlændingens tilknytning til det danske samfund,*
- 2) *udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold,*
- 3) *udlændingens tilknytning til herboende personer,*
- 4) *udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer, herunder i relation til hensynet til familiens enhed,*
- 5) *udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, og*
- 6) *risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, eller § 8, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.*

Bestemmelsen bygger i det væsentlige på Udlændingelovudvalgets udkast til betænkning 968/1982. I betænkningen anføres følgende:

”Efter bestemmelsen skal der ud over udlændingens tilhørsforhold til det danske samfund og varigheden af opholdet tages hensyn til, om udvisning vil være særligt belastende pga. udlændingens personlige forhold (alder, køn, helbredstilstand), eller pga. udlændingens personlige eller familiemæssige tilknytning til herboende danske eller udenlandske statsborgere. Sidstnævnte hensyn er ikke alene et hensyn til udlændingen selv, men tillige et hensyn til den pågældendes nære pårørende, der ofte vil have vanskeligt ved at følge udlændingen til hjemlandet eller til et andet land.”

Det bemærkes, at udvalgets bemærkninger vedrører spørgsmålet om § 26-hensyn i forbindelse med afgørelse om udvisning i udlændingelovens kapitel 4.

De hensyn, der er nævnt i udlændingelovens § 26, er ikke udtømmende. Statsforvaltningen skal i forbindelse med afgørelse om ophør af opholdsret efter §§ 30-31

overveje, hvorvidt der i det foreliggende tilfælde er humanitære hensyn af en sådan styrke, at afgørelse om ophør af opholdsret bør undlades, fordi den må antages at virke særligt belastende.

Hvis der træffes beslutning om at undlade at træffe afgørelse om ophør af opholdsret, består den oprindelige tilladelse fortsat med samme indhold og uændret beregning af den tid, personen har opholdt sig i Danmark – fx i forhold til spørgsmålet om ret til tidsubegrænset ophold. Selv om en eller flere af de oprindelige betingelser for opholdsretten ikke længere er til stede, udgør § 26 netop hjemmel for at opretholde retten til ophold til trods herfor.

Nedenfor gives en nærmere beskrivelse af de hensyn, der skal tillægges vægt, ved vurderingen efter udlændingelovens § 26, stk.1, med udgangspunkt i konkrete sager, der har foreligget i Udlændingesservices og Integrationsministeriets administration i sager om inddragelse efter udlændingelovens bestemmelser.

3.1.1. Udlændingens tilknytning til det danske samfund

Det fremgår af lovforslag L 152 (fremsat den 28. februar 2002), hvorved den nuværende formulering af § 26, stk. 1, blev affattet, at der ved inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en tidsbegrænset opholdstilladelse skal tages hensyn til, om inddragelsen eller nægtelsen af forlængelse må antages at virke særlig belastende på grund af udlændingens tilknytning til det danske samfund. Tilsvarende gælder i udvisningssager.

Det forhold, at udlændingen er kommet her til landet som barn eller ganske ung, er ikke længere udtrykkeligt blandt de hensyn, der nævnes i udlændingelovens § 26, stk. 1.

Ved en afgørelse om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse skal der tages hensyn til, om udlændingen er velintegreret i Danmark og dermed har opnået tilknytning til det danske samfund.

Det vil afhænge af en samlet vurdering af udlændingens forhold, om den pågældende har opnået en sådan tilknytning til det danske samfund, at den pågældendes tidsbegrænsede opholdstilladelse skal undlades inddraget eller nægtes forlænget.

I denne vurdering kan f.eks. indgå, om den pågældende har tilknytning til arbejdsmarkedet, om den pågældende er engageret i foreningslivet, om den pågældende har tilegnet sig grundlæggende danskkundskaber, og om den pågældende har gennemført et længerevarende uddannelsesforløb.

Endvidere kan varigheden af udlændingens ophold i Danmark indgå som et kriterium i den samlede vurdering af udlændingens tilknytning til det danske samfund. Dog skal selve det forhold, at en udlænding har opholdt sig her i landet i en år-række på op til syv år, ikke i sig selv føre til, at inddragelse af den pågældendes opholdstilladelse undlades, jf. ovenfor.

Selv om en udlænding i en periode har opholdt sig ulovligt her i landet, kan denne opholdsperiode tages i betragtning efter § 26, uanset den ikke vil kunne danne grundlag for nogen beskyttet retsstilling i øvrigt.

3.1.2. Alder, helbred og andre personlige forhold

3.1.2.1. Alder

I de tilfælde, hvor udlændingens alder kan have særlig betydning, kan såvel særlig lav som særlig høj alder tillægges betydning jf. udlændingeloven med kommentarer, 2. udgave s. 231.

I **U 1996.1422** tillagdes udlændingens meget unge alder ved såvel indrejsen som ved afgørelsestidspunktet vægt. Det fremgår af dommen, at i 1989 fik en 5-årig tyrkisk dreng opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, med henblik på familiesammenføring med ægtepar, der angiveligt var hans forældre. Efter deres skilsmisse i 1992 foretoges en undersøgelse af familieforholdene. En dna-undersøgelse viste, at drengen ikke kunne være barn af ægteparret. Opholdstilladelsen blev inddraget, fordi den var opnået ved svig, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2. Landsretten ophævede inddragelsen af opholdstilladelsen, fordi betingelserne herfor efter udlændingelovens § 19, stk. 2 og 6, ikke fandtes opfyldt.

Der lagdes vægt på det oplyste om drengens alder (12 år), herunder ved opnåelsen af opholdstilladelsen (5 år), om hans tilhørsforhold til det danske samfund og varigheden af opholdet her i landet (7 år).

3.1.2.2. Sygdom

Det kan tillægges betydning, at udlændingen lider af en alvorlig sygdom, som enten ikke kan behandles i hjemlandet, eller som vil forværres betydeligt i hjemlandets klimatiske forhold, jf. udlændingeloven med kommentarer, 2. udgave s. 235.

Det fremgår af praksis, at en udlændings børns helbred kan tillægges betydning, såfremt en inddragelse også får konsekvenser for dem.

3.1.2.3. Andre personlige forhold

Det kan f.eks. have en betydning, at udlændingen er påbegyndt skolegang her i landet.

Derudover kan det f.eks. også have betydning, hvorvidt udlændingen kan risikere udstødelse i hjemlandet, som følge af ægteskabets og/eller samlivsophøret.

3.1.3. Tilknytning til herboende personer

Den europæiske Menneskerettighedsdomstol har udtalt, at artikel 8 i den Europæiske Menneskerettighedskonvention og tilhørende protokoller ikke garanterer en udlænding ret til indrejse eller ophold i et bestemt land eller ret til ikke at blive udvist fra et bestemt land. Der er således ikke i artikel 8 hjemlet ret til familieliv i et bestemt land efter eget valg.

3.1.3.1. Behandling af forlængelses- og inddragelsessager, når der verserer en ægteskabssag om forældremyndighed eller en sag om samvær

Integrationsudvalget har stillet følgende spørgsmål, til integrationsministeren:

”Ministeren bedes tilkendegive, om han er parat til at sikre, at udenlandske voldsramte kvinder, som har fået børn her i landet, kan blive, indtil myndighederne har afgjort, hvem der skal have forældremyndigheden over børnene.”

Integrationsministeren har den 28. maj 2003 bl.a. svaret:

”Udlændingestyrelsen har oplyst, at udlændingemyndighederne som udgangspunkt vil lade en eventuel inddragelse eller nægtelse af forlængelse af udlændin-

gens opholdstilladelse afvente en afklaring af forældremyndighedsspørgsmålet, da spørgsmålet om forældremyndighed kan vise sig afgørende for udlændingens fremtidige opholdsgrundlag.”

Alle sager om ophør af ret til ophold, hvor der verserer en ægteskabssag om forældremyndighed eller en sag om samvær, skal som udgangspunkt afvente udfaldet af ægteskabssagen/samværssagen, herunder en eventuel ankesag.

Der kan dog træffes afgørelse om inddragelse, uden at afvente udfaldet af ægteskabssagen/samværssagen, hvor en sådan sag ikke har betydning for statsforvaltningens afgørelse, fx hvor ægteskabssagen ikke vedrører forældremyndighedsspørgsmålet eller hvor en af ægtefællerne ikke har og ikke ønsker at få samvær med fællesbarnet.

3.1.3.2. Udlændingen har forældremyndighed over herboende børn

Det forhold, at en udlænding har eller har del i forældremyndigheden over et herboende barn indgår som et af hensynene i udlændingelovens § 26, stk. 1. Det er dog ikke tilstrækkeligt, at en udlænding har (del i) forældremyndigheden. Udlændingen skal også kunne dokumentere at have et vist samvær med barnet.

Såfremt udlændingen har den fulde forældremyndighed over et (dansk) barn, og barnet ikke har samvær af et vist omfang med den anden af forældrene, er § 26 ikke til hinder for, at der træffes afgørelse om ophør af opholdsret. Såfremt barnet har opnået en selvstændig tilknytning her til landet, er § 26-hensynene så tunge, at tilladelsen ikke inddrages. Det er ikke i praksis afklaret, hvor gammelt barnet skal være, før udsendelse ikke længere kan ske.

3.1.3.3. Udlændingen har samvær med herboende børn

Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 medfører en forpligtelse for de danske udlændingemyndigheder til at respektere **eksisterende** familieliv mellem en udlænding og den pågældendes herboende barn/børn.

Tidligere opereredes med begrebet ”normalsamvær”. Efter ikrafttrædelsen den 1. oktober 2007 af forældreansvarsloven findes dette begreb ikke længere. Ny prak-

sis er endnu ikke fastlagt om, hvorledes samværet mellem barn og forældre herefter skal vurderes i familiesammenføringsager. Hittidig praksis er som følger:

Udøvelsen af et fastsat normalsamvær udgør som udgangspunkt et familieliv i konventionens forstand.

Normalsamvær er ifølge oplysninger fra Familiestyrelsen (Lovforslag nr. L 152 fremsat den 28. februar 2002, side 50) typisk hver anden weekend fra fredag eftermiddag til søndag eftermiddag eller et omfang svarende hertil. Herudover fastsættes der typisk samvær én hverdag hver anden uge. For helt små børn er samværet dog af kortere varighed.

Efter praksis tages der hensyn til afstanden mellem forældrenes bopæl, når det vurderes, om der er tale om et normalsamvær.

Såfremt kontakten mellem forælder og barn alene består i overvåget samvær af begrænset omfang, er vurderingen mere vanskelig. Der vil i disse situationer normalt ikke være tale om familieliv i konventionens forstand. Det kan dog forekomme, at også overvåget samvær kan have et så betydeligt omfang, at det efter en konkret vurdering må anses for at udgøre familieliv i konventionens forstand.

Selvom der ikke er udøvet faktisk samvær mellem barnet og den udenlandske forælder eller eventuelt et så begrænset samvær, at det ikke kan anses for at udgøre familieliv i konventionens forstand, vil hensynene i § 26, stk. 1, kunne føre til, at der efter omstændighederne alligevel ikke træffes afgørelse om ophør af udlændingens ret til ophold, såfremt den pågældende er uden skyld heri. Dette vil for eksempel kunne være tilfældet, hvor den herboende forælder obstruerer et fastsat samvær eller i andre situationer, hvor udlændingen er uden skyld i den manglende eller ringe kontakt. Afgørelse om ophør af opholdsret vil kun blive undladt, hvis der er mulighed for genoptagelse eller udvidelse af kontakten til barnet her i landet.

Efter Integrationsministeriets praksis anses et barn, der bor hos referencen (hovedpersonen) og har boet i Danmark i 5-6 år, for at have opnået en sådan tilknytning her til landet, at meddelelse af afslag til referencens (hovedpersonens) ægtefælle/samlever vil have så væsentlige konsekvenser for barnet, at kravene i ud-

lændingelovens § 9, stk. 3-7, ikke vil kunne stilles. Dette gælder, uanset om barnet har samvær med en anden herboende forælder. I sådanne sager er der ej heller grund til at indhente oplysninger om samværets omfang hos den anden forælder.

Hvis barnet har opnået en sådan alder, at statsforvaltningen ikke (længere) fastsætter samværets omfang ved resolution (normalt 14-15 år), vil også et samvær, der har et mindre omfang end normalsamvær, kunne udgøre et tilstrækkeligt grundlag for at forlænge opholdstilladelsen. Det er dog en forudsætning, at barnet har kontakt med den forælder, som barnet ikke bor fast hos i et omfang, som passer naturligt ind i barnets eget ungdomsliv og afstandene mellem barnets og den samværsberettigedes bopæle. En unaturlig begrænset kontakt vil derimod ikke være tilstrækkelig.

Ansøger skal i sager vedrørende ophør af opholdsret give samtykke til, at statsforvaltningen kan videregive oplysninger om udlændingesagen til barnets anden herboende forælder. Der indhentes derfor først oplysninger om samværets omfang fra ansøger og i den forbindelse indhentes tillige samtykke til at videregive oplysninger om udlændingesagen til barnets anden herboende forælder.

Hensynet til udøvelse af samværsret med et herboende barn bør indgå som ét blandt de mange hensyn, der efter bestemmelsen i udlændingelovens § 26 skal tages i betragtning ved afgørelser om ophør af opholdsret.

Det er ikke muligt generelt at angive vægten af netop dette moment i forhold til de andre hensyn, der kan tænkes at indgå i vurderingen.

Ved vurderingen i praksis af hensynet til udøvelse af samværsret med et herboende barn er endvidere indgået en vurdering af de geografiske (og sociale) forudsætninger for at udøve samværsretten, uanset om den pågældende var bosiddende i hjemlandet, jf. udlændingeloven med kommentarer, 2. udgave s. 229.

Udgangspunktet set fra det geografiske perspektiv er, at en udlænding, der har samvær med sit herboende barn i et omfang, der svarer til normalsamvær, får forlænget eller ikke inddraget sin opholdstilladelse, uanset om den pågældende kommer fra et europæisk land eller et land tæt på Europa. (I tidligere praksis blev

udlændinge fra europæiske lande eller lande tæt på Europa henvist til at udøve samvær fra deres hjemland).

Det bør anføres i sådanne afgørelser om undladelse af afgørelse om opholdsret, at udlændingen opretholder sin ret til ophold, jf. § 26, stk. 1, af hensyn til udlændingens samvær med et herboende barn, og at retten til ophold, så længe den er tidsbegrænset, er betinget af fortsat samvær med barnet.

Opmærksomheden henledes på, at såfremt der efterfølgende opstår en sag om inddragelse som følge af manglende samvær, skal de øvrige hensyn i udlændingelovens § 26 fortsat indgå i overvejelserne.

Statsforvaltningen skal altid søge at få klarlagt omfanget af samvær mellem udlændingen og et herboende barn eller indhente oplysninger om, hvornår der kan forventes en afgørelse i en eventuelt verserende samværssag. Det er i den forbindelse uden betydning, om ansøgeren har taget skridt til at få fastsat samvær med barnet umiddelbart efter samlivsophævelsen eller om vedkommende – af forskellige grunde – venter til et senere tidspunkt med at begære samvær fastsat.

3.1.4. Konsekvenser for nære familiemedlemmer

Bestemmelsen i menneskerettighedskonventionens artikel 8 tager ikke alene hensyn til udlændingen selv, men i lige så høj grad til den pågældendes herboende ægtefælle og børn, der ofte vil have vanskeligt ved at følge med udlændingen til den pågældendes hjemland eller til et andet land.

Det kan især være tilfældet ved ægteskab med danske statsborgere, der sammen med eventuelle børn, alene har boet i Danmark, eventuelt ville skulle følge udlændingen til et land, der måske i social og kulturel henseende adskiller sig relativt meget fra Danmark, jf. udlændingeloven med kommentarer, 2. udgave s. 235.

Endvidere vil det også kunne indgå som et moment, at udlændingens nære familiemedlemmers opholdstilladelse i Danmark er betinget af udlændingens opholdstilladelse i Danmark. For eksempel ville et særbarns opholdstilladelse bortfalde, hvis der træffes afgørelse om ophør af udlændingens ret til ophold i Danmark.

3.1.5. Ringe tilknytning til hjemlandet

En udlændings forbindelse med hjemlandet kan være ringe, for eksempel fordi den pågældende er rejst derfra i en meget ung alder.

Endvidere tillægges det ofte også betydning, i hvilket omfang udlændingen har bevaret kontakt til hjemlandet og familie i hjemlandet. Det kan således have betydning, om udlændingen har været på ferie i hjemlandet, siden udlændingen kom til Danmark, og om udlændingen har telefonisk eller skriftlig kontakt med familie i hjemlandet.

At forholdene i udlændingens hjemland er generelt ringere end forholdene i Danmark er ikke et hensyn, der kan føre til at afgørelse om ophør af ret til ophold undlades, jf. udlændingeloven med kommentarer, 2. udgave s. 235.

3.1.6. Risikoen for at lide overlast i hjemlandet

Hensynet i udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 6, til om udlændingen har risiko for uden for de i § 7, stk.1 og 2, nævnte tilfælde at lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, har primært betydning i forhold til afgørelser om udvisning i forbindelse med kriminalitet.

I de situationer er det især afgørende, hvorvidt udlændingen har risiko for at blive udsat for dobbeltstraf. Herunder om udlændingen har risiko for legemsstraffe, se Udlændingeloven med kommentarer, s. 238.

3.1.7. Særligt om anvendelsen af § 26, stk. 1, ved udvist svig

I henhold til udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, kan en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse altid inddrages, såfremt udlændingen har opnået opholdstilladelsen ved svig.

Muligheden for inddragelse på grund af svig er således ikke begrænset til at omfatte tidsbegrænsede opholdstilladelser.

De hensyn, der er nævnt i udlændingelovens § 26, stk. 1, skal også tillægges vægt ved vurderingen af ophør af opholdsret for en person, der har opnået registreringsbevis eller opholdskort ved svig.

3.1.8. Særligt om udlændingelovens § 26, stk. 2

Ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse efter § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, jf. § 10, stk. 5, (grunde, der er nævnt udlændingelovens § 10, stk. 1, og § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, og § 10, stk. 5), finder § 26, stk. 2, tilsvarende anvendelse.

Efter udlændingelovens § 26, stk. 2, skal en udlænding udvises efter § 22, nr. 4-7, og § 25, medmindre de i stk. 1, nævnte forhold taler afgørende derimod.

3.2. Afgørelse om ophør af opholdsret

3.2.1. Fastsættelse af udrejsefrist

Såfremt der træffes afgørelse om ophør af ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen, fastsættes udrejsefristen normalt til 1 måned, jf. udlændingelovens § 2, stk. 3, jf. artikel 30, stk. 3, i direktiv 2004/38/EF. I påtrængende tilfælde kan udrejsefristen fastsættes til straks.

Opmærksomheden henledes på, at EU-statsborgeren ifølge udlændingelovens § 2, stk. 1, kan opholde sig i indtil 3 måneder her i landet og, såfremt den pågældende er arbejdssøgende, i indtil 6 måneder fra indrejsen.

Såfremt EU-statsborgeren gives afslag på registreringsbevis efter f.eks. 1 måneds ophold her i landet, fastsættes udrejsefristen således til 3 måneder efter indrejsen, idet det samtidig tilkendes gives, at den pågældende kan opholde sig her i landet i indtil 6 måneder efter indrejsen, såfremt den pågældende stadig er arbejdssøgende. Det tilkendes gives endvidere, at registreringsbevis vil kunne udstedes, såfremt den pågældende inden for den fastsatte udrejsefrist dokumenterer, at betingelserne herfor er opfyldt.

Hvis afgørelsen vedrører en statsborger i Finland, Island, Sverige eller Norge, fastsættes der ingen udrejsefrist, da disse statsborgere efter udlændingelovens § 1 uden tilladelse kan indrejse og opholde sig her i landet.

Såfremt ansøgningen tillige skal behandles efter udlændingelovens regler, f.eks. hvis ansøgeren er gift eller samlevende med en dansk statsborger, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 13, eller en herboende tredjelandstatsborger, eller en EU-statsborger, der har opholdstilladelse efter udlændingeloven, fastsættes der ingen udrejsefrist, idet det i afgørelsen om afslag på registreringsbevis efter EU-

opholdsbekendtgørelsen anføres, at sagen vil blive oversendt til Udlændingesservice med henblik på stillingtagen til, hvorvidt der kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens bestemmelser.

3.2.2. Forkyndelse af afslag med udrejsefrist

Afgørelser, hvorved der fastsættes en udrejsefrist, skal forkyndes for den eller de, som afgørelsen vedrører. Den pågældendes tilsiges til personligt møde i statsforvaltningen. Er ansøgeren repræsenteret ved en advokat, kan afgørelsen - med datoen for seneste udrejse - sendes til den pågældendes advokat.

V. INDREJSE

Statsborgere i de nordiske lande kan uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet, jf. udlændingelovens § 1, og ovenfor.

Udlændinge, der er statsborgere i et EU eller EØS-land eller Schweiz, kan indrejse uden visum og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder fra indrejsen, eller såfremt de er arbejdssøgende, i indtil 6 måneder fra indrejsen, jf. udlændingelovens § 2, stk. 1.

Det fremgår af udlændingelovens § 2, stk. 2, at udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, men som er statsborgere i et tredjeland – dvs. f.eks. en pakistansk statsborger, der er gift med en britisk statsborger – kan indrejse og opholde sig her i landet i samme tidsrum som EU-statsborgere. Tredjelandstatsborgere skal dog have deres pas eller anden rejselegitimation viseret (1) før indrejsen, medmindre de pågældende er fritaget for visum, jf. § 39, stk. 2.

Såfremt tredjelandstatsborgeren (f.eks. ægtefællen) ønsker at opholde sig her i landet i mere end 3 måneder sammen med en arbejdssøgende EU-statsborger eller udover et visums gyldighedsperiode, (2) skal den pågældende indgive ansøgning herom til nærmeste politi, eller såfremt den pågældende opholder sig i det storkø-

¹ Pågældendes pas skal istemples tilladelse til at indrejse og opholde sig her i landet i en nærmere bestemt periode.

² F.eks. i den situation, hvor en pakistansk statsborger, der er gift med en britisk statsborger – der ikke er arbejdssøgende – alene har søgt om og fået udstedt visum for en periode af 1 måneds varighed, men efter indrejsen ønsker at opholde sig i Danmark sammen med ægtefællen i 3 måneder.

benhavnske område, til Udlændingesservice. Denne tilladelse meddeles normalt i form af en national visumforlængelse efter udlændingelovens § 4 b. Det er Udlændingesservice, der har kompetencen i disse sager.

EU-statsborgere skal – bortset fra nordiske statsborgere – være i besiddelse af enten gyldigt nationalitetspas eller et andet gyldigt identitetskort.

1) Visum

Familiemedlemmer til en EU/EØS-statsborger eller til en statsborger fra Schweiz, som udnytter retten til fri bevægelighed i Danmark, har ret til at få en visumansøgning behandlet efter EU-reglerne.

Visumansøgningen behandles uden opkrævning af gebyr og efter en hasteprocedure. Desuden stilles der ikke krav om dokumentation for rejsesygeforsikring på repræsentationen i forbindelse med indgivelse af en sådan visumansøgning, ligesom udstedelsen af visum ikke vil blive betinget af, at visumansøgeren er i besiddelse af de nødvendige midler til opholdet her i landet. Der meddeles som udgangspunkt visum til ansøgeren, medmindre den pågældende udgør en trussel for den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.

Endvidere har familiemedlemmer til en dansk statsborger, der udnytter eller som har udnyttet retten til fri bevægelighed i et andet EU/EØS-land eller Schweiz, og som i den forbindelse har etableret et reelt og faktisk ophold i landet, ret til at få visumansøgningen behandlet efter EU-reglerne.

Det betyder, at visumansøgningen behandles uden opkrævning af gebyr og efter en hasteprocedure, jf. beskrivelsen ovenfor.

Følgende familiemedlemmer til en EU/EØS-statsborger eller til en statsborger fra Schweiz, som udnytter retten til fri bevægelighed i Danmark, eller til en dansk statsborger, som udnytter eller som har udnyttet sin ret til fri bevægelighed i et andet EU/EØS-land eller Schweiz, har som udgangspunkt ret til at få en ansøgning om visum behandlet efter EU-reglerne:

- ægtefælle
- registreret partner

- fast samlever over 18 år
- direkte efterkommere under 21 år (det vil sige børn, børnebørn, etc.) af EU/EØS-statsborgeren/den schweiziske statsborger/den danske statsborger eller af ægtefællen/den registrerede partner/den faste samlever
- direkte efterkommere over 21 år (det vil sige børn, børnebørn, etc.) af EU/EØS-statsborgeren/den schweiziske statsborger/den danske statsborger eller af ægtefællen/den registrerede partner/den faste samlever, som forsørges af EU/EØS-statsborgeren/den schweiziske statsborger/den danske statsborger eller af ægtefællen/den registrerede partner/den faste samlever
- slægtninge i opstigende linje (det vil sige forældre, bedsteforældre, etc.) til EU/EØS-statsborgeren/den schweiziske statsborger/den danske statsborger eller til ægtefællen/den registrerede partner/den faste samlever, der forsørges af EU/EØS-statsborgeren/den schweiziske statsborger/den danske statsborger eller af ægtefællen/den registrerede partner/den faste samlever
- andre familiemedlemmer (det vil sige søskende, fætre, kusiner m.v.), hvis de i det land de ankommer fra, forsørges af EU/EØS-statsborgeren/den schweiziske statsborger/den danske statsborger eller er optaget i dennes husstand
- andre familiemedlemmer (det vil sige søskende, fætre, kusiner m.v.) hvis alvorlige helbredsmæssige grunde gør det absolut nødvendigt, at EU/EØS-statsborgeren/den schweiziske statsborger/den danske statsborger personligt plejer de pågældende

Det forhold, at et familiemedlem til en EU/EØS-statsborger, en schweizisk statsborger eller til en dansk statsborger meddeles visum efter EU-reglerne, medfører ikke, at den pågældende i tilfælde af indgivelse af en ansøgning om familiesammenføring efter EU-reglerne automatisk opfylder betingelserne herfor. Dette vil bero på statsforvaltningernes eller Udlændingenservices selvstændige vurdering af, om de konkrete betingelser for familiesammenføring er opfyldt. Familiemedlemmer til en EU-statsborger, som udnytter retten til fri bevægelighed i Danmark, har ret til at få en visumansøgning behandlet efter EU-reglerne.

Ansøgning om visum indgives til en dansk repræsentation i udlandet og behandles af Udlændingesservice.

VI. ANSØGNING OM OPHOLD

1) Indgivelse af ansøgning

Ansøgning om ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsens bestemmelser indgives til statsforvaltningen på det sted, hvor ansøgeren har eller ventes at tage ophold.

Ansøgningen kan tillige indgives via den danske repræsentation i ansøgerens hjemland eller det land, ansøgeren opholder sig.

2) Behandlingen af ansøgningen

2.1. Høring af efterretningstjenesterne

Dette afsnit vedrører høring af efterretningstjenesterne efter udlændingelovens § 45 a og behandling af sager efter udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 1.

Den 31. maj 2002 vedtog Folketinget en ændring af udlændingeloven (lov nr. 362 af 6. juni 2002). Loven trådte i kraft den 8. juni 2002 og omfatter initiativer mod terrorisme, herunder opfølgning på FN's Sikkerhedsråds resolution nr. 1373 af 28. september 2001 om bekæmpelse af terrorisme.

I henhold til udlændingelovens § 45 a kan udlændingemyndighederne uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en udlændingesag til Politiets Efterretningstjeneste eller Forsvarets Efterretningstjeneste, hvis oplysningerne kan have betydning for efterretningstjenesternes varetagelse af sikkerhedsmæssige opgaver.

Det er som udgangspunkt alene efterretningstjenesterne, der kan vurdere, hvilke oplysninger der har efterretningsmæssig betydning.

Nedenfor er gengivet de kriterier, som efterretningstjenesterne – ud fra de oplysninger, som udlændingemyndighederne generelt kommer i besiddelse af – har fastsat som udgangspunkt for, hvilke oplysninger udlændingemyndighederne skal videregive. Nedenfor gives endvidere en beskrivelse af procedurerne for høring af/videregivelse af oplysninger til efterretningstjenesterne.

De sager, i hvilke udlændingemyndighederne hører efterretningstjenesterne, vil typisk være sager, hvor det kan være relevant at overveje, om registreringsbevis eller opholdskort er udelukket som følge af hensynet til statens sikkerhed, udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 1. Nedenfor er nærmere beskrevet, hvorledes sådanne sager nærmere behandles efter udlændingelovens § 45 b.

Endvidere finder udlændingelovens § 45 a og b anvendelse, såfremt udlændingemyndighederne ønsker at udvise en udlænding efter udlændingelovens § 25, nr. 1, jf. Integrationsministeriets besvarelse af spørgsmål nr. S 4555 stillet den 28. juni 2004.

Et i august 2002 nedsat Samarbejdsforum mellem efterretningstjenesterne, udlændingemyndighederne, Rigspolitiet og Statsadvokaturen for Særlige Internationale Straffesager har udarbejdet retningslinjer for udlændingemyndighedernes og Rigspolitiets videregivelse af oplysninger i udlændingesager til efterretningstjenesterne. Nedenstående tager udgangspunkt i disse retningslinjer.

Der skal ske forelæggelse for efterretningstjenesterne ved ansøgning om familiesammenføring fra tredjelandsborgere til personer bosat i Danmark med opholdstilladelse, herunder også registreringsbevis og opholdskort.

Forelæggelse for efterretningstjenesterne efter udlændingelovens § 45a skal ske i førstegangssager indgivet fra og med den 1. januar 2003 i følgende tilfælde:

2.1.1. Høring af Politiets Efterretningstjeneste

Førstegangssager skal sendes til høring efter udlændingelovens § 45a hos Politiets Efterretningstjeneste,

- hvis ansøgeren er mellem 15 år og 60 år, dog med undtagelse af ansøgere, der er indrejst i Danmark før det fyldte 15. år, og ansøgeren er markeret med kryds i kolonnen vedr. PET i det til statsforvaltningen den 4. september 2009 separat udsendte bilag 1, eller
- hvis oplysninger i sagen i øvrigt indikerer, at udlændingen kan udgøre en fare for statens sikkerhed eller på anden måde er af efterretningsmæssig interesse, f.eks. hvis udlændingen har forbindelse til ekstremistiske organisationer eller terrororganisationer, er en fremtrædende person inden for mili-

tær, militæ eller politi, har en fremtrædende politisk eller administrativ position, har haft kendskab til organiseret kriminalitet eller krigsforbrydelser, har haft kendskab til våbenhandel, våbenspredning eller våbenindustri, har forbindelse til højere læreranstalter inden for tekniske fag og naturvidenskab eller har haft kendskab til efterretnings- og sikkerhedstjenester.

2.1.2. Høring af Forsvarets Efterretningstjeneste

Førstegangssager skal sendes til høring efter udlændingelovens § 45a hos Forsvarets Efterretningstjeneste,

- hvis ansøgeren er over 18 år, dog med undtagelse af ansøgere, der er indrejst i Danmark før det fyldte 15. år, og ansøgeren er markeret med kryds i kolonnen vedr. FE i det til statsforvaltningen den 4. september 2009 separat udsendte bilag 1, eller
- hvis oplysninger i sagen i øvrigt indikerer, at udlændingen kan udgøre en fare for statens sikkerhed eller på anden måde er af efterretningsmæssig interesse, f.eks. hvis udlændingen har forbindelse til ekstremistiske organisationer eller terrororganisationer, er en fremtrædende person inden for militær, militæ eller politi, har en fremtrædende politisk eller administrativ position, har haft kendskab til organiseret kriminalitet eller krigsforbrydelser, har haft kendskab til våbenhandel, våbenspredning eller våbenindustri, har forbindelse til højere læreranstalter inden for tekniske fag og naturvidenskab eller har haft kendskab til efterretnings- og sikkerhedstjenester.

2.1.3. Generelt vedrørende høring

Forelæggelse for efterretningstjenesterne efter udlændingelovens § 45a skal endvidere ske, såfremt der i øvrigt uden for ansøgningssituation tilgår Statsforvaltningen oplysninger, der indikerer, at udlændingen kan udgøre en fare for statens sikkerhed.

Der skal dog ikke ske forelæggelse for efterretningstjenesterne, såfremt udlændingen under ophold med opholdstilladelse eller opholdskort her i landet indgiver ansøgning om opholdskort på et nyt grundlag, selv om denne ansøgning må betegnes som en førstegangsansøgning. Er udlændingen udrejst forinden indgivelse

af ansøgning om opholdstilladelse på et nyt grundlag, skal ansøgningen dog forelægges for efterretningstjenesterne.

Høringsfristen i familiesammenføringssager er fastsat til 3 uger regnet fra brevdato.

Før udløbet af høringsfristen må der ikke træffes afgørelse i sagen. Høringen af efterretningstjenesterne er ikke til hinder for, at der kan sagsbehandles i sagen.

Der kopieres i 2 eksemplarer sorteret i 2 kopisæt snarest muligt efter modtagelsen af ansøgningen følgende akter fra sagen:

- ansøgningskemaet,
- fødselsattest,
- evt. vielsesdokument,
- uddannelses- og eksamensdokumenter, samt
- andre attester udstedt af hjemlandets myndigheder.

Der er udarbejdet et fælles skema til brug for videresendelse til efterretningstjenesterne (i det til statsforvaltningen den 24. oktober 2008 separat udsendte bilag 2). Der skal bruges et skema til hver af de to efterretningstjenester, og det skal fremgå af skemaet, hvilken efterretningstjeneste fremsendelsen sker til. Skemaet – der kan udfyldes i hånden – forsynes med udlændingenummer og den pågældende udlændings navn, ligesom sagskategori og nationalitet skal afkrydses. Materialet sendes herefter til PET/FE.

Opmærksomheden henledes på, at de kopier af sagsakterne, der er fremsendt til efterretningstjenesterne, ikke skal tilbagesendes til Statsforvaltningen.

Indgiver udlændingen anmodning om partsaktindsigt i sagen, gives der som udgangspunkt aktindsigt i fremsendelsesbrevet, medmindre fremsendelsesbrevet indeholder særlige oplysninger ud over henvisning til et eller flere af de kriterier, der er anført i bilaget. I så fald skal efterretningstjenesterne, før der træffes afgørelse i spørgsmålet om aktindsigt, spørges om de har indsigelser mod, at der gives aktindsigt.

2.1.4. Proceduren for høring

Efter udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 1, kan en udlænding ikke gives opholdstilladelse, registreringsbevis eller opholdskort efter udlændingelovens §§ 6-9 f, hvis udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed. Hensynet til statens sikkerhed omfatter især de interesser, der værnes af straffelovens kapitel 12 (forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed) og kapitel 13 (forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder), men formuleringen udelukker ikke, at også andre interesser af stor samfundsmæssig betydning kan tages i betragtning.

Det er væsentlig at bemærke, at udlændingelovens § 10, stk. 1, gælder undtagelsesfrit og således ikke kan fraviges på grund af særlige individuelle forhold. En udlænding, der må anses for at være en fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, eller som er omfattet af flygtningekonventionens udelukkelsesgrunde, vil dermed under ingen omstændigheder kunne meddeles opholdstilladelse registreringsbevis eller opholdskort efter udlændingelovens §§ 6-9 f.

I de tilfælde, hvor udlændingen allerede er meddelt opholdstilladelse, registreringsbevis eller opholdskort, vil disse kunne inddrages, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 1, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2. Efter udlændingelovens § 19, stk. 7, 2. pkt., finder udlændingelovens § 26, stk. 2, tilsvarende anvendelse i disse sager. Dette indebærer, at opholdstilladelsen kan inddrages, medmindre de i § 26, stk. 1, nævnte forhold taler afgørende derimod.

Det bemærkes, at det forhold, at en udlænding udelukkes fra opholdstilladelse, registreringsbevis eller opholdskort efter udlændingelovens § 10, stk. 1, ikke nødvendigvis indebærer, at den pågældende kan udsendes tvangsmæssigt af landet, jf. refoulementsforbudet i udlændingelovens § 31. Påberåber en udlænding, der er meddelt afslag på opholdstilladelse, registreringsbevis eller opholdskort efter udlændingelovens § 6 eller §§ 9-9 f under henvisning til udelukkelsesgrundene i § 10, at den pågældende ikke kan udsendes af landet på grund af refoulementsforbudet i udlændingelovens § 31, skal den pågældende vejledes om muligheden for

at ansøge om asyl. Der vil herefter i forbindelse med asylsagens afgørelse blive taget stilling til, om den pågældende kan udsendes, jf. udlændingelovens § 32 a.

Afgørelsen af, om en udlænding er omfattet af § 10, stk.1, nr. 1, træffes på baggrund af den vurdering, der tilvejebringes efter høring af Politiets Efterretningstjeneste og Forsvarets Efterretningstjeneste, jf. udlændingelovens § 45 a og ovenfor under afsnit 2.

Såfremt efterretningstjenesterne finder, at der foreligger oplysninger, der indikerer, at den pågældende udlænding udgør en fare for statens sikkerhed, orienterer Politiets Efterretningstjeneste justitsministeren herom. Samtidig orienteres Statsforvaltningen i nødvendigt omfang. Justitsministeren vurderer over for integrationsministeren, om den pågældende udlænding udgør en fare for statens sikkerhed, hvorefter integrationsministeren træffer afgørelse om, hvorvidt udlændingen udgør en fare for statens sikkerhed.

Forinden der træffes afgørelse efter udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 1, eller § 19, stk. 2, nr. 2, sendes integrationsministerens vurdering af, at udlændingen udgør en fare for statens sikkerhed, til partshøring, jf. forvaltningslovens § 19, medmindre integrationsministeren på baggrund af en indstilling fra justitsministeren har besluttet, at de oplysninger, der har ført til denne vurdering, af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til udlændingen, jf. udlændingelovens § 45 b, stk. 2.

Ved afgørelse i førstegangssager gives der således afslag på (forlængelse af) opholdstilladelse, såfremt integrationsministeren har besluttet, at udlændingen udgør en fare for statens sikkerhed, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 1, medmindre der ved partshøringen fremkommer oplysninger, der på afgørende måde ændrer på grundlaget for integrationsministerens beslutning.

Ved afgørelse i inddragelsessager inddrages opholdstilladelsen, såfremt integrationsministeren har besluttet, at udlændingen udgør en fare for statens sikkerhed, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2, jf. § 10, stk. 1, nr. 1, medmindre vurderingen efter udlændingelovens § 26, stk. 2, jf. § 19, stk. 7, 2. pkt., fører til et andet resul-

tat, eller medmindre der ved partshøringen fremkommer oplysninger, der på afgørende måde ændrer på grundlaget for integrationsministerens beslutning.

Såfremt efterretningstjenesterne finder, at der ikke foreligger oplysninger, der indikerer, at den pågældende udlænding udgør en fare for statens sikkerhed, hører styrelsen intet fra efterretningstjenesterne. Der kan herefter meddeles opholdstilladelse i sagen, såfremt betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt.

2.2. Kontrol i Schengeninformationssystemet (SIS)

Pr. 14. august 2003 fik statsforvaltningerne adgang til Udlændingenservices UdlændingInformationsPortalen (UIP), hvis formål er at give udlændingemyndighederne hurtig og let adgang til oplysningerne om udlændinge, der er registreret i udlændingeregistret. For statsforvaltningernes vedkommende indebærer dette bl.a. adgang til at fremskaffe oplysning om, hvorvidt en udlænding er registreret i SIS.

Statsforvaltningerne skal derfor forud for meddelelse af opholdskort i henhold til EU-opholdsbekendtgørelsen til en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengen-land eller et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, foretage SIS-check.

Statsforvaltningerne skal foretage SIS-check både ved behandlingen af første-gangsansøgninger og ved behandlingen af forlængelsesansøgninger, når ansøgeren ikke er statsborger i et andet Schengenland eller et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber.

Er ansøgeren statsborger i et andet Schengenland eller et EU-land, skal der ikke foretages SIS-check, jf. udlændingelovens § 58 g.

Statsforvaltningerne skal i den enkelte sag anføre, at der er udført kontrol i Schengeninformationsregistret i forbindelse med SIS-kontrol. Det skal fremgå af sagen, hvornår SIS-checket er udført samt hvem, der har foretaget SIS-checket.

I tilfælde af, at den pågældende person er indberettet til SIS, fremsendes sagen til Udlændingenservice med henblik på gennemførelse af konsultationer med det indberettende land, jf. udlændingelovens § 58 h.

2.3. Kontrol i Udlændingeinformationssystemet (UIS)

På baggrund af Integrationsministeriets brev til Udlændingesservice af 21. november 2008, skal Udlændingesservice gøre Statsforvaltningen opmærksom på, at den er forpligtet til at foretage en søgning i UIS-systemet med henblik på at afklare om en udlænding, der søger om registreringsbevis eller opholdskort har indrejseforbud i Danmark.

Der skal således foretages en søgning i UIS-systemet i sager vedrørende EU-borgere og tredjelandsborgere ved ansøgning om registreringsbevis eller opholdskort.

Integrationsministeriet oplyser, at der gennem opslag i UIS-systemet er adgang til både oplysninger i SIS samt oplysninger om personer, der ifølge kriminalregisteret har indrejseforbud.

2.4. Underretning af kommunen i henhold til udlændingelovens § 44 a

Statsforvaltningens har siden den 1. juli 2002 haft pligt til - uden samtykke fra udlændingen - at underrette kommunen om visse opholdsretlige forhold i medfør af udlændingelovens § 44 a.

Udlændingelovens § 44 a er sålydende:

”§ 44 a. Udlændingesservice videregiver uden udlændingens samtykke til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvor udlændingen bor eller opholder sig, eller hvortil udlændingen visiteres, jf. integrationslovens § 10, stk. 1, eller flytter fra udlandet, oplysninger om,

- 1) at udlændingen er meddelt registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller er fritaget for opholdstilladelse efter § 5, stk. 2,
- 2) at udlændingen er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse eller afslag herpå, eller
- 3) at udlændingens opholdstilladelse er nægtet forlænget, er bortfaldet eller er inddraget.

Stk. 2. Udlændingesservice administrerer Udlændingeinformationsportalen (UIP), der indeholder personoplysninger om udlændinge, oplysninger om udlændingens ophold og oplysninger om indkvartering og modtagelse af ydelser her i landet. Udlændingesservice kan give andre myndigheder og private organisationer adgang til UIP, i det omfang adgangen er nødvendig for varetagelsen af myndighedens eller organisationens opgaver efter udlændingeloven, integrationsloven eller anden lovgivning.

Stk. 3. Myndigheder og private organisationer, der har adgang til Udlændingeinformationsportalen (UIP), kan uden udlændingens samtykke indhente de oplysninger i UIP, som er nødvendige for udførelsen af myndighedens eller organisationens virksomhed eller påkrævet for en afgørelse, som

myndigheden eller organisationen skal træffe efter udlændingeloven, integrationsloven eller anden lovgivning.

Stk. 4. Meddeles en udlænding, der bor eller opholder sig her i landet uden at have lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, eller i medfør af et registreringsbevis eller opholdskort efter § 6 eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, og som ikke er indkvarteret på et indkvarteringssted for de i § 42 a, stk. 1 og 2, nævnte udlændinge, afslag på en ansøgning om opholdstilladelse, videregiver Udlændingesservice uden udlændingens samtykke oplysninger herom til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvor udlændingen bor eller opholder sig. Tilsvarende gælder, hvis ansøgningen om opholdstilladelse fra en udlænding som nævnt i 1. pkt. bortfalder eller frafalder.

Stk. 5. Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, Udlændingesservice, kommunalbestyrelsen, statsforvaltningen, restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 9, stk. 19 og 20, og politiet kan uden samtykke indhente de oplysninger i indkomstregisteret, som er nødvendige for udførelsen af myndighedens virksomhed eller påkrævet for en afgørelse, som myndigheden skal træffe efter udlændingeloven.

Stk. 6. Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration og Udlændingesservice kan uden samtykke fra ansøgeren og den herboende person indhente de oplysninger i Arbejdsmarkedsportalen, som er nødvendige for udførelsen af myndighedens virksomhed eller påkrævet for en afgørelse, som myndigheden skal træffe efter udlændingeloven.

Stk. 7. De i stk. 1 og 4 nævnte oplysninger kan videregives gennem Udlændingeinformationsportalen (UIP).

Stk. 8. Udlændingesservice kan samkøre de i stk. 1, 2 og 4 nævnte oplysninger med oplysninger fra Det Centrale Personregister (CPR) med det formål at sikre kommunernes administration efter integrationsloven og efter anden lovgivning, hvor opholdsgrundlaget har betydning for lovens administration.

Stk. 9. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan endvidere efter aftale med indenrigs- og sundhedsministeren fastsætte nærmere regler om, at Udlændingesservice registrerer de i stk. 1 nævnte oplysninger i Det Centrale Personregister (CPR).

Stk. 10. Udlændingesservice og statsforvaltningerne kan til brug for Arbejdsmarkedsstyrelsens overvågning af arbejdsmarkedet videregive oplysninger om udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse eller arbejdstilladelse efter denne lov, og oplysninger om udenlandske arbejdstagere, der har fået udstedt registreringsbevis på baggrund af beskæftigelse efter denne lov. Udlændingesservice og statsforvaltningerne kan i den forbindelse, herunder i elektronisk form, videregive følgende oplysninger:

- 1) Navn.
- 2) Nationalitet.
- 3) Udlændingenummer eller personidentitet.
- 4) Cpr-nummer.
- 5) Fødselsdato.
- 6) Køn.

- 7) Opholdsgrundlag.
- 8) Afgørelsesdato.
- 9) Fagbetegnelse.
- 10) Start- og slutdato for ansættelsesforhold.

Da statsforvaltningerne som førsteinstans behandler ansøgninger om registreringsbevis/opholdskort efter EU-opholdsbekendtgørelsen, påhviler den i § 44 a pålagte pligt til underretning af kommunerne statsforvaltningen.

Statsforvaltningen skal således ved meddelelse af registreringsbevis/opholdskort efter den 1. juli 2002 underrette udlændingens bopælskommune. Dette gælder uanset om ansøgningen om registreringsbevis/opholdskort er indgivet før den 1. juli 2002. Underretningen skal indeholde oplysning om udlændingens opholdsgrundlag.

Statsforvaltningerne skal ligeledes underrette bopælskommunen, såfremt udlændingens registreringsbevis/opholdskort nægtes forlænget, inddrages eller konstateres bortfaldet, eller hvis der gives ret til tidsubegrænset ophold eller afslag herpå.

Såfremt afgørelsen indeholder særligt fortrolige oplysninger, jf. forvaltningslovens § 28, stk. 1, ekstraheres disse dog fra afgørelsen.

Underretning skal fra 1. marts 2009 ske via Udlændingeinformationssystemet.

Når der træffes en afgørelse, som medfører en ændring i en udlændings opholdsgrundlag, jf. § 44 a, vil kommunen automatisk modtage en e-post-meddelelse om ændringen. Desuden vil det seneste døgn's afgørelser blive adviseret på forsiden af Udlændingeinformationssystemet, når en bruger fra den pågældende kommune logger ind. Både i e-post-meddelelsen og i Udlændingeinformationssystemet vil der være et direkte link til den afgørelse, som har medført ændringen i opholdsgrundlaget.

Advisering efter § 44 a vil ske automatisk, når sagsbehandleren i statsforvaltningen har opdateret kommunekoden for relevante afgørelser. Denne opdatering sker i SASK-billedet i Udlændingeregistret. Der henvises til særskilt vejledning til statsforvaltningerne fra januar 2009: "Nye services i Udlændingeinformationssystemet - Brugervejledning til statsforvaltningerne."

VII. KOMPETENCE OG KLAGE

1) Statsforvaltningens kompetence

1.1. Stedlig kompetence

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 33, stk. 4 indgives ansøgning om registreringsbevis eller opholdskort til den myndighed, der træffer afgørelse i sagen.

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 33, stk. 1, træffes afgørelser efter bekendtgørelsen – uden for de af stk. 2 omfattede tilfælde – af statsforvaltningen på det sted her i landet, hvor udlændingen bor eller opholder sig. Har udlændingen ikke bopæl eller ophold her i landet, træffer statsforvaltningen på det sted, hvor det må antages, at udlændingen vil tage eller har haft ophold her i landet, afgørelse i sagen. Kan det ikke fastslås, hvor udlændingen vil tage eller har haft bopæl eller ophold her i landet, træffer Statsforvaltningen Hovedstaden afgørelse i sagen. Udlændingesservice kan i særlige tilfælde bemyndige en anden statsforvaltning til at træffe afgørelse i de nævnte sager.

1.2. Saglig kompetence

Som hovedregel træffes afgørelser i første instans efter EU-opholdsbekendtgørelsen således af statsforvaltningerne.

Statsforvaltningernes afgørelser efter § 33, stk. 1, kan påklages til Udlændingesservice. Påklages en afgørelse efter § 33, stk. 1, inden 7 dage efter, at den er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagesagen er afgjort.

Der kan forekomme situationer, hvor sagen skal behandles efter udlændingeloven, og her har Udlændingesservice kompetence til at træffe afgørelsen. Som et eksempel herpå kan nævnes, at en EU-statsborger har indgået ægteskab med dansk eller nordisk statsborger, med en herboende tredjelandstatsborger eller med en EU-statsborger, der har opholdstilladelse efter reglerne i udlændingeloven. I disse tilfælde vil ansøgeren eventuelt kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens regler.

Hvis statsforvaltningen ikke er sagligt kompetent, f.eks. hvis der udelukkende søges efter udlændingelovens regler, modtages ansøgningen, og sagen sendes til Udlændingesservice.

Ansøgeren bør i disse tilfælde vejledes om, at de kan finde yderligere oplysninger på Udlændingesservices brugerportal, www.nyidanmark.dk. Endvidere kan de pågældende kontakte Udlændingesservice telefonisk på hverdage fra kl. 9 til kl. 15 på tlf. 35 30 88 88.

Statsforvaltningerne skal ikke vejlede ansøgerne om udlændingelovens regler, men henvise dem til Udlændingesservice, da dette falder under Udlændingesservices ressort.

Såfremt det er uklart, om der søges om opholdsbevis efter EU- opholdsbekendtgørelsen eller opholdstilladelse efter reglerne i udlændingeloven eller efter begge regelsæt, skal den statsforvaltning, der modtager ansøgningen, tilvejebringe en afklaring heraf, inden behandlingen af ansøgningen påbegyndes eller sagen oversendes til Udlændingesservice. Statsforvaltningerne bør i forbindelse med oversendelse af sagen til Udlændingesservice kort angive baggrunden for oversendelsen.

Ønsker ansøgeren at søge efter begge regelsæt, anmodes ansøgeren om at udfylde et ansøgningsskema med henblik herpå, således at dette kan medsendes ansøgningen efter udlændingeloven til Udlændingesservice med bemærkning om, at der tillige verserer en ansøgning efter EU-opholdsbekendtgørelsen i Statsforvaltningen.

Drejer det sig om en ansøgning om fremmedpas eller konventionspas, henvises den pågældende til nærmeste politi, eller såfremt den pågældende er bosiddende i det storkøbenhavnske område til Udlændingesservice. Det samme gælder ved ansøgninger om visumforlængelse eller udsættelse af udrejsefristen i sager, der er påklaget til Udlændingesservice.

Udlændingesservice kan i særlige tilfælde bemyndige en anden statsforvaltning til at træffe afgørelse i de nævnte sager, jf. § 33, stk. 1, sidste. pkt. Dette gælder både ved ansøgninger, der er indgivet her i landet og i udlandet. Dette kan f.eks. være

aktuelt i de tilfælde, hvor et særligt lokalkendskab er ønskeligt i relation til sagsbehandlingen.

2) Udlændingesservice kompetence

Udlændingesservice kan efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 36 fastsætte nærmere regler for og træffe bestemmelse om behandlingen af de i § 33, stk. 1, nævnte sager.

Dette betyder, at Udlændingesservice kan udstede konkrete og generelle tjenestebefalinger til statsforvaltningerne. Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 33, stk. 2, træffer Udlændingesservice afgørelse om udstedelse og inddragelse af registreringsbevis og opholdskort efter § 4 (udstationerede) og 13 (familiesammenføring efter EU-reglerne, hvor referencen er dansk statsborger). Hvis Udlændingesservice giver afslag på ansøgningen, kan der klages til Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 35.

EU-opholdsbekendtgørelsens § 33, stk.3, kan Udlændingesservice beslutte, at visse typer af sager om opholdsret efter EU-bekendtgørelsen træffes af Udlændingesservice. Ansøgninger fra EU-statsborgere og disses familiemedlemmer om opholds- og arbejdstilladelse på Færøerne og i Grønland behandles f.eks. altid af Udlændingesservice, uanset om ansøgeren allerede har fået udstedt registreringsbevis.

Udlændingesservice behandler og træffer endvidere afgørelse i alle sager efter udlændingelovens bestemmelser, fx om inddragelse i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 1 og 2, jf. udlændingelovens § 46, stk. 1. Statsforvaltningen fremsender sådanne sager til Udlændingesservice.

3) Klageregler

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 34, stk. 1, kan statsforvaltningens afgørelse efter § 33, stk. 1, påklages til Udlændingesservice. Påklages en afgørelse efter § 33, stk. 1, inden 7 dage efter, at den er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagesagen er afgjort. Efter § 34, stk. 2, kan Udlændingesservices afgørelse ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

I visse tilfælde er der opsættende virkning på udrejsefristen ved påklage af afgørelsen til Udlændingesservice.

Påklages statsforvaltningens afgørelse inden 7 dage efter, at den er meddelt den pågældende, har den pågældende ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort (opsættende virkning af klagen), jf. udlændingelovens § 34, stk. 1, 2. pkt..

VIII. EU-OPHOLDSBEKENDTGØRELSEN

Ministeren for Flygtninge, Indvandrere og Integration har fastsat bestemmelserne i EU-opholdsbekendtgørelsen i medfør af § 2, stk. 4 og 5, § 46 c og § 46 d i udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1044 af 6. august 2007 som ændret ved lov nr. 264 af 23. april 2008, samt § 2, stk. 3, i lov om Danmarks tiltrædelse af aftale om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde.

1) Definitioner

1.1. Definition af EU-statsborgere og relaterede grupper

En EU-statsborger er en statsborger i en stat, der er tilknyttet Den Europæiske Union (EU). Med udgangen af 2008 er disse Belgien, Bulgarien, Cypern, Danmark, Estland, Frankrig, Finland, Grækenland, Holland, Irland, Italien, Letland, Litauen, Luxembourg, Malta, Polen, Portugal, Rumænien, Slovakiet, Slovenien, Spanien, Storbritannien, Sverige, Tjekkiet, Tyskland, Ungarn og Østrig.

En EØS-statsborger er statsborger i Island, Liechtenstein og Norge, og disse er i medfør af § 1, stk. 2, ligestillet med EU-statsborgere i relation til EU-opholdsbekendtgørelsens regler.

Statsborgere fra Schweiz har samme ret til fri bevægelighed som EØS-statsborgere. Schweiz er pr. 2. december 2008 indtrådt i Schengensamarbejdet og er fra denne dato Schengenland.

I vejledningen anvendes samlebetegnelsen ”EU-statsborgere” for statsborgere i EU/EØS-lande samt Schweiz.

1.2. Særligt om nordiske statsborgere

Det følger af udlændingelovens § 1, at statsborgere fra Finland, Island, Norge og Sverige uden tilladelse kan indrejse og opholde sig her i Danmark. Det er stadig muligt for statsborgere fra de nordiske lande at søge om ophold i Danmark som EU- eller EØS-statsborger, såfremt de opfylder betingelserne herfor.

Ansøgninger fra nordiske statsborgere skal behandles som andre ansøgninger fra EU-statsborgere, jf. dog ovenfor om fastsættelse af udrejsefrist for statsborgere i de nordiske lande.

1.3. Persongrupper i EU-opholdsbekendtgørelsen

EU-opholdsbekendtgørelsen gælder for EU-statsborgere og visse af deres familiemedlemmer. Der må som udgangspunkt skelnes mellem 2 grupper: Hovedpersoner og familiemedlemmer. Hovedpersoner skal være EU-statsborgere, mens familiemedlemmer kan være både EU-statsborgere og tredjelandsstatsborgere, dvs. statsborgere i lande uden for EU/EØS og Norden.

1.3.1. Hovedpersoner

Som det fremgår af EU-opholdsbekendtgørelsen § 1 er en hovedperson en EU-statsborger, der på selvstændigt grundlag har eller søger om opholdsbevis i Danmark efter bekendtgørelsens regler. Det vil sige, at EU-opholdsbekendtgørelsen kan påberåbes af alle EU-statsborgere, der ønsker at opholde sig i Danmark på baggrund af et af bekendtgørelsens opholdsgrundlag.

1.3.2. Familiemedlemmer

De familiemedlemmer, der har ret til familiesammenføring efter EU-reglerne med en herboende EU-statsborger, er defineret i EU-opholdsbekendtgørelsens § 2, og opfylder de betingelser for indrejse og ophold, som er fastsat i EU-opholdsbekendtgørelsens §§ 8-12.

2) Direktiv 2004/38

EU-rettens regler om fri bevægelighed er implementeret i dansk ret ved bekendtgørelse nr. 322 af 21. april 2009 om ophold i Danmark for udlændinge, der er omfattet af Den Europæiske Unions regler (EU-opholdsbekendtgørelsen).

Herudover er Danmark traktatmæssigt forpligtet til at administrere i overensstemmelse med EU-retten, hvorfor der kan opstå situationer, hvor Danmark er forpligtet til at administrere i overensstemmelse med en EU-retsakt, uden at dette udtrykkeligt fremgår af EU-opholdsbekendtgørelsen. Dette gælder fx for modtagere af tjenesteydelser.

Direktiv 2004/38 trådte i kraft på dagen for dets offentliggørelse 30. april 2004, med en frist på 2 år for implementering i medlemsstaterne, jf. direktivets artikel 40, stk. 1.

Som ovenfor anført, er dette i Danmark sket gennem EU-opholdsbekendtgørelsen.

Direktivet er et ”samlingsdirektiv”. Dets formål er at samle den foregående EU-regulering af retten til at færdes og opholde sig frit inden for Unionens område.

Det fremgår således af direktivets præambel, betragtning nr. 4, at der for at komme bort fra den sektoropdelte og fragmentariske tilgang til retten til at færdes og opholde sig frit og for at lette udøvelsen af denne ret bør der udarbejdes en samlet retsakt, der ændrer Rådets forordning (EØF) nr. 1612/68 af 15. oktober 1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet, og ophæver følgende retsakter: Rådets direktiv 68/360/EØF af 15. oktober 1968 om afskaffelse af restriktioner om rejse og ophold inden for Fællesskabet for medlemsstaternes arbejdstagere og deres familiemedlemmer, Rådets direktiv 73/148/EØF af 21. maj 1973 om ophævelse af rejse- og opholdsbegrænsninger inden for Fællesskabet for statsborgere i medlemsstaterne med hensyn til etablering og udveksling af tjenesteydelser, Rådets direktiv 90/364/EØF af 28. juni 1990 om opholdsret, Rådets direktiv 90/365/EØF af 28. juni 1990 om opholdsret for lønmodtagere og selvstændige, der er ophørt med erhvervsaktivitet, og Rådets direktiv 93/96/EØF af 29. oktober 1993 om opholdsret for studerende.

Denne præambel manifesteres i direktivets artikel 38, der ophæver de ovenfor nævnte direktiver og artikel 10 og 11 i forordning (EØF) nr. 1612/68 med virkning fra udløbet af implementeringsfristen, jf. ovenfor.

3) Forholdet til udlændingeloven

EU-opholdsbekendtgørelsen er udstedt i medfør udlændingelovens § 2, stk. 4, hvoraf det fremgår, at Ministeren for Flygtninge, Indvandrere og Integration kan fastsætte nærmere bestemmelser til gennemførelse af Den Europæiske Unions regler om visumfritagelse og om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger i forbindelse med arbejdskraftens frie bevægelighed, etablering og udveksling af tjenesteydelser mv.

Det er et grundlæggende princip inden for EU-retten, at en EU-statsborger, der er omfattet heraf, ikke må stilles ringere, end hvad der gælder af tilsvarende nationale regler for danske statsborgere. En EU-statsborger må derfor ikke stilles ringere ved ansøgning om registreringsbevis, end hvis den pågældende havde fået opholdstilladelse efter udlændingelovens regler.

Det er et vigtigt princip inden for EU-retten, at et registreringsbevis udstedt i medfør af EU-reglerne alene er et bevis på de rettigheder, som den pågældende allerede har efter EU-retten. Udstedelsen af et registreringsbevis skaber således ikke nogen selvstændig rettighed, men er blot af konstaterende og ordensmæssig karakter. En manglende udstedelse af et ”Bevis for Registrering” kan derfor ikke hindre den faktiske udøvelse af fri bevægelighed

4) Forholdet til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention

Opholdsdirektiv 2004/38/EF skal generelt administreres i overensstemmelse med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, herunder retten til respekt for familieliv.

IX. DIVERSE FORHOLD

1) Politianmeldelse

Såfremt statsforvaltningen i sagsbehandlingen eller på anden måde får kendskab til strafbare forhold begået af en udlænding, skal statsforvaltningen anmelde det strafbare forhold til politiet eller anklagemyndigheden.